

AZ
ERAGON
ÍRÓJÁTÓL

FRAKTÁL- VERZUM

EUROPA

C H R I S T O P H E R
PAOLINI

MINTHA A VILÁG VÉGÉN ŐLNE, ÉS AZ ŐREG
TÚLPARTJÁN NEM LENNE SEMMI.

FRAKTÁL- VERZUM

C H R I S T O P H E R
PAOLINI

EURÓPA KÖNYVKIADÓ
BUDAPEST, 2024

---

www.alexandra.hu • www.moobius.hu
www.europakiado.hu

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:
Christopher Paolini: FRACTAL NOISE

Copyright © 2023 by Christopher Paolini
All rights reserved.

Fordította
Sóvágó Katalin

Hungarian translation © Sóvágó Katalin, 2024

Európa Könyvkiadó, Budapest
Felelős kiadó Kuczogi Szilvia igazgató
Nyomta a Szekszárdi Nyomda Kft., Szekszárd
Felelős vezető Vadász Katalin igazgató
Szerkesztette Katona Ágnes
Kézirat-előkészítő Tábori Zoltán László
Korrektor Ábrahám Viktória
Tördelőszerkesztő Pyber Anita
Művészeti vezető Tabák Miklós
Borítótervező Tabák Miklós

Az elektronikus verziót az eKönyv Magyarország Kft. készítette
www.ekonyv.hu

ISBN 978 963 504 981 3

www.europakiado.hu
www.facebook.com/europakiado
www.alexandra.hu
www.moobius.hu

A SZERZŐTŐL AZ EURÓPA KÖNYVKIADÓNÁL MEGJELENT:

Örökség-ciklus:

Eragon

Elsőszülött

Brisingr

Örökség

Álmok a csillagok közt

Murtagh

A villa, a boszorkány és a sárkány

TARTALOM

ROSSZ ELŐÉRTET

Más szempontból

Kérdések

Megérkezés

SZÉTESÉS

Alfa-zóna

Béta-zóna

Gamma-zóna

Delta-zóna

Epszilon-zóna

SIRALOM

Zéta-zóna

Éta-zóna

A VÉG

Töréspont

Apoteózis

ADDENDUM

I. függelék: Szószedet

II. függelék: Idővonal

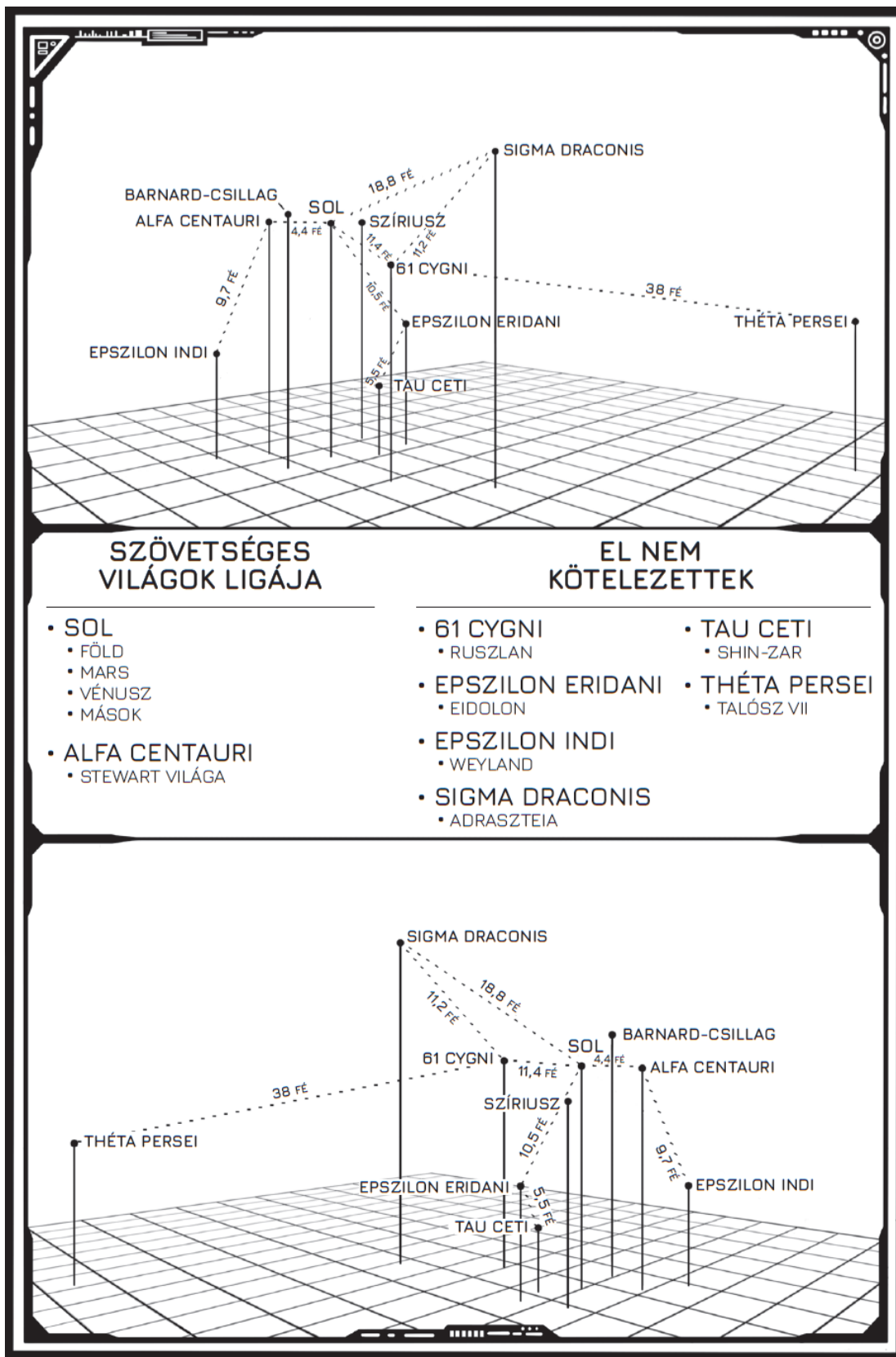
UTÓSZÓ ÉS KÖSZÖNET

MINT MINDIG, EZÚTTAL IS A CSALÁDOMNAK AJÁNLOM.

*Továbbá azoknak, akik belenéztek a boszorkányok
órájában a fekete szakadékba.*

FRAKTÁLVERZUM

ROSSZ ELŐÉRTET

Félelmetes dolog olyat szeretni, amin erőt vehet a halál.

CHAIM STERN

I. FEJEZET

MÁS SZEMPONTBÓL

1.

2234. július 25-én felfedezték az anomáliát.

Hajóéj volt az Adamurán, az összes világítást lekapcsolták vagy letompították vagy vörösre állították, nehogy megzavarják a legénység biológiai óráját. Csend volt a folyosókon és a szobákban... de nem némaság. A háttérben folyamatosan zümmögtek az életfenntartó berendezések ventilátorai, és az ember egy idő után már nem is érzékelte az álmosító fehérzajt.

Sámson, a homokszínű gázóriás behátrált odakint a fekete semmibe.

2.

A labor fullasztóan szűk hely volt. A falakból kiugró szerelvények csak sikátorokat hagytak a közlekedéshez. A komputerek úgy befűtöttek, hogy az ember alig kapott levegőt. A számtalan apró kijelző elszórt csillagképeket rajzolt a fekete gépezetekre.

Alex Crichton az egyik zugba beszuszakolt holoképernyőről próbálta leolvasni annak a szondának az eredményeit, amelyet az előző napon lőttek bele a Sámson légkörébe. Szén, ammónia,

metán... A számok összefolytak a szeme előtt. Bőven elmúlt éjfél, de még mindig nem írta meg a jelentését, márpedig a kapitány holnap reggel azt követeli elsőnek.

Az okos dolog az lett volna, ha megírja délután, amikor még pislákolta benne az élet. Az lett volna az okos dolog. Ő is tudta, ennek ellenére sem bírt kivakarni magából egyetlen épkezláb szót. Az ébrenlét óráiban nem érzett motivációt. Éjszaka sem volt sokkal jobb: néha fölágaskodott benne a pánik, és ilyenkor képes volt rövid hajrákra, de még olyankor se nyújtott valami fényes teljesítményt. Elnyűtte az álmatlanság, de akkor sem akart alváspótlót, például Stimmelőt szedni. Minek? Hogy jobban érezze magát? Azt leshetné. Elég annyi, hogy Idris kapitány ne másszon a képére. A többi nem érdekes. Neki nem.

A hologram hullámozott. A számok leváltak a háttérrel.

Alex pislogott. Nem segített. A tehetetlenség erősebb volt nála. A műanyag pultra könyökölt, és a karjára hajtotta a fejét. Sűrű fekete haja előre hullott, a szemébe lógott.

Mikor nyíratja utoljára? Három hónapja? Négy? Valamikor *azelőtt*. Ez az egy a biztos.

A könyökhajlatába fúrta az arcát. Sokáig csak a ventilátorok susogása hallatszott a laborban.

3.

Azelőtt.

Nincs még egy ilyen kísérteties szó. *Azelőtt*, hogy Alex elhagyta az Eidolont. *Azelőtt*, hogy jelentkezett az expedícióba. *Azelőtt*, hogy megtartották a temetést.

Azelőtt...

Ragyogó napfényben úszott a búcsúztatóhely dísztelen háromszög alakú épülete. Eljött az összes barátjuk, Alexé és az övéi. A család is. Ez volt a legrosszabb. Az apja a busa fejével. Tanácsokat és együttérző szavakat dűnnyögött, amelyek semmit sem jelentettek Alexnek. Madárcsontú, kicsi anyja a könnyek árában feloldódva csüggött a veje karján, akit nagyon

feszélyezett ez a látványos bánat. Pedig hát mindketten jót akartak. Mi mást akarhattak volna? Az egy szem lányukat gyászolták, és itt, ez a férfi jelentette az egyetlen élő kapcsolatot elvesztett gyermekükhöz.

De Alex akkor is elviselhetetlennek találta a jóakarataikat. Kínszenvedés volt a szertartás minden perce. Azon kapta magát, hogy a válluk fölött a padokat bámulja, amelyek olyanok voltak a keleti ablakokon beözönlő, üveges fényben, mintha borotvával hasították volna ki őket a sötét *yaccaméfából*. Az egész világ olyan volt, mintha a gyász, ez a legélesebb kízóeszköz adott volna formát neki.

Csupasz betonkocka oltár állt a búcsúztatóhely közepén, erre az oltárra helyezték az egyetlen tárgyat, amelyre Alex egyetlen pillantást sem vetett, mert nem volt képes. Látni se bírta a csiszolt titánurnát, amelyet három napja választott ki úgyszólván oda se figyelve, mialatt a temetkezési vállalkozó a kínálatot ismertette. Laylát is elhamvasztották, mint minden telepest, aki az Eidolonon halt meg. Porból lettünk, porrá leszünk... Fizikai fájdalmat okozott elképzelni a lángokat, amint elborítják a felesége földi maradványait! Borzasztó, hogy a húsának ezt kellett elszenvednie! Hogy a sejtjeit, amelyek biológiai szempontból még éltek, így hagyták felforrni, kiszáradni, végül pedig szénné égni a ravatalozó kemencéjében!

A memoratrix határozott, komoly arcú asszony volt, aki illendő ünnepélyességgel vezette le a szertartást. Hosszú, megfontolt beszédet tartott, amelyből Alex egyetlen szóra sem emlékezett.

Utána a memoratrix átadta neki az urnát. Sima, szürke uniformisa csinos és tiszta volt, de a tartósítószer szagát árasztotta, mintha *őt* balzsamozták volna be. A szag majdnem kiűzte Alexet a kápolnából.

Feltűnően nehéznek találta az urnát. Mintha a tárgy készakarva húzta volna le a karját, a padló, a föld, a minden dolgok vége felé. Alex nem bánta. Az életnek legyen súlya. Visszás lenne, ha az elhunyt – akár öreg, akár fiatal – keveset nyomna a mérlegen.

Még akkor se nézett rá az urnára, amikor átvette. Akkor sem, amikor hazavitte a közös lakókupolába. Akkor sem, amikor betolta a felesége szekrénye polcának a végébe. Akkor sem, amikor négy héttel később becsomagolt egyetlen bőröndjébe, bezárta a vákuumos ajtót, és eljött. Az urna és benne a hamu nem *Layla* volt, hanem valami más, valami tompa, élettelen, színehagyott.

De oda se nézve is látnia kellett. Láta fénylő ívét, érezte, ahogy elhelyezkedik az otthonában, súlyosan, mint a letagadhatatlan igazság.

És gyűlölte érte.

4.

Halk pittyegés ébresztette.

Felkapta a fejét, kábán körülnézett. A laborban ugyanolyan sötét volt. Semmi sem változott.

Lekaparta szája sarkából a bőrére száradt nyálat, és a fedvényeire pillantott. 02:14. Órák óta ágyban kellene lennie. A fedvény sarkában a sürgős üzenet jele hunyorgott. Alex rákoppintott.

<Gyere át hozzám! Ezt nem fogod elhinni! – Jonah>

Alex a szemöldökét ráncolta. Hogyhogy Jonah még ébren van? A kartográfus nem volt éjjeli bagoly. Alex kivételével az expedíció egyetlen tagja sem volt az. És miért akar beszélgetni? A többiek még szólni se nagyon szóltak hozzá, ami Alexnek épp megfelelt. A beszéd túl sok energiába kerül.

Egy hosszú percig tépelődött, hogy érdemes-e felállnia. Nem akaródzott, de még ebben a kifacsart állapotban is fárasztotta az egyedüllét, ugyanakkor motoszkált benne a titkos kíváncsiság.

Végül csak fellökte magát az asztal mellé beékelte, parányi székből. Hátizmai tiltakoztak a felállás ellen, a bal térde lüktetett; a régi síbaleset maradványa most is hozta a rossz formáját. A modern orvostudomány összes csodája ellenére is

maradtak dolgok, amelyeket nem lehetett helyrehozni. Az orvosok bizonygatták, hogy semmi baja az ízületnek. Egyszerűen csak... fáj. Mint oly sok minden az életben.

Fölvette a bögréjét, amelyben kihűlt, bár továbbra is fűszeresen illatozott a chell-tea, és kibaktatott a vörös homályban úszó laborból.

A főfolyosó üres volt. Alex lépései kongtak a szürke fémen. Sivár, magányos hang volt, mintha ő maradt volna az egyetlen ember az Adamurán.

A figyelőállásnál nem bajlódott a kopogtatással; csak megnyomta a gombot, és a tolóajtó kattánva kinyílt.

Jonah felnézett a hologramról, amely fakósárgára festette horpadt arcát. Apró ráncok ágaztak szét a szeme sarkából, olyanok, mint a kiszáradt folyók deltatorkolata. Alexet az eidoloni folyókra emlékeztették. Bár ne tették volna.

– Szóval *csakugyan* fent vagy! – mondta idegesen fűrészelő hangon Jonah. – A géptől tudom.

– Hát te?

– Elfoglalt voltam. Nem bírtam aludni. Számít? Ezt nézd. Ez most nagyon nagyot fog szólni. – Szeme lázasan égett.

Alex a teát szürcsölgetve beállt Jonah mögé. A csípős tea kellemesen átmelegítette a száját.

A kijelzőben egy lapos, barna síkság képe lebegett. Alex arra tippelt, hogy a Talósz VII-en, a rendszer második bolygóján lehet. Az egyébként kihalt vidék közepén kicsi folt feketéllett, olyan, mint az elcseppent tinta.

– Az? – mutatott a foltra Alex.

– Az – erősítette meg Jonah. Belenyúlt a képbe, és addig tárta szét az ujjait, amíg akkorára nem nagyította a foltot, hogy az betöltse a kijelzőt.

A ködön, amely Alex agyára ülepedett, átütött az adrenalin. – *A fenébe!*

– Ja.

A folt nem folt volt, hanem üreg. Szabályos kör alakú üreg.

Alex olyan mereven bámult, hogy még jobban szúrt a szeme.

– Fixen igazi? Nem lehet valamiféle árnyék... a fény játéka?

Jonah megragadta a hologram széleit, és elforgatta, hogy mindenfelől lássák a tájat. A feketeség valóban üreg volt. – Már vacsora után kiszúrtam, de ki kellett várnom, amíg más szögből is lesznek képeim, hogy száz százalék biztos legyek.

– Nem lehet víznyelő?

Jonah lenézően horkantott. – Ekkora?

– Mekkora?

– Ötven kilométer innentől *idáig!* – Jonah két átellenes pontra mutatott az üreg peremén.

– *A fenébe!*

– Ezt már mondtad.

Alexet most az egyszer nem idegesítette a kartográfus hangja. Egy üreg. Egy *kör* alakú üreg. Egy lakatlan bolygón, kevés híján negyven fényévnyire a legközelebbi kolóniától. Ők legalábbis lakatlannak gondolták. Minden jel arra utalt, hogy a Talósz VII egy halott, szikkadt bolygó. Hacsak az ottani élet nincs eltemetkezve. Vagy ha nem különbözik annyira, hogy épp attól lesz fölismerhetetlen.

Hóna alatt kiütött a verejték.

– Sharah mit mondott?

– Még nem közöltem vele. A hajóagyaknak is szükségük van alvásra, ugyebár.

– Nem az van a szabályzatban, hogy...

– Reggel jelenteni fogom. Nincs értelme kapkodni, amíg nincs több adatom. – Hol Alexre pillantott, hol a kijelzőre. – Viszont nem bírtam magamban tartani. El kellett mondanom valakinek, és te vagy a házi xenobiológus. Na, szóval, mit szólna hozzá?

– Hát... nem is tudom.

Ha az üreg mesterséges építmény, akkor ez lesz az első bizonyíték az intelligens, tudatos idegenek létezésére. Ó, voltak pletykák és célozgatások már a hutterita terjeszkedés előtt, de soha semmi kézzelfogható. Soha semmi nyilvánvaló.

Alex nyelt egyet, miközben belebámult a szakadékba. Túl nagy volt. Túl szimmetrikus. Az utóbbi pár száz év fejlődését figyelembe véve sem hitte volna, hogy emberek képesek

lennének egy ehhez hasonló gödröt ásni. Egyszerűen nincs rá fölös erejük vagy energiájuk. Különben is, milyen céllal? A tökély komoly szándékot feltételez, márpedig itt csak néhány szándék hihető: a tudományos kutatás, valami életveszély elhárítása, a hit parancsa, az alkotás láza. Az utóbbi kettő a legrémítőbb. Az a faj, amely megengedheti magának, hogy ennyi energiát pazaroljon egy lényegtelen vállalkozásra, simán képes megsemmisíteni az összes emberi települést, a Földet is beleértve.

A tökély ebben az esetben intés, hogy jó lesz vigyázni.

Zökkent egyet vele a világ, amikor Jonah megdöntötte a képet. A kijelző szélébe kapaszkodott a megnyugtató bizonyosságért, hogy még mindig az Adamurán van.

Megriasztotta az üreg, mégsem nézhetett mást.

– Hogyhogy nem vettük észre korábban?

– Túl messze van, és Yeshának meg nekem nem volt rá időnk. Nyakig ültünk a Sámson holdjainak a feltérképezésében.

– *Biztos*, hogy nem víznyelő?

– Képtelenség. A helyenkénti szabálytalanságok mindenütt belül maradnak az ötven centiméteren. Még nem ismerjük a pontos méreteket, közelebb kell érünk a jobb letapogatáshoz, de hogy nem természeti képződmény, azt már most kijelenthetem.

– Milyen mély?

– Ezt megint csak nem tudom. Egyelőre. Mély. Több kilométer is lehet.

Alex egyre jobban izzadt. – Több kilométer.

– Ja... Ha ez az, aminek látszik...

– De mi a pokolnak?

Jonah nem hagyta eltéríteni magát. – Ha ez az, aminek látszik, a világtörténelem egyik legfontosabb felfedezése előtt állunk. Akkora lesz, mint az FTL. A fene egye meg, még ha csak egy orbitális lyuk, akkor is mi leszünk a szenzáció a Földön innen és túl!

– Hm.

– Mi van? Nem így gondolod?

– De, csak... Ha mesterséges építmény, akkor hol a fészkes fenében vannak azok, akik építették?

5.

Alex a kabinja priccsén kuporgott. Egy darabig a kezét bámulta, aztán elszoruló szívvel kihúzta a párna felőli fiókot, és elővette a holokockát.

Majdnem két hete nézte meg utoljára – ez volt idáig a leghosszabb kihagyás. Talán bírta volna még pár napig, ha nincs Jonah felfedezése... ha nincs az a lehetetlen gödör.

De most látnia kellett őt, noha tudta, hogy fájni fog. Noha tudta, hogy utána boldogtalanabb lesz, mint előtte. Fügőnek érezte magát, aki az adagjáért könyörög: kaphatnék csak még egy szurit? Kérem szépen! Mélyre tessék adni, oda, ahol a legjobban fáj, attól forr fel a vér igazán! Gyűlölte magát, mégsem bírt ellenállni.

Layla szellemarca nézett rá a kockából. Mint mindig, most is ez a nézés rendítette meg Alexet legjobban, az a vidám, évődő tekintet, mintha ugratná a férjét. Ugratta is, amikor a fotó készült. Kirándultak a kupolájuk mögé, a kerítés mentén. Melegen sütött a nap, a villóbogarak zúgtak és ragyogtak, mintha színes drágakövek cikáznának a levegőben, és Layla mosolya... ó, az a mosoly. Ha így nézett a férjére, Alex a galaxis legszerencsésebb, legsármosabb férfiának érezte magát, és a legbájosabb, leggyönyörűbb nőnek a feleségét. Igazából egyikük sem volt az, de Alex így érezte, és nekik elég volt az érzés.

Vele kellett volna mennem, el kellett volna... Igyekezett kivenni a fejéből a gondolatot, de a gonosz mantra nem volt hajlandó távozni, és a végtelenségig ismételte magát.

Forgatta a kockát, belenyomta csúcsait és éleit a tenyerébe, mintha föl akarná hasítani a bőrét, mert a fájdalom megkönnyebbülést hozott.

Feje még jobban lekonyult, és ismét érezte az urna súlyát, ahogy lefelé húzza őt.

Néha a mindenség úgy dönt, hogy cafatokra tépi az ember életét, és még meg is tapossa a cafatokat. Az ember pedig az égvilágon semmit sem tehet ellene azonkívül, hogy azt hajtogatja: „És most mi lesz?”

Alex gyakran föltette magának ezt a kérdést az utóbbi négy hónapban, a baleset óta. Hogyan lépjen túl ezen az egészen? Hogyan tegyen úgy, mintha nem tátongana benne mérhetetlen úr minden állandónak és biztosnak hitt dolog hűlt helyén? Hogyan játssza el, hogy visszazökkent a régi kerékvágásba?

Fogalma se volt. Sokszor töprengett rajta, hogy mi lenne, ha csak úgy *leállna*? Ki a francot érdekelne? A szüleit biztosan nem. Cseppet sem foglalkoztak a fiuk életével azóta, hogy Alex elhagyta a Stewart Világát. Nem hitte, hogy a halála összetörné őket. Számukra ő már nem létezett. Akit nem látunk, az nincs. Ilyen praktikusak voltak az öregei.

Két héttel a búcsúztatóhelyen tartott memoriál után az apósa és az anyósa ragaszkodott hozzá, hogy kísérje el őket a templomba, ami Alex számára még normális körülmények között is különös élmény lett volna. Sose tette be a lábát semmiféle kegyhelyre – pláne olyan hivatalosba, mint egy templom – mindaddig, amíg meg nem ismerte Laylát, nem szokott hozzá a templomjáráshoz, bár az asszony magával hurcolta minden ünnepen (Alex kategorikusan kijelentette, hogy vasárnaponként nincsen templom, mert az már a munka rovására menne).

A templom a reformhutteritáké volt, a prédikátor azokhoz a ráncos-szakállas őskövületekhez tartozott, akik makacsul elutasítják a STEM-injekciókúrát, mert hiszik, hogy a vénülés közelebb visz Istenhez. A szokott hutterita hitelvek mentén prédikált, vagyis sokat beszélt az aszkézisről, a mértékletességről és az önmegtagadás áldásairól.

Alexnek nem ilyesfajta beszédre volt szüksége. Ha Isten létezne, nem várna el önmegtagadást. Ugyan már! Sokkal inkább látszott komisz tréfamesternek, akinek feltett szándéka Jóbot csinálni mindenkiből.

Istentisztelet után egyenesen hazament, és jelentkezett az

első expedícióba, ahol volt szabad hely. Minden jó volt, csak vigye minél messzebb Eidolontól, meg a reményektől, álmoktól és emlékektől, amelyek itt lettek hamuvá.

A távozás sem segített. Akármilyen keményen összpontosított, akárhány órát húzott le, nem temethette be az ásító szakadékot, amelyben önmagának esztelen változata nyüszített. Nem sok hiányzott, hogy elnyelje a sötétség; úgy érezte, már jócskán lefelé tart a lejtőn. Leginkább fáradt volt. Kimerült.

Ezen az sem változtatott, hogy találtak a Talószon egy idegen műtárgyat.

Persze megriasztotta. Hogyne riasztotta volna meg? De nem égett a láztól, hogy tanulmányozhassa. Halódó üszök volt már az ő lelkesedése, amely sercegve-füstölögve készült kialudni. Már *azelőtt* se hevítették a fennkölt eszmények. Nem az a típus volt, aki értelmes idegenek felfedezéséről álmodik, vagy különös, új életformákat tanulmányozva remél megfejtetni földöntúli mélységes titkokat. Ő állásnak tekintette a xenobiológiát. Élvezte a munka kirakós jellegét, de a szakma elsősorban eszközt jelentett, hogy kifizethesse a számlákat, és neki ez épp elég volt.

Illetve most már... nem volt elég. Semmi sem volt elég. Nem volt elég a munka. A gödör meg végképp nem. Ha rajta múlik, végez még néhány mérést, aztán kiszáll. Tanulmányozzák a lyukat azok, akiket érdekel. Ő csak fel akar hagyni a gondolkozással és az érzékeléssel. Valahogy. *Akárhogy*.

Laylát érdekelné. Ő lángolt a magasztos álmokért, amelyek a férjét hidegen hagyták, és Alex nem is titkolta, mennyire lenézi irreális megvalósíthatatlanságukat. Layla órákig tudott beszélni az intelligens létformák felfedezésének lehetőségéről, a kutatás filozófiájáról, és hogy mit jelentene az emberiség számára, ha végre megbizonyosodhatna róla, hogy nincsen egyedül. Alex csodálta, noha nem egészen értette ezt a szenvedélyes hitet. Ő, tudott ő észszerű, logikus magyarázatot a felesége hitére, de nem érezte át úgy, mint Layla, ezért nehéz volt osztoznia a nézeteiben, amiből többnyire nem lett vita, de ha igen...

Összepréselte az ajkát, nehezen lélegzett.

Forgatta a kockát. A hologram vibrált.

– Idegenek – suttogta. – Értelmes idegenek.

Laylát boldoggá tenné a hír. Nem, az több lenne boldogságnál. *Átváltoztatná.* Az üreg lett volna a megvalósult álma. Alex látta izgatott mosolyát, és tudta, hogy Laylát se ő, se más nem tarthatná vissza a műtárgy tanulmányozásától.

A mosolya... Könnyek szöktek a szemébe. Két kézzel megragadta a kockát, olyan keményen markolta, ahogy bírta, és meggörnyedt. Érezte a világban az űrt, ott, ahol Laylának kellett volna lennie.

A kockát szorongatva aludt el, arcán száradófélben levő könnyekkel, és az ő neve volt az utolsó tiszta gondolata:

Layla...

II. FEJEZET

KÉRDÉSEK

1.

Dörömbölés ébresztette Alexet. Valaki verte a fülke ajtaját, és a hang olyan kínzó volt, akár a fejfájás.

– Hé, Crichton! Mit tökörészel? El fogsz késni! Eligazítás az étkezőben. Mozogj! – Yesha. A szokott bosszús, türelmetlen és lenéző hangon.

Halkuló lépések, aztán csend. Áldott csend.

Alex a sötét falat bámulta. A világítás még mindig le volt kapcsolva. A fogában tompán lüktetett a fájdalom. Csikorgatta alvás közben. Már megint. Ha így folytatja, hamarosan kezeltenie kell a fogait.

...ha folytatja.

Tudatába bekattant az üreg óriási, fekete, tökéletes köre. Akkorának rémlett, hogy lenyelhette volna összes gondolatát, félelmét és gyötrelmét. Úgy lenyelhette volna, hogy semmi sem marad belőlük.

De szép lenne szabadnak lenni!

Felnyomta magát ülésbe, lelógatta a lábát a priccsről. Butának, lomhának érezte magát, mint akiből mindent kifacsartak. Szerette volna semmibe venni az étkezőbe összehívott gyűlést, visszafeküdni az ágyba, akkor is, ha ezért felbontják a szerződését az expedícióval.

Ám tudta, hogy Layla elmenne a megbeszélésre. Ő utánanézne minden adatnak, és feltenné az összes kérdést, amit föl kell tenni. De mivel nem áll módjában... neki kell megtennie helyette, mert ennyi tisztelet kijár Layla emlékének. Ha már csak az emlék maradt meg belőle.

Addig tapogatózott maga mögött, amíg rá nem talált a pokrócokba belegabalyodott holokockára. Úgy tette be a fiókba, hogy rá sem nézett.

Utána kényszerítette magát, hogy álljon fel.

2.

Hangzavar fogadta az étkezőben. Alex összerándult, horzsolta az érzékszerveit a ricsaj és a hajónapnak megfelelően teljes spektrumra állított, szemfájdító világítás. Legszívesebben sarkon fordult volna, hogy visszameneküljön a kabinja sötét vigaszába, de azért csak ment tovább, nem véve tudomást térdének sajgásáról.

Az Adamurán az étkező volt a legtágasabb szabad terület, ezzel együtt is szűk, zsúfolt, klausztrofóbiára hajlamosító hely. Jelen volt teljes létszámban a legénység, a fehér asztallap körül szorongtak mind a tizenketten, öt nő és hét férfi. Vegyes társaság, változatos hajszínek, változatos bőrszínek, változatos kiejtések. Alexet is beleértve csak hárman jöttek egyazon bolygóról, a Stewart Világáról. Valamilyen okból a Stewartról került ki a legtöbb természettudós és felfedező.

Senki sem származott az Eidolonról, még Alex sem. Ő saját elhatározásából települt át oda, ami nagy ritkaságnak számított. Keserű mosolyra húzódott a szája. Végül is ki akar olyan paradicsomban élni, amely simán megölheti? Legalább rábeszélhette volna Laylát, hogy jöjjenek el...

Az asztal fölött a Talósz VII-en talált üreg lebegett. Az ásító mélység viszontlátása cseppet sem enyhítette Alex szorongását. Volt valami rossz ebben a lyukban. Műtárgyak nem szoktak ilyen nagyok vagy szabályosak lenni. Csillagok lehetnek

ekkorák. Bolygók is. De nem egy istenverte *akna* az ismert tér határán kívül!

Pushkin, a szék és az asztal közé préselt geológus a falnak vetette a hátát. Kétszer szélesebb és több mint kétszer sűrűbb volt a többieknél, ami normális alkalmazkodás, ha valaki a magas gravitációjú Shin-Zar bolygón nő fel, ám Pushkinon ugyanannyi volt a háj, mint az izom. Örökké panaszkodott, hogy elsorvad az Adamurán, de Alex nem látta rajta, hogy valamit is fogyott volna.

A geológus cifra selyem házikabátot viselt, amelyből kilátszott dióbarnára süttetett, széles, szőrös mellkasa. Ez szabályellenes volt: szolgálatban a cég egyenruháját, a tengerkéek kezeslábast kellett viselniük, a mellkas bal oldalán a Hasthoth Konglomerátum logójával, ám Pushkinnek fölösleges lett volna a lelkére beszélni, mert ő boldogan veszekedett volna reggeltől estig, vagy amíg el nem temeti tört beszédének lavinája alá a vitapartnert.

Jelenleg az asztalt csapkodta a tenyerével, és azt hajtogatta: – És én nem értem, miért nem fordul hajó még vissza! Már elég adat szedtünk...

– Te csak gyáva vagy! – förmedt rá Talia, az asztrofizikusuk, egy pengevékony nő, akinek a szeme fanatikusan lángolt. Egész úton célratörő harciassággal viselkedett, és rideg volt, mint egy jégtábla.

Pushkin elnéző mosolyban mutogatta lapátfogait. – Nem, drágám! Épp ellenkezőleg. Csak bennem erősen kifejlőd – hogy mondjátok? – önfenntartás ösztöne. Ami *belőled* láthatólag hiányoz. Valószínűleg azóta figyelnek, hogy lelassultunk fénysebességből. Honnan tudhatnánk, nem támadnak következő percben idegenek? Nekünk itt felelősségünk van, mégpedig hogy *nem* hagyjuk felrobbantani magunkat, mert figyelmeztetnünk kell mindenki. – Elvigyorodott. – Még Szövetség is! – Alexet nem lepte meg a gúnyos hang. A shinzari polgárok nem kedvelték különösebben a Szoláris Szövetséget, bolygójuk mindmostanáig ragaszkodott a függetlenséghez.

Talia undorral összegyűrte és az asztalra dobta a használt

papírszalvétáját.

– Hé! – kiáltotta Jonah, és visszahőkölt. Kezeslábasa összegyűrődött, haja az égnek állt, szeme alatt karikák feketéllettek. Alex szerint egy szemhunyaszt sem alhatott. Nem meglepő.

Talia rászégezte az ujját a geológusra. – Ismétlem, *gyáva* vagy! – A szót úgy köpte ki, mint valami mérget. – Van felelősségünk, mégpedig az, hogy tanulmányozzuk ezt a műtárgyat! Ha az idegenek támadni akarnak, akkor támadni fognak. Nekünk azt kell kiderítenünk, amit *most* kideríthetünk, még mielőtt késő lenne!

– Csesszétek meg a felelősségeket – szólt közbe Yesha, aki Jonah mellett ült. A külseje épp olyan közönséges volt, mint a hangja; hosszú, tüskés haj, rikító kék tetoválások. A szájára valósággal ráfagyott a gúnymosoly. – A fizuval mi lesz? Ha előbb dobbantunk, nem bontja fel a szerződésünket a cég?

– Elég! – mondta az asztalfőn Idris kapitány, és a hangja úgy vágta félbe a ricsajt, mint borotva a madzagot. Tüstént csönd lett az étkezőben.

Idris pontosan az a jelenség volt, mint a csillaghajózó kapitányok többsége, akikkel Alex valaha is találkozott: magas, vállas, intelligens, jóképű és génkezelt a törvényes határig, ha ugyan nem azon is túl. Mintha a kapitányokhoz egyazon öntőformát használták volna, ahonnan előpattanva rögtön készen is állnak rá, hogy megmásszák a számlátrát a rang és a hatalom csúcsaira. Természetből lettek ilyenek? Vagy a kiképzéstől? A társadalmi közhelyektől? Vagy csak a génmanipuláció miatt? Választól függetlenül Idris megjelenése és viselkedése cseppet sem javított Alex hangulatán.

Nem kételkedett benne, hogy az ellenszenv kölcsönös.

A kapitány hátradőlt a székében, és megigazította arannyal hímzett kezelőjét. Tekintete Alexre villant, nyugtázva a késlekedést. *Rohadj meg!*

– Jonah, fejezze be a jelentését – parancsolta Idris.

– Igenis, uram – bólintott Jonah. – Szóval az infravörös azt mutatja, hogy az üreg alján majdnem hétszázhetven Celsius-fok

a hőmérséklet. Ami lehet geotermikus, de ha így van, az üreg mély. Cefet mély. Ha nem... – Vállat vont. – Akkor valamiféle reaktor van odalent.

– Fogtál valamilyen sugárzást? – kérdezte Riedemann. A főgépész egy noteszbe jegyzetelt, mert ebben ő maradi volt.

Jonah tétovázott. – Valamifélét. – A mennyezetre pillantott. – Sharah, akarod elmondani nekik?

– Ahogy óhajtod – felelte a hajóagy fanyarul derűsre szintetizált géphangja.

Az Adamura szerencséjének tarthatta, hogy olyan agyuk van, mint Sharah. Számtalan kutatóhajónak be kellett érnie pszeudointelligenciával, ami szegényes pótlék. De Alex így sem állhatta a hajóagyat. Sharah egész úton nyaggatta, hogy mozogjon többet, barátkozzon többet, járjon többet az orvoshoz. Többet, többet, többet, *többet*. Kétségtelenül aggasztotta a férfi lelkiállapota, de Alex ettől nem szerette meg a tolakodását. A hajóagyak azt képzelik – talán indokoltan –, hogy ők az okosabbak, de ha Alex boldogtalan akar lenni, akkor abba ne szóljon bele senki.

A hologram az asztal közepén hunyorított, és az idegen műtárgyat felváltotta Sharah feje. Rövid fekete haj, széles járomcsontok, erős áll, és olyan kék szem, amelynek kéksége csakis művi lehetett.

Sharah kinyitotta a száját, aztán elkomorodott. A következő pillanatban eltűnt a fej, és megjelent az egész alak, két arasz magasan, szürke gyakorlóruhában.

– Bocs. Utálom a testetlenséget – áradt túlon túl kenetteljes hangja továbbra is a hangszórókból.

Akkor nem kellett volna hajóagnak menned, gondolta Alex.

Sharah összekulcsolta az ujjait a háta mögött, mint katona a szemlén.

– Jonah kérésére letapogattam a Talósz, és átnéztem az összes adatot a bolygóról. Magát az üreget kivéve nem találtam semmit, ami űrutazásra vagy akár posztindusztriális civilizációra utalna. Semmi termális metrum, semmi elektromágneses emisszió, semmi rendhagyó színekpi adat. *Van*

néhány jele a felszíni életnek – oxigén, ammónia, metán, széndioxid –, de nem sok. Inkább moszatokra utalnak, mint gerincesekre vagy más fejlett organizmusokra. De hát ezt már a csillagászati felméréseinkből tudtuk.

Miközben az agy beszélt, Alex elsompolygott az étkező végébe, és kevert magának egy neszkavét. Ivott egy kortyot, és megpróbált nem törődni a fémes aromával. Ennek a liofilizált vacaknak se íze, se bűze.

– Gravitációs anomáliák vannak? – kérdezte Talia.

– A gravimetriai adatok megfelelnek a Talósz Heteséhez hasonló sűrűségű és méretű bolygókénak.

– Talán küldenünk kellene...

– Egyetlen különös dolgot *valóban* találtam – folytatta Sarah –, mégpedig a magas frekvenciájú, egész pontosan háromszáznégy megahertzes rádióhullámok 10,6 másodpercenként ismétlődő kisülését az üregből. A kisülés időtartama 0,52 másodperc, energiája megközelítőleg 58,7 terajoule, vagy ha úgy jobban tetszik, 113 terawatt.

Az étkezőben a feszültség fokozódott.

– Az *pokolian* sok energia – mondta Riedemann. Az alsó ajkát harapdálta, és összevonta sűrű szemöldökét. Alex látta rajta, ahogy fejben számol. Ő nem egészen tudta, milyen sok az a száztizenhárom terawatt, de ha az Adamura hajtóműveit és géprendszereit üzemeltető Riedemannt így lenyűgözte, akkor Alex is le volt nyűgözve.

– Jó nagy területen oszlik el – mondta Sarah –, de akkor is hatalmas energia.

– Hogyhogy korábban nem érzékeltük? – kérdezte Csen. Alex folyton elfelejtette, hogy ő is a csapathoz tartozik. Taliától vagy Pushkintól – sőt akár Riedemanntól – eltérően a kémikus tökéletes tucatlény volt, az arca mézesmázosan jellegtelen, és egy csepp sem jutott neki a többiek temperamentumából. Még a kiejtését sem lehetett azonosítani. Névtelen hézagpótlónak látszott, aki csak foglalja a helyet, amíg meg nem érkezik az igazi jogosult...

– Túlságosan erős volt a Sámson és a holdjai interferenciája

– felelte Idris. – Továbbá tegnapelőttig a Théta P is ott volt köztünk és a Talósz között.

A Théta Persei a helyi csillag volt, sárgásfehér és unalmas.

– Nem csak erről van szó. A lüktetés fókuszáltabb, mint gondolnánk – mondta Sharah. – Ha épp nem kerestem volna rá, még pár nap kellett volna, hogy vehessük.

– Háromszáznégy megahertz – elmélkedett Talia. – Az nagyjából egy méter. Jó hullámhossz az adáshoz az atmoszférában.

– Az üreg más frekvenciákon is sugározhat – vélte Sharah. – Addig nem tudhatjuk, amíg nem jutunk közelebb. – Apró alakja járkálni kezdett az asztalon. Ha a lába átlépte a vetítő határát, egyszerűen eltűnt. – Több is van. Lefuttattam a pulzálást a memóriabankjaim összes programjában és algoritmusával. Az első benyomások ellenére az elektromágnesességnek van alapstruktúrája. Kicsit nehéz volt kihüvelyezni, mert trináris kódban van, tehát nem az a típus, amely azonnal megadja magát. De én rájöttem! A hang fraktális, még hozzá a Mandelbrot-halmaz nagyon magas szintű ábrázolása!

Egy percre senki sem szólt.

Riedemann törte meg a csendet. – Ez nem üreg, ez egy *megafon!*

3.

Félelem, megnyugvás és csalódás különös elegye töltötte el Alexet. A félelem... nos, abban nincs semmi új, de az megnyugtatta, hogy az üregnek tökéletesen érthető rendeltetése lehet. Az viszont csalódás, hogy a rendeltetés ennyire prózai. Egy hangszóróban, legyen mégoly behemót, nincs semmi különleges.

Azért meglepte, hogy csalódott. Nem is tudta, hogy ennyire érdeklő az üreg, és valami többet remélt. Hogy pontosan *mit*, nem tudta. Talán választ. Vagy akár egy kérdést, amelyet érdemes föltenni. Bármit, ami áthatolhat a létezés szürke

viharfelhőin.

– Hány iteráció? – kérdezte Talia. – Milyen mélyre hatol a halmaz?

– Ebben még nem vagyok biztos – felelte Sarah. – A szekvencia elég tiszta, de a pontos helye a halmazban... Nem tudom, de mély, annál is mélyebb, ameddig kiszámíthattam. A jel napokig körözhet. Évekig. Talán örökre.

Alex fölemelte a csészét, hogy igyon még egy kortyot, de rögtön le is tette, mert látta, hogy reszket a keze.

Korith köhécselt az asztal másik oldalán. Alex szinte egy szót se váltott az orvossal azóta, hogy beszállt az Adamurába, pedig egész jó fejnek látszott. Fiatal is volt, abban az értelemben, aminek nincs köze az életkorhoz. Hiányzott belőle a bánat árnyéka, amelyet Alex megtanult fölismerni azokban, akik túléltek nagy veszteségeket.

Túléltek... Nem inkább elszenvedtek? És mi végre?

– De miért a Mandelbrot-halmaz? – kérdezte Korith. – Mit próbálhatnak közölni?

– Hogy értik a magasabb matematikát – felelte Talia, és vállat vont.

Fólia zörgött, hangosan és idegesítően. Pushkin kicsomagolta korlátozott desszertkészletük egyik szeletét, ami ránézésre sajtorta lehetett.

– Nem annyi magyarázat, mint figyelmeztetés. Óriás nagy ordítás galaxis többi részének: *Ne közelíts!* Úgy gyeride, hogy halálnak halálával holsz. – Harapott a szeletből.

– Lejátszanád? – kérte Jonah.

Sarah mintha meglepődött volna, aztán bólintott. Kísértetiesen glisszandózó jajveszékelés hallatszott a fali hangszórókból. Olyan volt, mint egy szintetizátorra átírt bálnaének vagy a gázóriások gyűrűinek hosszúhullámú sugárzása.

Alex tarkója bizsergett a hátborzongató gurgulázástól. A többiek szeme kigyúlt; mindenki tudta, hogy ez történelmi pillanat. Az ember először hallja egy másik faj jelzését.

Fél perc múlva a hang elnémult. – Ebből ennyi elég –

jelentette ki Sarah.

Egy darabig hallgattak.

Idris kapitány fészkelődött. – Miután Sarah rátalált, megkértem, hogy sugározzon egy rövid üdvözletet angolul, mandarin nyelven és Hetes Közvetítő Kreolban, utána pedig egy matematikai haladványt binárisan és trinárisan, az összes észszerű frekvencián. Eddig nem kaptunk választ.

Aggodalom suhant át Pushkin arcán. – Ez nem túl okos...
uram.

– Ha az idegenek figyelnek, már kiszúrtak minket – mondta Idris. – Akár barátságosak is lehetnek.

Pushkin kinyitotta a száját, mintha szólni akarna, aztán becsukta.

Yesha fölemelte cakkosra rágott körmű kezét. Megvolt az az undok szokása, hogy rágta a körmét olvasás közben. Alex mindig megtalálta a körömfoszlányait a laborban. – Sarah, mi van azokkal a bolygókkal, amelyeket nem mértünk fel? Lehetnek azokon is műtárgyak?

A hajóagy tétovázott. – Lehetséges, ám ha így van, akkor sem aktívak. Miután végeztem a Talósz Hetessel, átnéztem minden adatot, melyeket összeszedtünk a rendszerbe történt belépésünk óta, és eddig nem találtam semmi újat. Ha léteznek más építmények – üregek, úrállomások, *úrhajók*, települések –, azokat vagy elhagyták, vagy túl mélyen vannak ahhoz, hogy megfigyelhetők legyenek.

Csen bágyadtan, érzéketlenül nézett Alexre. – Lehet-e... nem is tudom... Lehet az üreg egyfajta emergens jelenség? Mint egy természetjáró?

Pushkin röhögött. – Minek fárasztol magad kérdezgetéssel? *Egész világ* emergens jelenség, Csen. Még te is. Ha nem tudod, tanítóid szamarabbak, mint gondoltam.^{1}

– Állítsd le magad – mondta a kémikus.

Talia lekicsinylően horkantott. – A világmindenség rendszertelen reakciói nem hozhatnak létre egy olyan bonyolult lényt, mint az ember, az üregről nem is szólva!

Pushkin fölényesen mosolygott, és ujjával kifésülte tokájára boruló szakállából a morzsákat. – Angyali zelótám, csak mert hited vakká tesz entrópia nyilvánvaló igazságaira, ez még nem jelent az, hogy...

– Ezt később is megvitathatják – vágott közbe Idris ellentmondást nem tűrő hangon. Ő volt az egyetlen, aki le tudta állítani Pushkin süketelését, Alex gyanúja szerint azért, mert a kapitány írta alá az értékelésüket.

A geológus hanyagul intett lapátkezelével, jelezve, hogy meghátrál.

Talia gyilkosan meredt rá, de nem szólt.

A most következő kínos csönd addig tartott, amíg Alex észbe nem kapott, hogy Csen és a legénység többi tagja még mindig tőle várja a választ a kérdésre.

– Szóval... – kereste a szavakat. – Vagyis úgy értem, lehet emergens jelenség, de... ahhoz az önszerveződés olyan magas szintje szükséges, amelyet csak az embereknel és a gépeknél tapasztaltunk.

Idris bólintott. – Vagyis olyasmivel állunk szemben, amit intelligens idegenek építettek. Felfogtam.

Talán. De mielőtt Alex kifejezhette volna kételyeit, megszólalt Svana, a hajó másodtisztje, az úrállomásokon fölserdültek kásás kiejtésével: – Akkor hát mitévők leszünk most, uram?

Alex megmerevedett.

Idris előrehajolt, az asztalra könyökölt, összekulcsolta az ujjait. Súlyos arany pecsétgyűrűt viselt a bal kisujján, azt kezdte forgatni szórakozottan. – Ez itt a kérdés. Pushkin, abban igaza van...

– Ó, nagyon köszönöm.

– ...hogyan figyelmeztetnünk kell mindenkit. De a törvény egyértelmű. Hacsak nem konkrét és azonnali veszéllyel állunk szemben, nem jelezhetünk semmiféle emberlakta területnek addig, amíg nem távolodtunk legalább öt fényévnyire az ellenséges idegenektől. Hacsak nem óhajtjuk börtönben tölteni az elkövetkező húsz évet. Úgyhogy mostantól

rádiócsend. – Yeshára szegezte a mutatóujját. – Nincs mindennap üzengetés a Marsra!

Yesha a szemét forgatta.

Okos óvintézkedés volt. Senki sem akarhatott ellenséges idegeneket elkalauzolni a Földre. Egy féynél magasabb sebességre képes faj, ha nagyon akarná, valószínűleg rátalálna a Naprendszerre, de nincs értelme megkönnyíteni a dolgukat.

Idris folytatta: – Óvatosságból utasítottam Sharah-t, hogy a Markov-határhoz közeledve bocsásson fel két vészjelzőt. Ha bármi történne az Adamurával, keskeny sávon kilövik az összes feljegyzésünket a Cygninek.

A 61 Cygniről indultak el több mint három hónapja.

– Kár, hogy nincs egy pakettünk – búsongott Riedemann.

Idris egy szemernyi derű nélkül mosolygott. – Forduljon a könyveléshez. – A pakett nevű kicsi üzenetvivő drónok képesek voltak a fénysebességre, de annyiba kerültek, mint egy kisebb hajó.

– Mikor tűnik fel a cégnek, hogy nem jelentkezünk, és mikor küldi utánunk a felmentő csapatot? – kérdezte Korith.

– Legkorábban minimum egy hónap múlva, de simán lehet kettő is. Mindenesetre nincs annyi tartalékunk, hogy mindenkit olyan sokáig ébren tartsunk. Nem tudom, maguk hogy vannak vele, de krióban várakozni nem túl kellemes élmény. Akármivel futottunk itt össze, szívesebben nézek szembe vele ébren, és talpon állva.

A legénység helyeslően mormolt és bólogatott.

Idris széttárta a kezét. – Magunkra vagyunk utalva, emberek. A céges szabályzat nem fogalmaz egyértelműen az első kapcsolatteremtésről. Legfontosabb feladatunk gondoskodni saját biztonságunkról. Elvégre addig kell képviselnünk a cég érdekeit, ameddig tehetjük. Hogy ezt *miként* csináljuk, arról nekem kell döntenem, noha nyitott vagyok a javaslatokra. Magának is igaza van, Talia; minél többet kell kiderítenünk erről a műtárgyról.

Talia mereven biccentett.

Pushkin harákolva fejezte ki a tiltakozását. – És ha

támadnak? – kérdezte dühösen. – Adamura nincs fölszerelve harcra, és...

– Ezt a kockázatot hajlandó vagyok vállalni – vágott közbe Idris.

– *Maga* talán hajlandó – mondta Pushkin –, de én nem akarok kockázni. Ki van zárva.

Idris az asztalra tenyerelt. – Amíg a helyzet nem változik, maradunk, és ez az utolsó szavam. Világos?

– Világos – morogta harapósan Pushkin.

– Akkor jó.

– És az eredeti küldetésünk, kapitány? – szólt közbe Jonah. – Ahogy Yesha fogalmazott: mi lesz a fizuval?

A többiek visszhangozták a kérdést.

A kőkemény arcú Idris előrehajolt. – A fizetésüket megkapják, és az összes szerződés érvényben marad. Mindig fennáll az esély, hogy egy rendszer nem alkalmas kolóniának. Mindegy, miért; az időnket akkor is kifizetik. Ha nem értettem félre a szabályzatot, mindnyájunknak jár a teljes veszélyességi pótlék. Távozáskor még egyeztetnünk kell a céggel, de gyakorlatilag garantálhatom, hogy így lesz.

Néhányan izgatottan dűnnyögtek. A teljes veszélyességi pótlék az alapbér kétszerese volt, márpedig a terraformálási célú kiküldetéseket eleve jól fizették. A túlórák hozzávéve pár hét alatt besöpörhető az éves keresmény!

Ez tetszett volna Alexnek, ha egy cseppet is érdekelte volna a pénz.

– A cég nem fog ujjongani, ha elveszít egy lehetséges kolóniát – jegyezte meg Jonah.

Idris vállat vont. – Nem a mi gondunk. – A legénység buzgón helyeselt. Noha a kapitány csak játszotta a fenegyereket, díjazták, hogy az ő pártjukra áll az otthoni górékkal szemben.

– Hogyan befolyásolja ez a küldetés ütemtervét, uram? – kérdezte Csen.

– Az ütemterv nem változik, továbbra is tartjuk magunkat hozzá, azt az egyet leszámítva, hogy kihagyjuk a rendszer felmérését, és a Talószra összpontosítunk.

Csen láthatólag megkönnyebbült, és ebben nem volt egyedül. Alex tudta, hogy sokuk már el is tervezte, mit csinál hazatérés után. Vakáció, családi élet, tudományos cikkek írása, kihajózás újabb kalandokra a mély űrbe... Ő nem. Számára a jövő ismeretlen vidék, sötét és sivár.

– Nohát akkor! – folytatta Idris erélyesen. – Hogyan járjunk el? Javaslatokat kérek, hölgyeim és uraim. Hadd hallom.

– Megközelítjük a Talószot – mondta Yesha –, végigszkenneljük a felszínt, és leképezzük minden frekvencián.

Idris bólintott. – Én is így gondoltam. Mi van még?

– Küldhetünk drónokat, hogy megnézzék az üreget? – kérdezte Korith.

– Nem bírnák megközelíteni – felelte Riedemann. – Az elektromágneses pulzálás kiütné őket. Egyenesen bele is dobhatnánk a drónokat az üregbe, akár még szerezhetnének is hasznos adatokat, mielőtt az áramkörök kisülnek a túlterheléstől, de talán rossz ötlet azzal indítani, hogy mindenfélét szórunk az üregbe.

Sharah halkán fölnevetett. – Csuda vigye el! Lőttek az ötletemnek, hogy vágjunk bele egy aszteroidát!

Alex kivételével mindenki nevetett vagy kuncogott. Könnyű volt megfeledkezni róla, hogy a hajóagyak még mindig emberek; ritkán viccelődtek úgy, ahogy az igaziak szoktak.

Jonah összehúzta magát, mintha fázna. – Mi lenne, ha... drón helyett egy hernyótalpast löknénk le az üreg széléről?

– Azt is megsütné az elektromágneses impulzus – felelte Riedemann.

Idris az állát simogatta. – Megerősíthetne egyet annyira, hogy kibírja a pulzálást?

– Nem vagyok biztos benne, kapitány. Utánanézek, de... annyi ólomba kellene pólyálnom, hogy valószínűleg meg se bírna mozdulni a súlytól.

– Derítse ki, és jelentse nekem.

– Igen, uram.

– Még valaki? Csen? Svana?

Csen fölemelte a kezét. – Megpróbálkozhatnánk egy

sztratoszféraléggömbbel.

Idris bólintott. – Sztratoszféraléggömb. Ez tetszik. Sharah, futtass le néhány szimulációt. Lássuk, működne-e.

– Továbbra is gondot jelentene az elektromágneses kitörés – figyelmeztette a hajóagy.

– Megjegyeztem. Mi van még?

Alex a kávéja fekete mélységét bámulta, miközben a többiek felváltva sorolták ötleteiket a kapitánynak. A kávé köre nyugtalanítóan emlékeztette az óriási üregre. Látt gondolatban, hogy milyen hatalmas, hogyan ásít, és milyen mérhetetlenül rossz. Mégse bírt másra gondolni. Az üreg beékelte magát az agyába, és a szúrt seb, amelyet a valóságon ejtett, könyörtelen erővel vonzotta.

Figyelt minden javaslatra, amelyek között voltak észszerűek is, de ő tudta, hogy Laylának egyik sem tetszene. Nem mentek elég messzire. Letapogatás, drónok, kommunikációs próbálkozások... legjobb esetben félmegoldások. A legénység mintha kerülte volna a legnyilvánvalóbb megoldást. Mintha túlságosan féltek volna szembenézni vele.

Végül Talia mondta ki: – Van egy indítványom.

Egyedül Alex figyelt föl rá.

Talia megismételte, ezúttal hangosabban: – Van egy indítványom!

Az eszmecsere félbeszakadt. Idris odafordult a lázas tekintetű nőhöz. Felvonta a szemöldökét. – Mi lenne az, Ms. Indelicato?

– Van egy deszanthajónk. Miért nem használjuk?

Nagy hangzavar támadt, mindenki egyszerre kezdett vitatkozni. A rémült Alex próbálta félbeszakítani őket, de a hangja ugyanúgy beleveszett a lármába, mint a többieké. Sharah talán képes lett volna szétszálazni a szólamokat, de nem vette magának a fáradságot.

Idris az asztalra csapott. A ribillió félbeszakadt. A kapitány sorra végigmért mindenkit. – Nyugodjanak le! Sehova se jutunk, ha mindenki egyszerre beszél!

A fejek restelkedve bólogattak. A kapitány szigorúan beszélt,

de a felcsillanó szeme igazolta Alex sejtését, hogy Idris *ezt* akarja. Azért faggatta a legénységet az elképzeléseikről, mert meglátta a lehetőséget, hogy levezényelje az emberi történelem egyik legfontosabb felfedezését. Márpedig a kapitány Alex gyanúja szerint ugyancsak nagyravágyó ember volt.

– Van egy deszanthajónk – ismételte Talia. – Azt mondom, szálljunk le vele olyan közel az üreghez, amivel még nem bolygatjuk meg a helyszínt, aztán menjünk oda...

– Nem! – robbant ki önkéntelenül Alexből, holott nem is akart hozzászólni, de a gondolattól, hogy az üreg közelébe menjen, egyszerűen elvesztette a fejét.

Társai és Idris odafordultak, ránéztek. A kapitány elkomorodott. – Akar mondani valamit, Crichton?

Alexnek egy percig tartott annyira összeszednie magát, hogy válaszolhasson. Tudta, hogy Layla nem helyeselné, hogy a másik álláspontra voksolna, és ő most elárulja azt, amiben a felesége hitt, de akkor se tehetett mást. Legázolta a félelem. – Nem – ismételte halkabban. – Túl veszélyes, és... és nem tanácsos megbolygatnunk a helyszínt. A Szövetségnek kell ideküldenie egy csapatot, amely felméri a Talószot. Egy *megfelelően* kiképzett csapatot.

– A Szövetségnek talán nem lesz rá módja – szűrte a fogai között Talia.

Pushkin horkantott. – Ne süketelj! Neked elmente minden ész. Ne üssük orrunkat olyasmiba...

Idris fölemelte a kezét, hogy hallgasson. Az arca olyan volt, mintha kőből faragták volna. – Meg vagyok lepve, Crichton. Azt hittem, épp maga kap majd az alkalmon, hogy tanulmányozhasson egy idegen műtárgyat!

Alex nyelt egyet. – Biológus vagyok, nem régész. Mikrobákat tanulmányozok. Növényeket. Állatokat, ha vannak.

Idris arca még jobban elsötétült. – És nem érdekli, egy cseppet sem érdekli az üreg?

– Én csak úgy gondolom, hogy túl kockázatos leszállni. Nem tudjuk, hogy az idegenek barátságosak-e vagy ellenségesek, és ismétlem, ha összejárárkáljuk a helyszínt, felbecsülhetetlen

értékű adatokat semmisíthetünk meg.

– *Nagy* hely az, Crichton.

Alex megmerevedett a rosszalló hangtól. – Szakértői véleményem szerint, *uram*, súlyos hiba lenne leszállni, és ezt vegye hivatalos állásfoglalásnak.

– *Nekem* pedig az a szakértői véleményem, hogy le kell szállnunk! – közölte Talia.

Idris újra körülhordozta a tekintetét a szobában, szondázta a hangulatot. – A többiek mit gondolnak? De őszintén!

Svana a karját dörgölte. – El kéne húznunk.

– Leszállás – mondta Korith,

– Leszállás – mondta Yesha.

– Távozás – mondta Pushkin. – És cefet jól tudjátok, miért!

– Távozás – mondta Alex.

Sharah elnevette magát. – Leszállás – szólt halkan.

Hat *igen* és hat *nem* lett az eredmény, úgyhogy a kapitányé maradt a döntő szó. A legénység tűkön ült, Idris hallgatott. – Riedemann! – szólalt meg végül. – Lehetséges egyáltalán?

A főgépész a bajusza hegyét rágcsálta. – Összejöhet, kapitány. Amíg a deszant nem megy túl közel, nem kell aggódni az elektronikáért. A védőruhánk eleve meg van erősítve a napkitörések ellen. Még akár egy leárnyékolt hernyótalpasnál is sokkal jobban bírja az EMP-t, és igazíthatok is rajta.

– Szóval akkor megyünk? – kérdezte Talia.

– Uram – kezdte volna Alex, ám Pushkin horkantott egyet, és belefojtotta a szót: – Kapitány, nem gondolhat komolyan! Kész örület!

– Azt gondolom, hogy jelenleg *minden* rendben van – mondta Idris –, és semmit sem zárok ki, amíg nincs jobb képünk a helyzetről. Ha gond lesz, pucolunk. Ha Riedemann nem tudja megoldani a műszaki problémákat, a leszállás ki van lőve. Ha bármilyen okból úgy gondolom, hogy az Adamurát veszély fenyegeti, lefújom az akciót. Tűzzünk erőltetett menetben a Talószig. Ott ismételt helyzetértékelés. – A kapitány a többiekre pillantott. – Vagyis négy napunk van, emberek. Ne vesztegessük az időt.

4.

Miközben 1,25 g-vel tűztek a Talósz VII felé, minden rendelkezésükre álló eszközzel tanulmányozták az anomáliát (és az egész rendszert). Alex elvégezte, amit vártak tőle, bár a negyedével megemelt gravitáció nehezebbé, lassabbá és veszélyesebbé tett minden mozdulatot, és ettől egyre jobban elfáradt. De azért iparkodott. Ha másért nem, Layláért.

A Talósz színeképelemzéséből sikerült megállapítania, hogy ami élet létezik a bolygón, az kétségtelenül szénalapú. Ez nem volt meglepetés. A Tejútban található életformák többsége szénalapú. Csak nem intelligens.

A gyorsítás második napján felszíni leképezéssel sikerült azonosítania két xenoformot. Az első valamilyen sárga-kék organizmusok virágzása volt az egyik sós tóban az egyenlítő mentén, egy éppen kitörő tűzhányó közelében. Apró, sőt mikroszkopikus organizmusok voltak, bár ilyen messziről nehéz volt pontosan megbecsülni a méretüket. Bizonyos mértékben képesek voltak mozgásra – emelkedtek-süllyedtek a napfény hatására –, de semmi sem utalt rá, hogy fejlettebbek lennének egyszerű növényeknél vagy állatoknál.

A második egy csomó lapos, barna valami volt, amelyek az üreget övező síkságon mozogtak, valami okból zömmel az üregtől keletre. Az átmérőjük egytől három méterig terjedt – Alex teknősöknek vélte őket. Mozgásuk tökéletesen kiszámíthatatlan volt: hol spirális, hol rézsútos, hol meg valahogy furcsán riszáló, amit Alex nem tudott hova tenni. De bármik voltak is, nem mutatták az értelem jeleit, és nem úgy látszott, mintha kapcsolatban lennének az üreggel.

Persze a látszat csalhat.

Alex ezenkívül nem talált semmi érdekest. A csapat többi tagja még ennyi sikerrel sem járt. Se a Talószon, se a rendszerben nem volt más mesterséges építmény, és sem Talia, sem Sharah nem jutott közelebb a fraktálhang kitöréseinek megfejtéséhez.

A bejövő adatok elemzése annyira lekötötte Alexet, hogy ritkán jutott az eszébe Layla, noha miatta dolgozott. Nem is bánta. Minél többet rágódik rajta, annál mélyebbre csúszik vissza a reménytelenségbe és az apátiába.

Minden este percekben belül elaludt, mihelyt lerogyott a priccsére, és csak egyszer ébredt arra, hogy a párnáját magához ölelve sirat elveszett dolgokat.

Leginkább a mélység foglalkoztatta, amely várja őket a Talószon. Töprengett rajta, és álmodott is róla, a nagy, fekete körről, amely betöltötte éjszakai látomásait. Néha elképzelte, ahogy száll alá az üregben, repül a titokzatos kút mélypontja felé, amíg fel nem riasztja valami furcsa érzés, olyan, mintha kihagyott volna egy ütemet a szíve.

5.

Esténként a legénység összegyűlt az étkezőben, hogy ki-ki elmondja, mit tudott meg és mit feltételez. Négy fő téma volt: az üreg fizikai felépítése, az üreg felderítésének különböző módjai, az üreg rendeltetése és az ismeretlen idegenek, akik létrehozták.

Normális esetben Alex nem avatkozott bele az efféle disputákba, de most az ebédlőben ragadt, hogy hallja, mit gondolnak a többiek. Egyébként is, bármennyire nem szívesen ismerte el, a hangok, a meleg és az emberi társaság vonzóbbak voltak a kabinja szörnyű sivárságánál.

Így hát kitartott az asztal sarkán, kávé szürcsölgetve, miközben a többiek az elméletekkel dobálóztak. Néha még bele is szólt a vitába.

– Én csak azt szeretném tudni, mi táplálja ezeket a kitöréseket – mondta az egyik estén Riedemann. – 58,7 terajoule energiája egy kisebbfajta atombombának van.

Jonah a szemöldökét ráncolta. – Nincs ionizáló sugárzás.

– Nincs, de ha a reaktort leárnyékolják, nem is érzékelheted. Nem lehet túl mélyen, mert bezavarna a geotermikus hő.

– Attól még lehet egészen lent.

Riedemann horkantott. – Ja, de ki lenne olyan bolond? Miért...

– Ki tudja, miért csináltak bármit ezek? – hadonászott Pushkin a teli pálinkás poharával. A többiekhez hasonlóan ő is rákapott, hogy csak *ezeknek* mondja az üreg alkotóit. Az ismeretlen *ezek*. Az egyik monitorra mutatott, amelyen az üreg képe lebegett. – Ezt nem olyan faj csinálta, amelyik fél kihívástól.

Talia megfordult evés közben. A háta olyan egyenes volt, mintha nyársat nyelt volna. – Én a teknősökre vagyok kíváncsi. Mik ezek? Növények? Állatok? *Gépek*? – Felhúzta a szemöldökét. – Lehetnek az üreg őrzői. Sőt akár alkotói.

– Nem tűnik túl valószínűnek – vélte Alex.

– De nem tudjuk, ugyebár? Ez a lényeg.

– Egy dolgot tudunk. – Csen fölneézett a levesről, amelyet kanalizott. – Senki nem venné a fáradságot, hogy egy ilyen valamit építsen, ha nem lenne rá nyomós oka.

Pushkin széles arca valósággal ragyogott a kajánságtól. – Ezt miért feltételezed, korlátozott barátom? Hmm?

Csen letette a kanalát, és ránézett színtelen szemével a geológusra.

– Így logikus. Senki se ölne bele ennyi erőforrást egy ekkora valamibe, hacsak az építmény nem tud valamit.

– Tudjuk, mi csinál – vigyorgott Pushkin. – 10,6 másodpercenként elektromágneses villámokat ereget.

Csent ez sem győzte meg. – Igen, de miért? Mihez kellene egy ekkora világítótorony vagy rádióadó?

Riedemann megsimította a bajuszát. – Ha rádió ez a valami, akkor a leghasználhatatlanabb, legidétlenebb típus, amit láttam.

– Szerencsétlenségedre csak olyan tudsz képzelni, amit gyakorlati okból csinálnak – mondta Pushkin, és az arcátlanságig elegáns mozdulattal intett húsos kezével Csen felé. – Üreg talán csak műalkotás.

– Vagy templom – szúrta közbe Talia.

– *Templom?* – Pushkin szeme kikerekedett a gúnyos hüledezéstől. – Szóval szerinted *ezeknek* van lelke, hmm? És ha van, akkor ezek mind kárhozottak teremtésnek pillanata óta, mivel Urunk igéje sose jutott el úr ezen zugába? Vagy szerinted Megváltó testbe bújta itt, ott, mindenütt, menteni értelmes fajok lelke egész mindenségben? Úrjézus írásai várakoznak kút fenekébe, hmm?

Talia tartása még merevebb lett, a pillantása még szúrósabb és hidegebb, már ha ez egyáltalán lehetséges. Alexnek az a kellemetlen gyanúja támadt, hogy a nőben kígyóként tekergőzik az erőszak, és Talia boldogan leszúrna vagy lepuffantana mindenkit, aki van olyan bolond, hogy ellentmondjon neki. Talán Pushkin is észrevette, de őt láthatólag nem zavarta.

– A pogányok mindig kárhozottak – szögezte le Talia ugyanolyan könnyörtelen hangon, mint amennyi könnyörtelenség szorult a szavaiba. – Hacsak nem lehet megtéríteni őket. Egyetlen Úr és Megváltó van, és egyetlen választott nép, a választottak pedig *mi* vagyunk!

Ördögi káröröm villant elő Pushkin kefeszemöldöke alól. – Csakugyan? Irgalmas és jóságos isten akciózza így? Hmm? Kárhozatba taszítani olyanok, kiknek sose volt esély megváltásra?

Talia olyan embertelenül üres pillantást vetett rá, hogy Alexben még a gyász is hátrahőkölt. – Miből gondolod te, hogy *Ő* jó és irgalmas? Mivel bizonyítod, hogy ebben a mindenségben más is van szívtelenségen és kegyetlenségen kívül?

Pushkinnak torkán akadt a szó. Meghúzta a tömény szeszt. – Minek imádni akkor ily szörnyű isten? Önámítás netovábbja.

– Azért, mert *Ő* létezik – felelte Talia. – *Van*. És az *Ő* jelenléte és terve ad értelmet a létezésnek.

– Színtiszta propaganda. S mi értelme létezni, ha mint mondod, minden szívtelen és kegyetlen?

Ezt Alex is tudni szeretne volna.

Talia fölszegte az állát. – Hogy szolgáljuk *Őt*, és a következő életben elnyerjük erényeinkkel kivívott jutalmunkat. – Egy pillanatra megrepedt rajta a sztoikus máz, és keserűség

torzította el a vonásait. – Mert a Fennvaló tudja, hogy ebben az életben ugyan nem jutalmaznak.

Ezt Alex is tudta. Újfajta közösséget érzett Taliával. Akármilyen fájó veszteség érte, ugyanúgy megszenvedhette, mint Alex a felesége halálát.

Pushkinban volt annyi tisztesség, hogy ne nyaggassa tovább az asztrofizikust, ami Alex véleménye szerint okos döntés volt.

Most megszólalt Csen, aki eddig csak hallgatott és figyelt Riedemann mellett: – Továbbra is úgy gondolom, hogy nincs az a faj, amely nyomós ok nélkül ennyi időt és energiát fordítana egy építkezésre.

Riedemann az állát vakargatta. – A civilizáció fejlettségétől függ.

– Az...

– Nem azt mondom, Csen, hogy nincs igazad. De nézd csak meg azt a rengeteg hülyeséget, amit az emberek összebarmoltak, kizárólag azért, mert meg akarták csinálni. Ezek talán mások. Talán nem. De ha a civilizációjuk elég fejlett, akkor egy hétvégén is megáshattak egy ekkora lyukat. Ki az ördög tudja?

Csen félrehajtotta a fejét. – Ha ennyire fejlettek, hogyhogy korábban nem találoztunk a létezésük bizonyítékaival?

– Nagy galaxis ez – mondta Alex.

Pushkin nevetve hátradőlt a székén, összekulcsolva ujjait a tarkóján. – Vagy talán mind meghaltak. Elmúl örökké, minden, mi van, hm?...^{2} Nem, nem, várj! Zseniális vízióm támad, tudom, mire kell gödör! – Fülig szaladt a szája. – Jacuzzi!

– Micsoda? – kérdezte Csen.

– Fürdőkád – hadonászott Pushkin. – Megtöltöd vízzel, alulról fűtik, finom meleg. Bulizunk!

Elsőnek Riedemann kezdett hahotázni, szívből jövő őszinteséggel. Pushkin hamar követte a példáját. Csen bágyadtan mosolygott, mintha nem igazán értené a viccet. Még Alex is horkantott, olyan nevetséges volt. Csak Taliáról pergett le a tréfa; merev maradt, akár a sóbálvány.

6.

A harmadik nap délutánján Alex visszafele jött a vécéből a laboratóriumba, amikor szabályosan beleszaladt az ellenkező irányba tartó Korithba és Yeshába. Annyira belefeledkeztek a beszélgetésbe, hogy észre sem vették.

– Hé, nézz a lábad alá, tökfej! – mordult rá Yesha, majd ugyanazzal a lélegzettel azt mondta Korithnak: – Attól függ. Te jelentkezel?

Alex bocsánatkérő motyogással megkerülte őket.

– Természetesen! – vágta rá Korith. – Amíg Idris...

– Ja, ja. Gondolom, nem küld három-négy embernél többet.

Alex megtorpant, hátranézett. – Mi van?

Az orvos rápillantott. – Nem hallottad? Idris engedélyezte a leszállást.

– Nem, nem hallottam.

Yesha vállat vont. – A kapitány nyilván nem jutott még hozzá, hogy tájékoztasson. – Azzal elvonultak, magára hagyva Alexet a kihalt folyosón.

Ő pedig nem értette, mitől leli a hideg, és miért izgul. Csak mert Idris fejjel megy a falnak, és... A kapitány nem kényszeríti sem őt, se mást, hogy menjen le a Talószra. Nincs mitől félnie, akkor miért van ilyen rosszul?

Komoran baktatott tovább a laborba.

Kivételesen határidőre elkészült a munkájával. Nem adta bele szívét-lelkét, gépiesen mozgott, szeme-keze automata üzemmódban dolgozott, az agyát továbbra is betöltötte az üreg és a leszállás lehetősége.

Örökké erre kellett gondolnia.

– Miért? – suttopta. Jonah ránézett a labor túlsó végéből, aztán visszatért a saját kijelzőjéhez.

Alex gyomra görcsölt és gurgulázott. Délután próbált megenni egy energiaszeletet, de borzasztó hasmenés lett a vége. Olyan borzasztó, hogy vissza kellett rohannia a vécébe.

Éppen végzett a laborban, amikor felugrott a fedvényeire

egy üzenet. Általános körlevél volt a legénységnek.

Felszíni bevetés engedélyezve. Csak önként jelentkezőknek. Aki részt akar venni, jelezze nekem. Négyfős csapatra van szükség, különben törlöm a bevetést. Idris kapitány.

Az étkező zúgott az ideges hangzavartól, mire Alex megérkezett a vacsorához. Mindenki azt kérdezgette: „Láttad?”, meg: „No, és jelentkezel?”, ám erre a kérdésre senki se válaszolt, kivéve Taliát, aki a rá jellemző nyerseséggel annyit vakkantott: – *Igen.*

Még Pushkin is kerülgette a forró kását. – Majd ki fogja forog magát – mondta, miközben egy akkora tányér ételt falt, ami fedezte Alex egész napi kalóriaszükségletét.

Ugyan mekkora részt különíthetnek el a zariai hajók karakterében az élelemnek? Ha Pushkin mérvadónak tekinthető, honfitársai úgy zabálhatnak, mint az éhes gorillák.

Alex elviselt a fecsegésből annyit, amennyit bírt, de mivel negyedóra múlva sercegett a görcsös feszültségtől, és minden szó karistolta az idegeit, a szemébe dobta félbehagyott vacsoráját, és az ajtóhoz indult.

Félúton járt, amikor Pushkin megköszörülte a torkát, és utána kiáltott: – Hé, Crichton! Persze nem kérdés, te mit választol!

Alex megtorpant, visszanézett. Pushkin kegyetlen kajánsággal lesett rá kiugró szemöldökeresze alól. Talia hideg megvetéssel figyelte az étkezői asztal másik oldaláról. Ezeknek valami személyes okuk lehet rá, hogy ennyire utálják.

Szó nélkül kiment.

A kabinjában lerogyott a priccsére. Homlokán izzadság gyöngyözött, és lázasnak érezte magát, egyszerre égett és fázott.

Reszketett.

– Miért? – suttogta ismét.

Ökölbe szorította a kezét, és dülöngélt ültében. Az üreg képe beleégett az agyába. Érverése felgyorsult, nehezen kapott levegőt, szorosan behunyta a szemét.

Félt, hogy mi lesz, ha Talia vagy Jonah vagy akármelyik

beteszi a lábát a Talószra. Megvan a képzettségük, de nem xenobiológusok. Simán megbolygathatják, elszennyezhetik a helyszínt, megghiúsítva az eredeti állapot tanulmányozását. Nem rosszindulatból, hanem tudatlanságból. És akkor még nem is beszéltünk arról a lehetőségről, hogy a felderítők találkozhatnak elsőnek az üreg alkotóival!

Nagy lélegzetet vett, még szorosabban ökölbe szorította az ujjait.

Tehet vagy mondhat ő akármit, Idris leküld egy csapatot. Ez legalább világos. Már csak az a kérdés, hajlandó-e félreállva végignézni, amint nélküle távoznak...

Azelőtt könnyű lett volna a válasz. De most... Most hallotta, amint Layla suttog a fülébe, és ő tudta, hogy a felesége mit akarna, mit kérne. Őt nem bírná elárulni.

Meglazította az ujjait. Tenyerében enyhült a fájdalom.

Sietve felállt, és az asztalhoz lépett, amely szemben volt az ágygal. Egy percig zongorázott a kijelzőn, aztán rábökött a mutatóujjával a hologramra, és elküldte Idrisnek az üzenetet:

Ha muszáj csapatot küldeni a Talószra, benne akarok lenni.
Alex.

Fújt egyet. A feje hátracsuklott. A zsigerei változatlanul görcsöltek, ugyanakkor erősödött az elszántsága. Bizonyos dolgok könnyebbek lesznek csak attól, hogy az ember... dönt róluk.

Layla ezt tenné. Az ő kedvéért leszáll a Talósz VII-re. Az ő kedvéért tanulmányozni fogja az üreget, és kockáztatja egykori önmagának roncsát, hogy többet tudjon meg a műtárgyról és az idegenekről, akik építették. Layláért. Ha az életébe kerül... azt is odaadja. Hajlandó elviselni minden megpróbáltatást, amely a bolygón várakozik rájuk. A maga módján a szenvedés is feloldozás.

Ugyanakkor mocorgott benne a bátortalan remény, hogy hátha – de csak hátha! – valami válaszfélére talál a gödör feltárása közben. Bizonyos, hogy az idegenek meghatározott céllal építették, és nekik az embereknel többet kell tudniuk a mindenség működéséről. Ha Alex megérthetné a céljukat, talán

föllebbenthethetné a létezés fátylát, és megláthatná, mi van alatta.

Tudta, hogy ez a remény esztelenség, el is ásta magában jó mélyre, de a gondolat makacsul kísértette, még ha erőtlenül és kiszámíthatatlanul is.

Lezárta a konzolt, lekapcsolta a lámpákat, és az ágyára zuhant, még a szokottnál is kimerültebben. Alig csinált valamit egész nap, csak beszélt és monitort bámult, de a helyzet érzelmi terhelése felemésztette az összes megmaradt energiáját.

Minden fáradtsága ellenére folyton az üregre kellett gondolnia, és a gondolatok ideges szorongással töltötték el.

Nem küzdött lázas túlfűtöttsége ellen. Örvedetes változatosságot jelentett szokott beteges rögeszméihez képest, még akkor is, ha olyan... rohadtul... kimerítette...

7.

Túl korán jött a reggel, élesen, kíméletlenül, és nem is ígérte, hogy majd megszépül. Alex nyaka és keresztcsontja sajgott a mesterséges nehézkedéstől, a matrac mély árkot ásott a bal arcába. Megpróbálta kiszámítani, mennyit nyomhat most, de fejben nem ment a szorzás, és annyira nem érdekelte, hogy keressen egy számológépet. 1,25 g elég ahhoz, hogy az ember a koránál öregebbnek érezze magát.

Kivergődött az ágyból, és éppen a kezeslábast rángatta magára, amikor fedvényeinek sarkában megjelent egy üzenet:

<Az irodámban, 5 perc múlva. Idris.>

Naná, hogy a kapitány már ébren van, és dolgozik... Leküzdötte szorongását. Mit szól majd Idris a kérdéséhez?

Gyorsan megfésülködött, aztán kisietett a kabinból. Sérült térde minden lépésnél lüktetett, úgy, ahogy szokott, míg bemelegedett. Nem tetszett neki a plusz 0,25 g.

Befordult a kapitány irodájához vezető kanyarba. Az Adamurán ez volt az egyetlen fölöslegesnek minősíthető terület, de Alexnek még a cinikus perceiben is el kellett ismernie a hasznosságát. A kapitányi kabinban összehívott

megbeszélésekkel nehéz lenne fenntartani az alá- és fölérendeltséget.

Kopogtatott.

– Tessék! – szólta ki Idris.

A túlnyomásos ajtózár kongva kinyílt.

Az iroda kicsi, kopár, törtfehér szoba volt, a bal oldali falnál átlátszó polcokon különböző hajók modelljeivel. Vontatók, teherszállítók, még egy planetáris védelmi vadászgép is a Naprendszerből. Alex úgy sejtette, bár ebben nem volt biztos, hogy ezek azok a hajók, amelyeken Idris korábban szolgált.

Egy pillanatra parányi embereket képzelt bele a parányi hajókba. Mindegyik aszerint él, amilyennek látja a valóságot, mintha bezárták volna őket a saját Markov-buborékjukba, ahonnan nem nyúlhatnak ki, és sohasem érhetik el egymást.

– Crichton! – szólta rá Idris, kizökkentve Alexet a révedezésből.

– Igenis, uram.

A kapitány egy vékony kempingasztal-szerűség mögött ült, amely szinte nevetségesen kicsinek tűnt Idris széles vállához képest. A tömeg mindig nagyon fontos egy úrhajón, vagyis a berendezés általában feleakkora, mint amekkorának lennie kellene.

Idris a padlóhoz csavarozott székre mutatott.

Alex leült.

A kapitány a pecsétgyűrűt forgatta a kisujján.

– Crichton, miért akar lemenni a Talószra?

Alexnek nem kellett volna hüledeznie a kérdésem, mégsem készült föl a válasszal. – Én vagyok az expedíció xenobiológusa. Azt hiszem, ott lenne a helyem... Ön szerint nem?

Idris szúrósan nézett rá. – Hogy én mit gondolok, az nem tartozik a tárgyhoz. Három napja még kézzel-lábbal tiltakozott a leszállás ellen. Mi változott meg?

Alex feszengve tanulmányozta az asztallapot. – Egy kis időre volt szükségem, hogy hozzászokjak a gondolathoz.

– Valóban? Az utóbbi pár hétben nem brillírozott, Crichton. A feladatai ötven százalékaival elkésett, és olyan hosszú

panaszlistám van a legénységtől, mint a karom. Nehezményezik, hogy magából hiányzik a, hogy is mondjam, csapatszellem.

– Uram, az...

– Miért gondolnám, hogy nem kúrja el a dolgokat, ha beteszem a leszálló csapatba? Miért viselkedne másképp, mint eddig? Magyarázza meg nekem, Crichton. Mondja el, miért kockáztassak magával.

Alex görcsösen nyelt. Először szégyellte magát azóta, hogy jelentkezett az expedícióba. Iskolában és munkában is mindig jól szerepelt, mindig büszke volt rá, hogy nem hanyagolja el a teendőit. De az még *azelőtt* volt, és tudta, hogy Idrisnek igaza van. Éppenséggel nem tüntette ki magát az Adamurán.

Ám ez megváltozhat.

– Azért – mondta –, mert ezt akarom. Nekem ez fontos...
uram. Személyes okokból.

Idris a fejét csóválta, és hitetlenkedve nevetett. – Rohadt életbe. Már megint.

– Tessék, uram?

A kapitány az asztalra könyökölt. – Crichton, nem maga az első balfasz, aki megfordul ebben az irodában, és nem is lesz az utolsó. A cég nem nagyon válogatja meg, hogy kit küldjön ezekre az expedíciókra. Nem tudom, mit forgat a fejében, nem is érdekel. De a talószi leszállás már érdekel. Tehát. Kérdezem magától, Crichton: fel tudja kötni a gatyáját?

Alex önérzetesen felszegte a fejét. – Igen, uram!

Idris rászegezte az ujját. – Akkor bizonyítsa be. Mostantól prima munkát végezzen. Legyen a legjobb xenobiológus, akivel valaha együtt szolgáltam. Mert ha nem, mert ha még egyszer leszerepel, akkor magának lőttek, és Yeshát küldöm maga helyett.

Alex ezen annyira felháborodott, hogy kiszaladt a száján: – Yeshát? De hiszen ő csak egy felhájpolt meteorológus...

– Klimatológus!

– Mindegy. Akkor sem biológus, még csak nem is ökológus. Halvány fogalma sincs róla, hogyan kell katalogizálni egy

idegen életközösséget.

– Pontosan – mondta Idris. – Viszont megbízható, és ez az, ami számít.

Alex ezt nem akarta a szívére venni, de hiába próbálkozott. Egyébként Idris igazat beszélt. Így hát összeszorította a fogait, és hallgatott.

– Ja, még valami, Crichton. Vázoljon fel egy javaslattervezetet a leszálló csoportnak. A legjobb módszerek, karanténos előírások, maga szerint hogyan kellene terepszemlét tartani, meg hasonlók. Este nyolcra itt legyen az asztalomon.

– Igenis, uram.

Idris bólintott.

– Minden tiszta?

– Igenis, uram. Tiszta, mint az ég.

– Akkor jó. Tűnés.

8.

Alex egész nap el se mozdult a monitorjai elől. Miután a szokott ideig tanulmányozta a talószí legfrissebb képeket és adatokat, nekifeküdt a leszállási javaslatnak, amelyet Idris kért. Nem volt könnyű – semmi sem volt az –, de sikerült elég agysejtet csatarendbe állítani egy félig-meddig összefüggő tervezethez, amit el is küldött a kései ebéd után.

A hajó a tevékenység lázában égett, a csapat készült a talószí érkezésre. Különösen a gépházban volt nagy csengés-bongás, ahol Riedemann az expedícióhoz szükséges felszereléseket készítette elő.

Négy nap munka. Négy nap tanulás és gürcölés, építkezés és vitatkozás, izzadás és káromkodás. Négy nap bizonytalanság, miközben száguldottak a különös fekete üreg felé, amely lüktetve várta őket, mint egy óriási, üres szív.

És az ötödik nap kora reggelén megérkeztek.

TALOS VII: 45°30'47.77"N 110°36'3.23"W ELEV: 124M ALT: 549.85KM

III. FEJEZET

MEGÉRKEZÉS

1.

Alex az asztrodómban lebegett, az Adamura megfigyelőállásának hevederjeibe kapaszkodott. Szabad kezével a térdét dörgölte, amely még a súlytalanságban is sajgott.

Látta a zafírablakon át, ahogy a Talósz elfordul alattuk. Vagy fölöttük, attól függ, honnan nézzük. Hatalmas, homokszín gömb volt a bolygó, tele kráterekkel, vulkánokkal, rozsdavörös lapályokkal. Tengerek nem voltak, csak kéntől és arzéntől szennyes nagy tavak. A ritkás fellegeket az északi féltekén hosszú, vékony pászmákká sodorták az üreg felett süvöltő szelek. Sharah lefuttatta a számokat: az üregből távozó energia támasztotta a látszólag soha el nem álló szelet azzal, hogy a bolygót nyugat-keleti irányban körülfogó sávban fölmelegítette az örökösen mozgó levegőt.

Az üreg látszott az úrből. Épphogy. Sötét tűszúrás volt, mindig egyforma, függetlenül a nap állásától. Nagyítással azzá a szörnyeteggé puffadt, amelyet Alex megszokott, nélküle jelentéktelenné, sőt ártalmatlanná töpörödött. *Még mindig elég nagy, hogy elnyelje Plinthet.* Eszébe jutott utolsó pillantása Eidolon fővárosára, ahogy zsugorodik a mélyben, miközben az ingajarat a bolygóköri pályán várakozó szállítóhajó felé viszi

őt...

Lehívta fedvényeire a térképet, amelyet Jonah készített. Az üreget hét koncentrikus kört alkotó sáv övezte. A sávok szélessége az üregtől való távolságuk szerint nőtt. Jonah felcímkézte a zónákat. Kívül és legtávolabb volt az *Alfa*, utána a *Béta*, a *Gamma*, és így tovább, míg el nem értek a legbelső, legkisebb körhöz, az *Éta*-hoz. Mint Jonah elmagyarázta, a zónák megfeleltek az üreget övező terep eltérő sajátságainak. A mélység partján, az Éta zónában a földet simára koptatta a szél és Alex feltételezése szerint az elektromágneses kitörés erejének közös eróziója (*megváltoztathatja-e az elektrosztatikus töltés a levegőben szálló por viselkedését?*). Kintebb, a Zéta-zónában kisebb szabálytalanságok voltak megfigyelhetők az általában még mindig lapos föld szerkezetében. Onnantól kezdve újabb változások tűntek föl a zónákban, és az Alfa külső határán a terepre szemlátomást már egyáltalán nem gyakorolt hatást az üreg jelenléte (bár a szelek ott is fáradhatatlanul reszeltek tovább minden sziklát, dombot és kibúvást).

A térkép a részletek bizonytalansága ellenére is ügyesen szemléltette az üreg hatását a környezetére. Ami a teknősöket illeti, főleg a Deltától az Éta-ig terjedő tartományban bóklásztak, bár néhány még a Bétában is felbukkant; magányos mákszemek voltak egy üres földön, amelyek összevissza görögve járták kiszámíthatatlan útjaikat.

Ömlesztett alga és pácolt retek undokul tolakodó szaga csapta meg Alex orrát. Nem győzött fintorogni. Bírta gyomorral a súlytalanságot, annál kevésbé a dobozolt zöld-piros moslékot, amelyet Pushkin éppen felbontott.

– Nem gond, hogy itt vagyok? – kérdezte.

A lengedező szakállú geológus fejjel lefelé úszott Alex mellett. Olyan volt, mint egy óriási, petyhüdt léghajó. Beleszürcsölt a gusztustalan savanyúságba. – Engem nem zavar. Ettél már úrcsalamádé? Jót teszi emésztésnek. Nyamm!

Alex a homlokát ráncolta, és visszatért az üreghez.

2.

Amint az Adamura stabilizálta a pályáját a Talósz mellett, és kikapcsolta a hajtóműveit, Idris kapitány engedélyezte Sharahnak, hogy lézerezze meg az üreget. Jonah tiltakozott. – Ha van valaki odalent, támadásnak veheti!

A kapitány szája elkeskenyedett. – Hajlandó vagyok vállalni a kockázatot. Ebbe nem szállunk bele vaktában, Masterson.

– Olyan gyengére és diffúzra állítom a lézert, amennyire csak tudom! – erősködött Sharah. – Kétlem, hogy bárki is támadásnak venné, már ha észlelik egyáltalán!

A lézertől sok mindent megtudtak. Először is azt, hogy az üreg fölött a levegő óránként közel 400 km sebességgel mozog. Mármint a légkör felső rétegeiben. Lejjebb a szél lassul, noha nem túlságosan.

Másodszor, a 10,6 másodpercenkénti elektromágneses kitöréstől a légkör úgy vibrál, akár egy óriási dob. Ez az üreg közepén akkora lökeshullámot gerjeszt, mint egy bomba, a szélén pedig kábé 180 decibellel mennydörög. (A Talósz légkörének sűrűsége hasonlított a földi szabványra, így a decibelek szintje bízvást összevethető volt.)

Riedemann elkomorodott. – Ez megnehezíti a feladatot. Védeni az embereket az elektromágneses kitöréstől egy dolog. Védeni ettől a hangerőtől sokkal nehezebb. Száznyolcvan decibel még sisakban is súlyos halláskárosodást okoz.

Harmadszor, az üreg kerülete nem egészen fél milliméter híján szabályos kör, és legalább harminc kilométer mélyen hatol le a talajba. Amennyire megállapíthatták, a henger palástja az első huszonhat kilométeren tükörsima. Azon túl a légörvény túlságosan erős volt a megbízható leolvasáshoz.

Természetes üreg nem lehet ilyen mély. Az oldala bedőlne vagy megsüllyedne támaszték nélkül. Már egymaga a mélység elképesztő volt, de Alex még félelmetesebbnek találta azt a simaságot, amely bizonyította az idegenek műszaki virtuozitását. Azoknak a lényeknek több száz, ha ugyan nem

több ezer évvel előbbre kell járniuk a Szövetségénél.

– Miből van? – kérdezte Yesha.

Pushkin válaszolt neki. – Lyuk körül? Homokkő. Régi tenger vagy tó fenéke, legalább millió éve száraz. Semmi különös. Közvetlenül lyuknál? Metamorf kvarcit.

– A homokkő megolvad? – kérdezte Riedemann.

Pushkin vállat vont. – Nem csak hőség csinál kvarcit. Nyomás is kell.

– Most mi lesz, kapitány? – kérdezte Csen.

Idris a halántékának támasztotta az ujjait. – Most? Várunk pár napot, és meglátjuk, mi történik. Ha semmi sem ugrik elő, és nem kezd lövöldözni ránk, akkor leküldjük a hernyótalpast.

Pushkin hosszasan sóhajtott, és megrázta hatalmas fejét. – Még mindig nagyon veszélyes. Borzalmas nagyon veszélyes.

– Nem – felelte Idris. – Ez gondosan kiszámított kockázat. Itt csillagászati nyereségek várhatók. Maguknak fölösleges elmagyaráznom, mit jelent ez a legénység szempontjából.

Alexet nem érdekelte a nyereség. Mit számít a hírnév és a gazdagság, ha nem kapjuk meg a válaszokat? Vagy csak egy választ? Nélküle már nem tart a közép.^{3}

Pushkin nem is próbált uralkodni a haragján. – Sok haszonunk lesz honorból hóttan – morogta.

Idris ezt elengedte a füle mellett. – Mellesleg ha az idegenek még mindig a Talószon tartózkodnak, és egyáltalán idefigyelnek, akkor már tudják, hogy itt vagyunk. Bárdolatlanság lenne most hátat fordítani anélkül, hogy lemegyünk bemutatkozni.

3.

Három napig várakoztak az ūrben keringve. Három napig figyeltek és mértek. Három napig sugároztak üdvözeteket és matematikai teorémákat, amelyekre senki sem reagált, senki sem válaszolt... Három nap, egyre kimerítőbb unalomban, feszültségben, izgulásban. Az Adamura körbe-körbejárt,

fokozatosan 27 685,7 kilométerre csökkentve az óránkénti sebességet. Másfél óránként egy kör, 15,72 kör naponta, hajóidő szerint, és Alex minden megtett körnél úgy érezte, hogy az idegszálaikat egyre feszesebbre sodorják.

A negyedik napon, reggeli közben újabb üzenet ugrott föl a fedvényein.

<Az irodámban, tíz perc múlva. Idris kapitány.>

Alex sietve befejezte az evést, vigyázva, nehogy morzsákat hullasson a szájából (súlytalanságban étkezni mindig is önfegyelmi gyakorlatnak számított). Igyekezete ellenére a vitaminszelet néhány darabkája így is elvitorlázott a teakonyha szellőzőnyílása felé.

Aztán a falakba ágyazott kapaszkodók segítségével felhúzódkodott a központi aknában a görbe folyosóig, azon pedig a kapitány irodájáig.

Az ajtó már nyitva volt, és hangok szűrődtek ki odabentről.

Alex bement. Pushkin és Talia gekkópárnás talpú csizmájukkal odahorgonyozták magukat Idris asztala elé.

Pushkin a szemét forgatta, amikor meglátta Alexet. – Ne *őt!* Maga viccel?

A rokonszenv kölcsönös, akarta mondani Alex, de inkább lenyelte.

– Csukja be az ajtót – szólt rá komoran Idris.

Alexnek eltartott pár percig a manőverezés. A gekkópárnák segítettek, de tárgyakat mozgatni a súlytalanságban változatlanul nehéz maradt.

Beállt Talia baljára. A nő latolgató egykedvűséggel nézte, amit Alex hasonló pillantással viszonzott. *Mi az ördögbe keveredtem? Azelőtt óvatosabban viselkedett volna.* Nem ugrott volna fejest ebbe a helyzetbe, ezekkel az alakokkal. De most... nem érdekelte.

Idris az asztalnál keresztbe fonta a karját, és várt egy hosszú percet, mielőtt azt mondta: – Nos, önkénteseket kértem, és megkaptam őket. Két személy kivételével mindenki jelentkezett, de nem küldhetem oda mindet. A hajónak szüksége van a légénységre, és mondjuk Riedemannt nincs értelme leküldeni.

Ennél az expedíciónál minimalistának kell lennünk. Odamegyünk, körülnézünk, és már jövünk is vissza, a lehető legcsekélyebb mértékben bolygatva meg a helyszínt.

Alex azon kapta magát, hogy bólogat. A kapitány nagyravágyó volt, de nem ostoba. Ha a majdani kutatókat egy tönkretett terep várja, a Szövetségben mindenki az Adamurát fogja hibáztatni.

– Számszerűsítse, pontosan micsodát jelent *körülnézés*, kapitány – mondta Pushkin, miközben a bal keze egyik körmét rágcsálta. – Túrjuk talaj szonda körül pár napig, megjátsszuk, mintha tudnánk, mi van benne, aztán eljövünk?

Idris a fejét rázta, Alex még sose látta ennyire elszántnak és ridegnek az arcát. – Annak nem lenne túl sok értelme. Nem. Talia jól kitalálta. A leszálló csapat olyan közel landol az üreghez, amennyire az elektromágneses pulzálás engedi, aztán pedig gyalog folytatja az útját.

Gyalog! Alex számított erre, de akkor is ijesztő volt. A kapitány folytatta:

– Célunk, hogy mélységi felderítést végezzünk az üregben és a környékén. – Pushkin olyan arcot vágott, mintha közbe akarna szólni, ám Idris egyetlen pillantással elnémította. – A részleteket később is áttekinthetjük. Most azt kell eldöntenem, ki menjen. – Rájuk szegezte az ujját. – Maguk hárman logikus választást jelentenek. Asztrofizika. Geológia. Xenobiológia. Mindenki más opcionális. Most azt kell tudnom, hogy képesek-e együttműködni egy felderítő bevetésben.

Alex latolgató pillantást vetett Pushkinra, és rajtakapta a geológust, hogy az ugyanúgy méregeti. Talia meg se moccant.

– Várjunk csak! – mondta Alex. – Azt akarja mondani, hogy ő... – Pushkinra mutatott – ...önként jelentkezett erre a küldetésre?

A geológus megsimogatta olajozott szakállát. – Helyes feltételezés. Beadtam nevem első alkalommal.

– Ne haragudj, de nem értem. Miért?

Idris összekulcsolta az ujjait. – Ha már szóba hozta, ezt én is tudni szeretném.

Pushkinből olyan önteltség áradt, hogy Alex kevés híján meggondolta magát, és kivonult az irodából. – Mivel semmi zöldbőrös idegen nem próbál lelőni minket égről, úgy vélem, jobb addig kutatni, amíg lehet. Jobb szeretem kerülni kockázat, de Talószra szállni legnagyobb lehetőség új adatok szerzésére, és én mindig szeretem *jutalomt*.

Idris felső ajka kissé megrándult. – Pazar. És maga, Talia? Ha már egyszer nyilvános gyónást tartunk?

Az asztrofizikus még jobban kihúzta magát. – Uram, az a véleményem, hogy épp a veszély *miatt* érdemes megcsinálni. Akár ellenségesek az idegenek, akár nem, sokkal fejlettebbek nálunk. Mindent meg kell tanulnunk tőlük, ami megtanulható, az emberiség üdvére.

– *Az emberiség üdvére* – ismételte Idris. – Ma mindenki politikus. Oké, Crichton, magának mi az ürügye?

– Ugyanaz, ami volt.

A kapitány horkantott, és a fejét csóválta. – Francba... – Hátradőlt a székén, és megtekintette a három embert. – Ha nem lenne olyan fontos, alighanem kísértésbe esnék, hogy lefűjjam az egész mindenséget.

Talán azt is kéne, gondolta Alex, de megtartotta a gondolatot magának.

– Oké, akkor hadd kérdezzem meg még egyszer. Három akkora seggfej, mint maguk, képes lesz összedolgozni? Meg kell bízniuk egymásban odalent. Ha valami gajra megy, nem sokat tudunk segíteni az úrból.

Feszült csend támadt, csak a ventilátorok zümmögtek. Aztán megszólalt Talia: – Igenis, uram.

Pushkin a karjait széttárva, széles mosollyal hozzátette: – Körülményekre tekintettel hiszem, hogy nagyon baráti csapattársak leszünk.

– Igen – szólt Alex.

Ez mintha nem győzte volna meg Idris. – Ühüm, én azt...

– Ámde! – szólt Pushkin, mire a kapitány rögtön gyanakvó képet vágott. – Úgy tűnik, ilyen küldetéseken fontos, *nem*, szükséges tisztán felvázolni parancslánc. Ki vezet expedíció?

– Én – felelte Idris. – Én irányítok. Ami az előőrs parancsnokát illeti, attól függ, mennyire jó benyomást tesznek rám mostantól az indulásig... Sharah még ma közzéteszi a végleges névsort. Leléphetnek.

A három ember nagy *igenisuramozással* távozott az irodából. Kint a folyosón megálltak, és egymásra néztek. Egy pillanatra elbizonytalanodtak, mintha most döbbentek volna rá, mire vállalkoztak.

– Nohát! – mondta Pushkin álságos derűvel. – Ez lesz csak nagy kiruccanás, nem?

– Csak ne kerülj az utamba – felelte Talia, és elvonult.

Alex felmordult, és visszaindult a terepszemléző laborba. Mögötte Pushkin hahotázott, és azt bömbölte félelmetes hangerővel: – Ohó, igen! Legnagyobb!

4.

Pontosan tizenöt perc múlva megérkezett Alex postájába a végleges névsor. Átfutotta, és nem volt meglepve. Azokat jelölték ki, akikre számított.

Svana Fridasdottir hdgy.

Alex Crichton, xenobiológus.

Tao Csen, kémikus.

Talia Indelicato, asztrofizikus.

Volya Pushkin, geológus.

Jonah Masterson, kartográfus.

Jelentkezzetek Riedemann-nál a gépházban, ismerkedjete meg az új fölszerelésekkel. Indulás holnap 09:00.

Sharah

A deszanthajóban csak hatan értek el. Az egyiknek képzett pilótának kellett lennie – arra az esetre, ha a számítógépes vezérlés csődöt mondana –, ez magyarázta Fridasdottir

hadnagy jelenlétét. Alex gyanúja szerint Idris helyettesnek is küldte a hadnagyot. Ha valaki netán kilógna a sorból, Fridasdottir majd visszatereli. *Ez válasz arra a kérdésre is, hogy ki a főnök.*

Alexnek a gépház felé menet el kellett haladnia az étkező előtt, ahol Korith nagy hangon és hadonászva vitatkozott a kapitánnyal.

– Miért nem engem küld? Jonah-nak nem is muszáj ott lennie! Kartográfus, a kutya szentségit!

Idris a testsúlyát az egyik lábára helyezve tartotta szemmel az étkező hátsó falánál gőzölgő teáskannát. – Maga túl fontos ahhoz, hogy elküldjem. Sajnálom, de ez a helyzet. Riedemannal szintén. Nem küldöm le az Adamura főgépészét, pláne az orvosát!

– De ha szükség lesz rám, az épp *odalent* lesz! – könyörgött Korith, és most szinte gyerekes volt a hangja.

Idris sóhajtott. – Korith, nem engedhetjük meg magunknak, hogy elveszítsük. Ez ilyen egyszerű. Ha valami történik a csapattal a Talószon, a lehető leghamarabb felhozzuk őket, de magát *nem* küldöm oda. Érthetően fogalmaztam?

– Igenis, uram. – Korith keresztbe fonta a karját, és a padlót figyelte, miközben Idris elvonult mellette a kannához. Aztán észrevette, hogy Alex a folyosón ólálkodik, és savanyú képpel elfordult.

Alex ment tovább, és töprengett. Valamikor, *azelőtt*, beszélt volna, vitatkozott volna Idrisszel. De most nem tűnt fontosnak, és kimerítőnek érezte már a gondolatát is, hogy okoskodjon a kapitánnyal. Mellesleg Idrisnek igaza van. Az Adamura és a hajón tartózkodó emberek fontosabbak. Alex és a másik öt, akik lemennek a Talószra, végső soron... feláldozhatók.

Nem zavarta a tudat. Pedig talán kellett volna. *Meg vagy te húzatva.*

Az Adamura gépháza szűk elválasztórész volt, amelyet a fenti raktér és a lenti árnyékoló pajzs közé szuszakoltak be. (A pajzs mögött lapult a Markov-meghajtó, amely lehetővé tette, hogy a fénynél gyorsabban haladjanak, és a fúziós meghajtó,

amely lehetővé tette, hogy a fénynél jóval lassabban haladjanak, ha a bolygók között cikáztak.) Meleg, kissé levegőtlen helyiség volt, falát egyenszürkére festették, fülkéibe háromdimenziós nyomtatókat és egyéb gépezeteket préseltek be, a mennyezetet beszőtte a vezetékek útvesztője.

Riedemann éppen védőruhákat csíptetett egy munkapadhoz, amikor Alex megérkezett. – Hát itt vagy! – mondta a főgépész, és hátrapillantott. – Próbáld csak föl ezt!

Egy védőruhát nyújtott felé. Az előørs többi tagja is beszállingózott, miközben Alex a védőruhával küzdött, amelyet súlytalanságban eleve nehéz fölvenni, de most ráadásul még tovább is nehezítette a tápegységre szerelt fekete fémlap.

– Elektromágneses védelem – magyarázta Riedemann. – Átszővi az egész ruhát. Csak pár száz gramm túlsúly, nem veszélyes.

Amikor Fridasdottir hadnagyot is beleértve mind a hatan fölvtették a védőruhát, Riedemann utasította őket, hogy kitárt karokkal horgonyozzák magukat a fedélzethez, aztán húzogatni, bökdösni és méricskélni kezdett. Alex nem értette. A főgépész, aki éppen Taliánál tartott, tovább magyarázott:

– A ruha életben tart, de ez a maximum, amire képes. A lyuktól tíz-tizenöt kilométerre elmegy a telefon, a rádió, a lézer. Nem lesz más, csak oxigén.

Pushkin megkocogtatta a lemezt. – Mi hajtsa?

– FFM. – Mivel a geológus nem értette, Riedemann megmagyarázta: – Fincsi fasza mágia, semmi más. Nézd, komolyan azt akarod, hogy bevezesselek a villamosmérnökség rejtelseibe?

– Nem, az nem szükséges.

– Ja, gondoltam.

Ekkor megszólalt Csen: – Mi véd meg a hangtól?

Riedemann a fejét csóválta. – Az ellen nem sokat tehetek. A tompítás nem nagyon segít, ha az egész test ki van szolgáltatva a légkalapácsnak. – Megkocogtatta a sisakot. – Belülre szereltem egy kis plusz szigetelést, kívülre védőburkolatot, amely elvben akusztikailag láthatatlanná teszi a sisakotokat a frekvenciák

számára az üreg közelében, csak hát...

A főgépész elhallgatott, amitől Csen még idegesebb lett. Megnyalta a száját. – Hogyhogy csak hát?

– Csak hát a burkolat nem valami tartós. Nagyon gyorsan lemállik a levegőben szálló portól és pizsoktól.

– De legalább megpróbáltad – mondta Pushkin.

Miután megtekintették a védőruhát, a főgépész átvezette őket a raktérbe. – Tádám! – kiáltotta, és négy nagy tárgyra mutatott. Leginkább azokra a szánokra emlékeztettek, amelyeket Alex és a barátai használtak Stewart Világában, ha kirándultak a legjobb sípályákra.

A szánok majdnem három méter hosszúak voltak, áramvonalas burkolatukkal óriási ezüstlövedékekre hasonlítottak. Szinte semmi átmenet sem volt a felgömbült orr és a méhsejtszerkezetű fedélzet között.

– Miért van oly csúnya érzésem, hogy teherhordó öszvérekt akarsz csinálni belőlünk? – kérdezte Pushkin.

Riedemann vigyorgott. – Azért, mert rosszhiszemű vagy. Nézz csak ide. – Felhajtotta a legközelebbi jármű burkolatát, és megmutatta alatta a lapos fenekű (egyébként légmentesen záródó) rakteret. Az orr melletti tolóajtó egy alsó rekeszbe nyílt, amelyben az üzemanyagcellák és ultrakondenzátorok mellett egy villanymeghajtású szerelvény is volt. – Nagy számárság lenne, ha ti húznátok el a szánokat az üregig, nem? – kérdezte Riedemann. Megkocogtatta az alsó rekesz ajtaját. – Van itt hely még egy minireaktornak is, de először is nincs megfelelő nyomtatónk, másodszor pedig egy reaktort összeállítani rázós dolog. Nem lehet kutya-futtában össze-csapni, ugye, értitek, mire célzok.

– Felrobbanna? – kérdezte Svana.

Riedemann rosszindulatúan vigyorgott. – Fel hát, egyéb kellemetlen következményekről nem is szólva. Mellesleg ide megy az áram. – Lehajolt, rábökött a középső ujjával a szán orrának az aljára. Alex leguggolt, és meglátta a széles hernyótalpat, amely végigfutott a jármű teljes hosszában.

Mint a főgépész elmagyarázta, az elképzelés az volt, hogy a

motorizált szánok viszik a hordozható lakókupolákat, az élelmiszert, a vizet, a gyógyászati és másmilyen felszereléseket, köztük a tudományos eszközöket, amelyekre szükségük lesz. Ám Alexnek és társainak így is gyalog kell megtenniük az utat a veremig.

– Nekemnek úgy tűnik – szólalt meg Pushkin –, ha szerelnél üléseket szánkókba, urasan és kényelmesen utaznánk, spórolva sok mérget.

Riedemann a fejét rázta. – Gondoltam rá, de az növelné a szélellenállást, és az nagy probléma lenne. Továbbá a hernyótalp meghajtásához több energia kell, mint a kerékhez, úgyhogy... – Megpaskolta a szán oldalát. – Szóval ezekben a cicababákban van annyi nafta, hogy elvigye a cuccotokat a gödörig, de ennyi. Holott a burkolat fényelektromos!

– Akkor hogy hozzuk vissza a cuccot? – kérdezte Alex. Nem hagyhatják ott a szemetüket az üreg szélén.

– Szárazföldi jachtokkal! – Riedemann úgy vigyorgott, akár egy lelkes gyerek.

Talia felvonta a szemöldökét. – Micsoda?

– Szárazföldi jachtokkal! A Marson is használtuk őket. Fogsz egy szánt, hozzácsapsz egy vitorlát, pár kereket, és huss! – mutatta. – Utánad a vízözön!

– Ezt nem mondhatod komolyan.

Pedig Riedemann komolyan beszélt. Mindegyik szánhoz mellékeltek egy szénszálas árbócot, köteleket, vitorlát, három kis kereket és egy pótkereket. Amint a csapat felkészült a visszatérésre a leszállóegységhez, átalakítják a szánokat – alig öt percbe kerül –, beugranak, és vitetik magukat a széllal a síkon.

– Majd meglátjátok! – biztatta őket Riedemann. – Ezek a cicababák gyorsan futnak, nagyon gyorsan! Ha mindenki megteszi, amit kell, nem egészen egy nap alatt elhoznak benneteket a lyuktól a leszállóhoz. A fenébe, ha a terep sima, akár egy-másfél óra alatt is megcsinálhatjátok!

Végső soron ezért akartak leszállni hátszélben, no meg azért, mert ellenszélben a légmozgás kitartóan igyekezne letaszítani

őket a mélybe. Ez se probléma, ha messze vannak tőle, de közel... egy váratlan szellőkés simán lesodorná őket a semmibe. Valamint a visszaúton fáradtak lesznek. Jobb jövet szembemenni a széllel, mint menet. Mellesleg ha menekülniük kell, inkább segítsen a szél, semmint hátráltassa őket.

De ha mindezekkel nem is kellene számolni, a közelség akkor is problémás. Az üreg mellett a legrövidebb idő is veszélyes. Sőt végzetes. Az elektromágneses diszturbancia nem olyan rossz. Viszont a hangrobbanások!

Riedemann képes volt valamennyire leárnyékolni a ruhájukat metamateriális bevonattal, amely bizonyos határok között szonikusan láthatatlanná tette őket, de nem védhette meg őket minden hullámhossztól. És az üreg hangjának a pusztá ereje elég, hogy szétessen tőle az ember. Még apró adagokban is rendkívül rossz közérzetet okoz.

Tehát amint elértek az üreghez, el kell végezniük a munkájukat, aztán pedig el kell tűnniük onnan a lehető leggyorsabban.

Hogy pedig odaérjenek, ahhoz gyalogniuk kell. Hogy pontosan mennyit, azt Alex még nem tudta, de már a gondolatától hasogatott a térde.

Riedemann tovább magyarázott a szánokról, és Alex kezdte úgy érezni, hogy a felszereléseknél és a tartalékoknál elszámolták magukat. Akárhányszor osztott-szorzott, sose sikerült olyan eredményt kihoznia, hogy a csapat minden tagjának egyformán jusson.

Mikor szóba hozta a problémát, Jonah felhorkant, és keresztbe fonta csontos karját. – Te még nem hallottad? A hadnagy a deszanthajóban marad. Mivel pedig a kapitány nem akarja, hogy bárki is egyedül legyen a bolygón, tippeld meg, ki az a szerencsés flótás, aki diagnosztikákat futtat, miközben ti felfedeztek? Úgy, úgy, eltaláltad. Én!

– Bocs – mondta Alex. *Akkor ki vezeti a bevetést?* Nem tarthatják sokáig a kapcsolatot a deszanthajóval, ami azt jelenti, hogy ő, Csen, Pushkin és Talia az út nagy részében magukra lesznek utalva.

Jonah vállat vont. – Én csak annyit mondok, hogy ha jól akarsz magadnak, hozzál nekem egy köbméter adatot, amit tanulmányozhassak!

Miután Riedemann többször is megmutatta nekik, hogyan szereljék össze, majd szét a vitorlát és az árbócot a szánokon – „Ezt gravitációban kell gyakorolnotok, ha igazán el akarjátok sajátítani” – egy újabb órán át oktatta őket, hogyan kezeljék a Talószon a többi eszközt. Alexet több szempontból jobban emlékeztette a dolog egy hegymászás előkészületeire, mint egy xenoarcheológiai expedícióra.

Xenoarcheológia... eddig nem létezett ilyen szakág. Nem volt szükség rá. Alex lesz az első, aki átülteti a gyakorlatba, amiről nemzedékek óta álmodik, elméleteket farag és amitől retteg az emberiség.

Kijózanító gondolat volt.

5.

Ezen az éjszakán Alexet különös, nyugtalan álmok háborgatták. Az egyik olyan élénk volt, hogy azt hitte, ébren van.

Magát látta otthon az Eidolonon. Alacsonyan járt a nap, közeledett az éjszaka. Aranyfény ömlött be a házuk ablakain, arany zománcsal vont a yaccaméfából faragott totemoszlopokat a szemben levő falnál. Olyan gyönyörűen ragyogtak a fogak, a szemek, a vicsorgó szájak, mintha nem is fából lennének, hanem csiszolt acélból.

Az asztalt megterítették, és egy virágos ággal díszítették, egyszerű fényűzés gyanánt. Üvegházban nevelt, ínycsiklandozóan illatozó, változatosan elkészített-fűszerezett zöltségek mellett Alex kedvence, a sertéssült várta, hogy fölszeleteljék.

Layla az asztal végénél állt, és őt várta. A haldokló nap fényében fürödve maga volt a tökély. A tökéletes boldogság. Mosolygott, és Alex azt hitte, megszakad a szíve a látványától. Előrelépett, de nem kerültek közelebb egymáshoz, és beszélni próbált, de a szája nem formált szavakat.

Egyre inkább érezte, hogy ez így nincsen jól. Valami kizökkent, a világ szövedéke fölfeslett valahol. A nap rendületlenül sütött, Layla rendületlenül mosolygott, de a valóság furcsa volt. Eltolódott.

Behallatszott a közeledő tigranusok nyávogása. Alex hátán végigszaladt a hideg, a nyakán fölmeredt a pihe. A lények karmai a sáncfalat karistolták a házuk körül. Alex látta az ablakból, hogyan imbolyog az őshonos növényzet csúcsa a mélyben osonó bestiáktól. Karmoltak, hasogattak, próbáltak betörni.

De Layla csak mosolygott, mintha nem lenne semmi baj.

Félelem rohanta meg Alexet, mérhetetlen, könyörtelen félelem. A sáncfal recsegett a tigranusok csapásaitól, a belevezetett áram elment. Alex tudta, hogy a vadak hamarosan áttörnek, és széttépik Laylát.

Tudta, mégsem tehetett semmit.

De Layla rendületlenül mosolygott, és a nap rendületlenül sütött, és az étel úgy illatozott, hogy Alex szájában összefutott a nyál... ugyanakkor egyre gyámoltalanabbnak érezte magát, és egyre nyomasztóbb bizonyossággal tudta, hogy most meg fog halni.

...

Felébredt.

Kimelegedve. Izzadtan. A szíve olyan gyorsan vert, hogy az már fájt. Rémülten kapott a melléhez. Csak nem szívroham? Az lehetetlen!

Tépte a pántokat, amelyek az ágyhoz kötötték. Néhány fejvesztett másodperc után megtalálta a gyorskioldó csatokat, és kiszabadította magát a kötelékből.

Zihálva elrúgta magát az ágytól, húzva maga után a lepedőt is, amely rácsavarodott kezére-lábára. Tehetetlenül átlebegett a szobán, és nekiment az asztal fölé szerelt szekrénynek.

Megkapaszkodott az asztal szélében, lógott a bútorról, és lihegett. A szeme könnyben úszott, az arcán izzadság gyöngyözött. A teste rázkódott, a háta és a hasa görcsölni kezdett.

Csak nem abbahagyni a lélegzést. Be, ki. Be, ki.

A teste lassan reagált. Jó tíz perc kellett, hogy lassulni kezdjen a pulzusa.

Vigyázva kifejtette magát a lepedőből. Gyengén, bizonytalanul mozgott. – Fényt – motyogta.

A mennyezeten vibrálva életre kelt a lámpa.

Alex hunyorgott fájó szemével, és elfordult, hogy háttal legyen a fénynek. Pólóját átáztatta az izzadság, a torka kiszáradt. A pánikroham elmúlt, és most fázni kezdett. Úgy érezte, mintha meredek, hosszú lejtőn szánkózna lefelé.

Fedvényein felvillant, hogy Sarah keresi. Alex végignyalta a fogsorát meg a szájpadrólását, próbálta eltüntetni a lepedéket, aztán fogadta a hívást.

– Jól vagy, Alex? – kérdezte a fejében Sarah.

– Pazarul.

– A biometriai adataid szerint...

– Rosszat álmodtam, oké?

– Alex, az előírások...

– Sarah, jól vagyok. Hagyjuk ezt.

– Majd akkor hagyom, ha Korith holnap végzett rajtad egy általános kivizsgálást.

– Már megint?

– Vagy pedig szólok Idris kapitánynak, hogy alkalmatlan vagy a feladatra.

– Menj a picsába!

– Kissé nehéz lenne jelenlegi helyzetemben... Alex, első számú feladatom örködni a hajó és a legénység biztonsága fölött. Ebből nem engedhetek.

Alex behunyta a szemét. Nagy kedve lett volna tovább vitatkozni, de hát mindketten tudták, hogy semmit sem érne el vele.

– Hát jó – mondta.

– Nagyon helyes. – Sarah habozni kezdett, ami ritkán történt meg vele. – Akarsz beszélni róla? Az álmról?

– Nem.

– Ahogy óhajtod – mondta szinte megkönnyebbülten Sarah.

– Kérsz valamit, ami segít ellazulnod? Magnéziumot, melatonint

vagy hasonlót?

– Persze. Miért ne?

Az asztalban halkán megzörrent a gyógyszeres fiók.

– Jó éjszakát, Alex. Remélem, jól fogsz aludni.

– Ja. Én is remélem.

A vonal lehalt. Alex magára maradt a csendben.

Az ágyhoz vonszolta magát, kötözgetni kezdte a pokrócot és a szíjakat a lábához. Az utolsónál, amelyet a mellkasán kellett volna áthúznia, elbizonytalanodott.

Az asztalfiókra pillantott, amelyben Layla holokockáját tartotta. Emésztő szomorúság fogta el. A keze elindult a fiók felé, aztán megállt a levegőben.

Nem! Nem akar szenvedni. De szenvedett.

Megragadta a csatot, szorította. Szorította. Nem csak a holokocka maradt Laylából. Nem, nem csak annyi. Alexre hagyta...

Könnyes szeme előtt elhomályosodott a kabin, és nehezen kapott levegőt. Zihált.

Sok más pártól eltérően Layla a férjére hagyta az implantátumai tartalmát. Minden mentett anyagát. Minden dokumentumát. Ami a legfontosabb, az összes audiovizuális adatot, amelyet az implantátumok fölvettek. Sokan még a hozzájuk legközelebb álló szeretteikkel sem hajlandók osztozni ezeken a felvételeken. *Főleg* a szeretteik elől titkolják őket. Túl sok kínos igazság derülne ki róluk. Micsoda szívet szorító bizalomra vall, hogy Layla önként tárja fel a titkait a férje előtt!

Alex áttöltötte az anyagokat a saját számítógépére, mielőtt elhagyta az Eidolont. Még meg is nézett részeket, mindent, amit képes volt elviselni. Csak annyit, hogy hallhassa Layla hangját, és tudhassa, hogy a felvételek sértetlenek.

Ennél többet nem mert.

Az állomány sziklaként sötétlett a könyvtárban. Súlyosan. Komoran. Megkerülhetetlenül. Alex elszántan próbálta figyelmen kívül hagyni, de nem feledkezhetett meg róla. Olyan volt, akár egy mágnes, amely szüntelenül húzta maga felé.

Mert ahol a mappa véget ért, ott ért véget Layla élete, és

kínszenvedésének utolsó másodperceit olyan magas felbontásban és tökéletes részletességgel őrizte meg a felvétel, amire csak a modern technika képes. Azt nem bírta volna látni. Mégis folyton a mappára kellett gondolnia, és azon kellett rágódnia, mit élhetett át a felesége a halála előtt.

Halkan felzokogott, és görcsösen összehúzódott, mint hullott levél a lángban.

6.

Alex összeszorította a fogát, megmarkolta a széke karfáját, és mereven bámulta a pilótafülke homlokfalát. A leszállóegység rázkódott, zörögtek a műszerfalak és a kapcsolók, dühös harsogás töltötte meg a levegőt.

Gyémánt szélvédő előtt vibráló vörös-arany lángfüggöny borult a világra. A deszanthajó mágneses védőernyője tízegynéhány centiméternyire tolta el az orrtól a túlhevült plazmát, amely körülfolymta a leszállóegységet, de senkit sem süttött ropogósra odabent. A belépés a légkörbe olyan biztonságos volt, amilyenné a tudomány (és a mérnöki szakértelem) tehette, de kétségtelenül *nem látszott* annak. Alex mindig úgy érezte, hogy egyetlen üzemzavar választja el őket a katasztrófától, ami valószínűleg igaz is volt, bár a baleset ritkaságnak számított.

– Juhé! – rikoltott bele Fridasdottir hadnagy a mikrofonba.

Alex nyelt egyet, szorosabban markolta a karfát. Annyi öröme azért volt a dologban, hogy ismét lett egy kis súlya.

<Legalább senki sem lőtt még ránk. – Jonah>

<Nagyon humoros. – Pushkin>

<Be kellett hogy mérjenek bennünket. – Csen>

<Biztos? – Talia>

Gyengült a rázkódás és a harsogás. Odakint remegő csíkokra hasadozott a plazma. Aztán mindenestől eltűnt.

Ott volt előttük a fél Talósz. Kopáran. Rűcskösen. Kráterektől, kénes tavaktól, alvó vagy éppen működő tűzhányóktól

ragyásan. A látóhatár közelében, ott, ahol az északi féltekét körbefutó vad szél laposra, üresre koptatta a földet, sima és jellegtelen volt a terep.

A deszanthajó váratlanul zökkent egyet. Alex beütötte a fejét az ülés támlájába.

– Mi volt ez? – ordította bele a mikrofonba.

– Légörvény! – felelte a hadnagy. – Most ütközünk a szél legfelső rétegével. Mindenki kapaszkodjon, mert innentől rosszabb lesz!

Alex behunyta a szemét, és összeszorította a fogát. A deszanthajó kanyarodott, a biztonsági öv belevágott Alex mellkasába.

A rázkódás húsz percig folytatódott, aztán a deszanthajó fölcsapta az orrát, és olyan hirtelen lassult, hogy majdnem leállt. A helyzetszabályozó fúvókák tompa puffanással bekapcsoltak.

Alex a többiekre nézett, akik beszíjazva ültek hátul, és vigyorogtak. Csen lelkesen fölemelte a hüvelykujját. Alexnek muszáj volt visszamosolyogni rá.

– Dúcokat ki! Becsapódásra készülj! – vezényelt Fridasdottir hadnagy. – Földet érés hat...

– Öt...

– Négy...

– Három...

– Kettő...

...

A deszanthajó megrázkódott, pár centiméterrel jobbra dőlt, aztán megállt. A fúvókák kikapcsoltak. Azóta, hogy elhagyták az Adamurát, először lett csend a leszállóegység belsejében.

Alex fújta egyet. Eddig észre se vette, hogy visszafojtotta a lélegzetét.

Megcsinálták! Eljutottak a Talósra!

TALOS VII: 45°30'47.77"N 110°36'3.23"W ELEV: 124M ALT: 4.65KM

SZÉTESÉS

Minden ember arra vágyik, hogy utat mutassanak neki ködös és viharos létünkben.

JOSEPH CONRAD

I. FEJEZET

ALFA-ZÓNA

1.

A légszilip ajtaja szisszenve felpattant.

Alex befelé húzta az ajtót. Egy szellőkés sárga port vágott az arcába. Kénytelen volt a légszilip szélébe kapaszkodni, hogy megőrizze az egyensúlyát. Ösztönösen hunyorgott, pedig az ellenző védte a szemét.

A légszilipből hágcsó vezetett le a földre. Alex megállt egy pillanatra a hágcsó tetején, és körülnézett.

Az Alfa-zóna földje lapos és üres volt, kivéve néhány sziklát, amelyeket hullámozó sávokká koptatott a szüntelen szél. A sodródó porfelhők alakja épp illett a sziklákhöz; úgy gomolyogtak a kérges földön, mint egy kutató kígyócsapat.

A napnak – ott, ahol áttört a rongyos fellegeken – zöldes árnyalata volt az idegen légkörtől.

– Siess, Crichton! – mondta a rádióban Talia. – Fogy a fény! – A kisülések belesisteregtek a hangjába. Ez volt az első jele az üreg elektromágneses kitöréseinek.

– Igenis, *madám* – dünnyögte Alex a sisak rejtekében. Talia kíméletlen hatékonysággal töltötte be a csapatvezető szerepét. Idris közvetlenül az előtt jelentette be a döntését, mielőtt elindultak az Adamuráról. Pushkin persze kiverte a balhét: – Nincs fantáziája! Nélkülöz látnokság, hogy megértse értelmes

idegenekt. Ő és Csen. Tiltakozok, uram! Leghatározottabban tiltakozok!

– A tiltakozást elutasítom – vágta rá Idris.

Természetesen Talia volt a helyes választás. Csen túlságosan jelentéktelen volt, Pushkin túlságosan nyomulós, Alex pedig túlságosan jól ismerte magát, és belátta, hogy őrá nem bízható semmiféle vezetés. Pillanatnyilag nem.

Ám ettől még nem szerette, ha dirigálnak neki.

Lezárta maga mögött a légszilipet, leereszkedett a hágcsón. Talia füles csapszegeket lödözött a földbe, hogy legyen mihez erősíteni a biztosítóköteleket. Jólesett lelépni a hágcsóról, mert ismét volt súlya, még akkor is, ha a talósi nehézkedés valamivel alatta maradt az Adamura szabványos 1 g-jének.

Alex, miközben kikötötte magát a legközelebbi cövekhez, beállt Talia mögé, hogy a nő teste megtörje a szelet, amely itt óránként 124 kilométeres sebességgel fújt, de a szellőkések elérték a százhatvanat, ami egy felnőtt embert is a földhöz vág.

Az üreg közelében még erősebb lesz.

De már a következő percben rájött, milyen nehéz mozogni a szüntelen fergetegben, amely örökös hadat üzent neki. Lökdöste volna visszafelé. Rángatta a végtagjait. Felkavarta a port és a talajt, hogy nehezebb legyen látni.

Alex bosszúsan átkapcsolta a fedvényeit infravörösre.

Az ég és a föld helyet cserélt, az ég elsötétült, a föld kifakult. Taliából fehérén izzó alak lett, vékony márványszobor, reflektorfényben.

Alex megtántorodott egy szélrohamtól. Megragadta az egyik dúcot, azon csimpaszkodva várta ki, hogy a szél a szokott sebességre lassuljon, és ő támasz nélkül is megálljon a lábán.

Felszisszent, mert lüktetett a térde.

Kínszenvedés lesz a hosszú kutyagolás az üreghez.

Elindult Talia után, aki olyan váratlansággal torpant meg, hogy Alex kis híján nekiment. Talia mikrofonja bekapcsolt. – Hallod ezt? – kérdezte.

– Mit?

Alex összpontosított, ám kezdetben csak a szél folyamatos

fehérzaját érzékelte a saját lélegzésén kívül.

Aztán...

bumm

Lehet, hogy csak képzelődött, de szinte olyan volt, mintha nemcsak hallaná a hangot, de érezné is a lábában a gyöngye vibrálást, amikor a Talósz alvilága a velőt is megremegteti az ő csontjaiban.

Felborzolódtott a haja, amikor megértette.

– Ezt.

– Ja.

Talia ránézett. Alex a tükrös arcvédőn keresztül is látta két szemének kísérteties köreit, amelyek úgy izzottak az infravörös megvilágításban, mintha tüzet gyújtottak volna mögöttük.

bumm

– Minket szólít – mondta a nő.

2.

Miután a deszanthajó minden oldala körül kihúzták a biztosítóköteleket, kinyitották a tároló ajtaját, amely párát pöffentett. A pára elvitorlázott a széllel.

Alex és Jonah kivonszolták az egyik szánt. Nem volt könnyű, mert a tárolót degeszre tömték élelmiszerrel és tartozékokkal. Már az is erőpróbát jelentett, hogy pusztán kézzel mozgassák.

Mellettük Pushkin orron ragadta a második szánt, és úgy rántotta ki fél kézzel a rekeszből, mintha nem nyomna többet egy zsák szennyes ruhánál.

– Thule! – mormolta Jonah.

– A génebézészet csodája – felelte Alex.

Sorba állították a szánokat, úgy, hogy az orruk a széllel szemben legyen. A szánok aljának olyan volt a szerkezete, mint a cábabőrnek, ezért simán siklottak előre, de hátrafelé akadoztak, ami megnehezítette a tolatást.

Mihelyt a szánok felsorakoztak, Alex és társai megfigyelték, hogyan állják a hevenyészett járművek az orkánt. Az erősebb

szélrohamok megrázták és néhány centiméterrel hátrébb lökték őket, egyébként kitartottak.

– Nem rossz! – állapította meg Pushkin.

Talia odament a szánokhoz, kihajtogatta a járművek orrába és farába ágyazott, zsanéros kis cövekeket. Csizmája sarkával rátaposott a hegyes merevítőkre, és több centiméter mélyre belenyomta őket a talajba.

Aztán végigment a szánok előtt, és mindegyiknek ránehezedett az orrára.

Noha minden erejét beleadta, és a szél is segített, meg se bírta mozdítani őket.

– Működni fog! – jelentette ki.

Fokozott óvatosságból még ki is cövekelték a szánokat. Utána Jonah és Pushkin összeállították a fúrógépet, hogy kőzetmintákat vegyenek. Csen összegyűjtött egy tucat talajmintát, és hordozható laboratóriumával meghúzódott a leszállóegység szélvédett oldalán. Alex és Talia gyakorolta az útra hozott lakókupolák felállítását és lebontását meg a szánok átalakítását árbóccal és kormányokkal szárazföldi jachtokká. Ez a két munka már az Adamurán sem volt könnyű, de a Talósz VII szele még jobban megnehezítette, hiába segített a nehézkedés. Fridasdottir hadnagy négyzetcentiméterenként ellenőrizte a deszanthajót, hogy nem szenvedett-e valamilyen kárt a leszállás közben. (Mindössze néhány karcolás esett az alvázán.)

Később Csen és Pushkin ugyancsak gyakorolták a hajók és a kupolák összeállítását.

Munka közben Alex beteges élességgel érzékelte, hogyan tagolja 10,6 másodpercenként az időt a

bumm

Hol hallatszott, hol nem, de Alex mindig érezte a sarkában és a csontjaiban, mintha egyetlen óriási, oszcilláló óra lenne az egész bolygó. Rezgett, rezgett, sose pihent, morzsánként aprította az örökkévalóságot, bitek végtelen szekvenciájára darabolta, és minden egyes bitnek 10,6 másodperc volt a hossza.

Talán épp ez az üreg lényege, tűnődött Alex. Felhasogatni

magát az időt. Kezelhető csonkokká digitalizálni, mesterséges keretet létrehozni, amellyel mérhető a mindenség. Talán csak azért létezett, hogy antipódusa legyen magának a természetnek, mintha azt mondaná: „Mi itt voltunk!”

Alex nem is tudta, hogy ez a gondolat lelkesítő-e vagy beteges.

3.

Teljes nyolc órája tartózkodtak már a szabadban, amikor a hadnagy beleszólt a mikrofonba: – A kapitány azt üzeni, hogy most ennyi elég. Azt mondja, burkoljunk valamit, utána jelentkezzünk be. Nem tudom, maguk hogy vannak vele, de én éhen halok.

Alex háta recsegett, mikor végzett a visszapakolással, és végre fölegyenesedhetett.

– Helyes! – mondta Pushkin. – Elégem van szélből.

Fáradtan, porosan visszatrappoltak a deszanthajóhoz, mint a szófogadó gyerekek.

Alex a légszilipben kitárta a karját, és verette magát a fertőtlenítő zuhannyal. Utána a hajó számítógépe kiszívta a levegőt a fülkéből, és Alex majdnem teljes vákuumban maradt. Arcvédője elfeketedett, és tudta, hogy most kap a szkafandere minden hüvelykje, de még a csizmája talpa is ultraibolya besugárzást.

Teljes húsz percre kellett állnia az UV-fényben, hogy a kezelés hatékony legyen. Az időt kihasználva átnézte Pushkin és Csen jelentéseit, zenei aláfestésnek feltéve azt a régi űrhajósnótát, amely mindig eszébe juttatta a csillagok közt ásító semmit.

Pushkin leletei egyeztek az űrből gyűjtött adatokkal: a talaj jórészt homokkőből – konkrétan az aprószemcsés arenit egyik változatából – állt. Alex átugrotta az ásványok hosszú listáját. Semmi különleges. Az alapközet 121,3 méter mélyen húzódik, vulkáni eredetű, főleg bazaltos akondrit, nyugaton, az üreg felé

eső oldalon magnéziumban gazdag erekkel.

Az utolsó megjegyzést találta a legérdekesebbnek:

Abból, hogy (a) kitörések gerjesztik szelet, (b) szél állandó és változatlan, valamint (c) megfigyelt eróziós minták alapján üreg becsült kora minimum 16 ezer év. Ami természetesen csak spekuláció, megerősítéséhez további adatok szükségesek.

Csen jelentése több szempontból átfedte Pushkinét. Atomos építőköcekig lebontva megvizsgálta a föld- és kőzetminták kémiai összetételét, és Pushkinnal ellentétben szokatlanul nagy mennyiségű átmenetifémre bukkant a homokkőben: mangánra, volfrámra, kadmiumra és még néhány hasonlóra.

Ami ennél is fontosabb, valamennyi mintájában talált szerves anyagot, zömmel baktériumokat, ám a szerves anyagok nem elhanyagolható százaléka mintha közelebb állt volna a gombákhoz vagy a moszatokhoz. Szokványos kiralitás. Balkezes formák: aminosavak, jobbkezesek: szénhidrátok. Habár Csen azt is megjegyezte:

A Talósz VII-esen nincs elég víz, hogy megmagyarázza az élet kialakulását és széles körű elterjedését. Figyelembe veendő lehetőség, hogy máshonnan került ide.

A jelentés nagyobb része a molekuláris diagramok hosszú listáiból, vegyelemzésekéből és hasonlókból állt. Alex mindent elolvasott. Igazából az ő feladata volt a mikrobák tanulmányozása, de a kémiai összetételük kinyomozását szíves-örömmel átengedte a vegyésznek. Időt takarít meg neki az organizmusok részletes vizsgálatához.

Ha nincs az óriás üreg, akkor sem lett volna meglepő, hogy a Talósz VII-en van élet. Mikor az emberek fölmerészkedtek a csillagokba, rájöttek, hogy az élet meglehetősen közönséges jelenség a Tejúton, csupáncsak elsősorban alapfokon. Mindenütt voltak mikrobák; a növények, állatok és más bonyolult életformák ritkaságnak számítottak. Többek között ezért volt olyan értékes és érdekes hely zsibongó őserdeivel, hemzsegő óceánjaival az Eidolon. Csak az egyetlen értelmes faj hiányzott, amely a Föld igazi párjává avathatta volna.

Tehát a mikrobák nem jelentettek kolosszális meglepetést, és

noha tanulmányozásuk több érdekességet ígért, Alex nem bírt túlzottan lelkesedni értük, most nem, amikor ott volt előttük a kút, a bakteriális anyagcsere módjainál sokkal izgalmasabb és hatalmasabb kérdések névtelen emlékműve.

A fene egye meg, még arra se számíthat, hogy *nevet* ad a kis zsebpiszkoknak! A cégnél a szabványos EOA rendszertant használták, vagyis egy bioszféra összes organizmusa egyszeri számot kapott, ami kurvára unalmas és úgyszólván megjegyezhetetlen volt. A másik lehetőség volt ragaszkodni az archaikus latin hagyományhoz, amelynél általában hozzácsapták a szülőbolygó nevét a megjelölésekhez, hogy megkülönböztessék a más bolygókon osztogatott hasonló (vagy akár azonos) elnevezésektől. Ám a Talósz VII-et még nem lakták be, és az effajta neveket úgys a Központi Koloniális Bizottság és/vagy a planetáris kormány bírálta felül és engedélyezte. Ha például úgy nevezné el valamelyik mikrobát a külső membránján meredező tüskékről, hogy... hogy *L. Spicata Talosii*, az csak az öntökönszúrás minősített esete lenne. Maximum annyit érne el, hogy egyszer majd valamelyik hivatal elkönnyelhetné jó szándékú javaslatnak, de ennyi.

Ez azért nem tisztességes, gondolta Alex, hogy az ember már nevet sem adhat a saját felfedezéseinek. Addig nem, amíg egy vállalatnak vagy a kormánynak dolgozik.

Csen eléggé lehangolóan zárta jelentését:

Ha a xenobiológus is egyetért, javaslom, hogy ragaszkodjunk a hármas szintű karanténhoz és a négyes szintű fertőtlenítéshez tartózkodásunk idején vagy addig, amíg nem számszerűsítettük az őslakos életformák fertőző voltának kockázatát.

Alex kénytelen volt egyetérteni. A fertőzés kockázata minden csekélysége mellett fennáll, sőt halálos is lehet. Az első expedícióra gondolt a Blackstone-ra. Egy hét alatt meghalt mind az ötvenkét telepes, megölte őket a vérpoklos tarjag. Alex máig nem felejtette el a jelentés fotóit: a kiszáradt földre emlékeztető repedezett bőrt, az alvadt vértől fekete hasadékokat, amelyek cafrangos hálóval szőtték be a holtak testét, a besüppedt gödrükből vakon bámuló szemgolyók fehér opálját, a

szemérmetlen pózokba facsarodott végtagokat...

Kiverte a fejéből a képeket.

Sajnos a hármasszintű fertőtlenítés azt jelenti, hogy neki és társainak naponta egy-két órát kell majd tölteniük a védőruhájuk fertőtlenítésével. Ráadásul csíráztatniuk kell mindent, amit magukkal hoznak a sátorba, és azt is, amit *kivisznak*. (A Talósz túl fontos ahhoz, hogy elszennyezzék a saját mikrobáikkal. Ráadásul ha *ezek* még a Talószon tartózkodnak, tekinthetnek biológiai támadásnak egy ilyen fertőzést.)

Pofájuk istenit!

Megszólaló realista éneke közölte vele, hogy mire véget ér az út, az összes óvintézkedés ellenére szinte biztosan úgyis felrúgják a karantént. Az emberek minden nap minden percében szórják magukból a mindenféle csírákat, baktériumokat, sejteket. Elvileg ezt az összes biológiai anyagszemcsét kellene (legalábbis 99,999 százalékban) kiiktatni, ami úgyszólván lehetetlen. És a fordítottja is igaz. A Talósz légköre és talaja tele van mikrobákkal. Egy porszem vagy egy lenge szellő simán megtalálja az utat az emberek szervezetébe.

És ez csak egy azoknak a veszélyeknek a tömkelegében, amelyekkel neki és csapattársainak szembe kell nézniük.

Arcvédője kivilágosodott, vagyis az UV-sugárzásnak vége. Levetkőzött, beakasztotta védőöltözetét a szekrénybe. Meleg víz permetezett rá a mennyezetről. Kimarkolt a fali fiókból egy szappant, tetőtől talpig lesikálta magát, utána belebújt a kezeslábasba. A légszilip belső ajtaja felpattant, és beengedte a deszanthajóba.

Elsőnek az tűnt fel neki, hogy a központi részben nem hallatszik a

bumm

Valahol még hiányzott is! Olyan furcsán... tagolatlan lett tőle az idő.

Csatlakozott Taliához, Pushkinhoz és Fridasdottir hadnagyhoz a légénységi szakaszban. Miközben várták, hogy a többiek átessenek a fertőtlenítésen, Alex evett, és megírta a

jelentését. Aztán elszundított, megpihentette fáradt izmait.

Gondolatai szokás szerint Laylához szálltak. Elképzelte, milyen boldog lenne, ha tanulmányozhatná a Talószot. Hiszen ez a xenobiológusok álma! Pontosabban ez volt Layla álma. Alex gondolatban látta, ahogy sűrög a deszanthajó körül – hol kint, hol bent –, mintákat gyűjt, analizálja őket, megvitatja az eredményeket... Tompa büntudat töltötte el, amiért nem Layla elvárásai szerint él, de sem energiája, sem kedve nem volt, hogy összeszedje magát. Ennek dacára is közel érezte magát Laylához, mert tudta, hogy a felesége is itt akarna lenni, és ez a közelség becsesebb volt minden drágakőnél. Szorította magához akkor is, ha törött volt, és az élei megvágták a kezét.

...

Mihelyt megtörtént az általános fertőtlenítés, jelentettek az Adamurának.

Idris kapitány figyelmesen végighallgatta beszámolójukat a leleteikről, és utána hosszú percekig hallgatott. Majd azt kérdezte: – Ilyen körülmények között is folytatni akarják? Ha nem tetszik valami, most szóljanak. Akármilyen apróság. Nyögjék ki. Szúrja a seggüket a védőruha. Kényelmetlenül van bekötve a tápvezeték. Valami nem stimmel a felszerelésben. Halljam. Ha egyszer elmentek, nem számíthatnak rá, hogy bármit is képesek lesznek kijavítani.

Kínos csend lett. Mindenki azt várta, hogy valaki más beszéljen. Aztán Pushkin azt mondta: – Kurva szar szél. Uram.

Svana, Jonah és a többiek nevettek. Még Talia is elmosolyodott.

– Tudomásul vettem – mondta szárazon Idris.

Mivel senkinek sem voltak húsba vágó kifogásai, egyetértettek abban, hogy a terv szerint folytatják útjukat.

– Na, jó – szólta Idris a hívás végén. – Akkor holnap. Egyenek és pihenjenek. Holnap korán lesz ébresztő.

Puff! Egy kő oldalba találta Alex sisakját. Feje hátracsuklott, és bíborszín csillagok ugráltak a szeme előtt.

Hadonászva megtántorodott, de még sikerült elkapnia a biztosítókötelet, mielőtt térdre esett – magától értetődően a bal térdére. Tompa fájdalom nyilallt bele a lábába, a feje lüktetett, elharapott nyelvét elborította a vér.

Grimaszolva feltápászkodott, lenyelte a vért, és ellenőrizte a szkafander adatait. Még minden rendben.

– Hé! – kiáltott bele a mikrofonba. – Hé! Vigyázhatnál!

Talia, aki épp Csennek segített felkötni a biztosítókötelet az egyik szánra, hátranézett.

– Mi van? – kérdezte.

– Felrúgtál egy követ, és fejen talált! Az van!

– Megsérültél? Kárt tett a sisakodban?

– Nem, nem igazán, de...

A nő vállat vont. – Akkor miért panaszkodsz?

– Mert... – Ám Talia már vissza is fordult Csenhez.

Alex is inkább a saját szánjával foglalkozott. Bosszúsan ellenőrizte másodszor is, hogy hermetikusan zár-e a burkolat. A nyelve, a térde és a feje tovább lüktetett, és az a rohadt szél egyszerűen nem akart elállni!

– Vigyázz, mit kívánsz, mert megkapod – dünnyögte. Ő akart leszállni a Talószra, és tessék, itt van a Talószon!

Miután megvolt a végső ellenőrzés, fölemelte a kezét, bekapcsolta a rádiót, és jelentette: – Zöld fény!

Valami kattant a fülében. – Vettem – szólt Talia.

Mind a négyen hozzákötötték magukat a szánjukhoz. A motoros járművek haladnak elől, hogy megtörjék a szelet, és részleges védelmet nyújtsanak a por és a kövek ellen; a kötelek gondoskodnak róla, hogy az emberek ne bukjanak föl, és ne szóródjanak szét, vihar vagy váratlan széllelés esetén.

Amikor mindenki elkészült, Talia feltartotta ökölbe szorított kezét. – Ha jelt adok... *Indulás!*

Alex megnyomta a zöld gombot a szánja hátulján. A széles lánc talp csikorogva bekapcsolt, a szán meglódult. Félautomata vezérlése biztosította, hogy mindig másfél méterre haladjon

előtte, függetlenül az ő járásgyorsaságától.

Tőle balra Pushkin is elindult a szánja mögött. Széles vállát meggörnyesztette a szélben, és járásának súlyos lassúsága Alexet az elefántra emlékeztette, amely kirobbanó, hihetetlen gyorsításra képes.

Talia visszaneézett a kis menetoszlop éléről, és a magasba emelte az egyik túrabotját.

Alex és a többiek hasonlóképpen válaszoltak.

A mikrofon halk sercegéssel bekapcsolt. – Ne feledjék, hogy kétóránként be kell jelentkezniük – figyelmeztette őket Fridasdottir hadnagy. – Ha látnak valami érdekeset vagy aggasztót, akkor még előbb. Tudni akarok minden lépésükről!

– Vettük – felelte Talia.

– És vigyázzatok magatokra, világos? – vágott közbe Jonah. – Nehogy valami butaságot csináljatok odakint!

Alex megfordult, hátranézett a deszanthajóra. Fridasdottir és Jonah a pilótafülkéből figyelték őket.

– Miattunk ne aggódjanak – mondta Csen. – Nem lesz semmi bajunk.

Pushkin belemennydörgött a vonalba. – Hamarosan visszatérünk, adatok oly gazdag aratásával, hogy lesz miből jóllakadni legéhesebb elmék. Készüljenek óvatlan, ám szükséges expedíció döbbenetes gyümölcseire!

A hadnagy ezt nem találta mulatságosnak. – Szóval csak jelentsenek kitartóan.

– Sok szerencsét! – tódította Jonah.

Aztán Alex leszegte a lábát, belefúrta botjait a puha talajba, és nekifeszült a szélnek.

Előre! A talaj – félig homok, félig agyag – hullámszórt és csúszkált a talpa alatt. Minden lépés nagyobb erőfeszítést igényelt, mint várták. Lelassította őket. Majdnem annyit kellett küzdeniük a talajjal, mint a széllel.

Mikor a feléjük áradó homok besűrűsödött, Alex átváltott infravörösre, lehívott egy űrhajósnótát, és kikapcsolta az agyát.

bumm

Ez hosszú séta lesz.

Olyan közel szálltak le az üreghez, amennyire mertek, vagyis elég messze, hogy a deszanthajót ne fenyegetse az elektromágneses lüktetés, ők pedig kívül legyenek a teknősök területén (végül is nem tudták, hogy a kreatúrák ellenségesek-e vagy sem). A *közel* ebben az esetben 106 kilométerre volt az üregtől keletre, részben már bent az Alfa-zónában.

Természetesen szélirányban.

Eredetileg azt remélték, hogy legalább huszonöt kilométert megtehetnek egy napon, de a szélről és a homoktól Alex kezdte azt gondolni, hogy örülhetnek, ha tizenöt sikerül nekik.

Pushkin képes lenne rá. Alex ebben biztos volt. A geológus úgy törtetett, akár egy tank, sose lassított, sose botlott meg, láthatólag érzéketlenül a körülöttük tomboló orkánra. Alex úgy tippelte, hogy Pushkin, ha maga lenne, nem egészen három nap alatt eljutna az üreghez.

Viszont Csen máris fáradtnak látszott. *Ez baj.*

Alex kezdettől tudta, hogy kíneserves lesz az út. Nem lehet másmilyen. Beletörődött már az Adamurán, és most, hogy valóra vált, minden testi-lelki fájdalmát mélyen magába temette, és egyetlenegy dologra összpontosított, arra, hogy megtegye a következő lépést.

5.

Tízpercenként pihentek. A rövid szünetben megropogtatták a hátukat, megigazították védőruhájukat és hevederüket, ittak egy korty vizet, satöbbi. Félóránként valamivel hosszabb szünetet tartottak, hogy kinyújtóztassák fáradt lábukat, és harapjanak pár falatot.

Kétóránként megszavaztak maguknak plusz öt perc állásidőt, hogy jelentsenek Fridasdottir hadnagynak a deszanthajóban, és a gyaloglás ötödik órájában teljes harminc percig lazítottak, hogy összeszedjék magukat.

A vécét a szkafander pótolta. A cseppfolyós salakanyagot megtisztította és reciklálta, a szilárdat víztelenítette és bevonta

semleges polimerrel, mielőtt továbbította a combon levő zsebbe. Hivatalosan szkafandersalaknak titulálták, egyébként mindenki szarcsimbóknak hívta.

A zsebből a szarcsimbókok átkerültek a szánban kialakított, lezárt tartályba. Mindent, amit az expedíció magával hozott, vissza kellett vinniük, még egy előkezelt proteinszelet megemésztett maradványait is.

A módszer egész jól működött, de Alex akkor is utálta. Olyan érzés volt, mintha maga alá piszkítana.

Gyaloglás közben elméje kitárult és lehiggadt, inkább megfigyelő volt, mint résztvevő. Szabadjára engedte a gondolatait. Néha elnézte a csizmája mellett hömpölygő port, és azt képzelte, hogy víz, máskor értelmet próbált találni az elmosódó alakzatokban, amelyekké a homok látszott rendezni magát. Az elvékonyodott felhők hasonló, bár lassabb varázslatot kínáltak.

Lélegzetének hangja a sisak belsejében... a védőruha tapadása a törzséhez és a tagjaihoz... az előtte haladó szán hernyótalpának egyenletes ropogása... ennyivé zsugorodott a lét. Használhatta volna a fedvényeit, hogy zenével, videókkal vagy játékokkal szórakoztassák, de nem érdekelték. Nem ezért jött a Talószra.

Arra viszont használta őket, hogy átvizsgálja a mikrobákat és egyéb szerves anyagokat, amelyeket Csen gyűjtött az előző napon. Az eredmények átlagosabbak voltak, mint Alex várta (és talán remélte). A mikrobák rendkívül kezdetlegesek voltak: aminosavak, lipidek, RNS, DNS (ez se meglepő: a DNS jelen volt szinte minden bolygón, ahol találtak életet). Voltak prokarióta mikrobák, és voltak eukarióták: a primitív élet sose fejlődött ennél tovább, ami itt sem valószínű, tekintve a körülményeket.

Könnyezni kezdett, mert belement valami a jobb szemébe. Pislogott, hogy a könnyek kimossák a port. Ó, bár megdörgölhetné a szemét!

A sok szünet ellenére is lefárasztotta őket a járás. Még Pushkint is, Alex kárörömére. A geológus határozottan lassult. Szóval mégis emberből van!

6.

<Láttad ezt? – Csen>

Alexnek egy percébe telt, hogy felfigyeljen az sms-re, és kizökkenjen a gyaloglás révületéből. Lélegzése felgyorsult, szinte éberén körülnézett. Leáldozóban volt a nap, cérnavékony árnyékok hangsúlyoztak minden apró követ, kavicsot, morzsalékot a letarolt pusztaságon, a határtalan, sívó semmiben.

<Mi van? – Alex>

bumm

<Északon. Mintha fényeket láttam volna az égen. – Csen>

Alex a homlokát ráncolta, és felnézett. Az ég fekete volt, a föld lángoló. Lekapcsolta az infravöröset, az ég és a föld helyet cserélt. Nem észlelt semmi különöset.

<Sarki fény? – Alex>

<Nem. Behatároltak voltak, és túl gyorsan mozogtak. Várj, hadd ellenőrizzem a felvételeimet. – Csen>

bumm

Pár percig szótlantul mentek. Csen implantátumai megőriztek mindent, amit látott és hallott, ugyanúgy, mint a többieké. Talán még azt is, amit érzett. A drágább rendszerek lehetővé tették a teljes szenzoros vételt, a szagokét is. Az ember persze lekapcsolhatta az implantátumokat, de a hivatalos küldetéseknél kötelező volt, ha másért nem, felelősségbiztosítási szempontból, és különben is, Alex sose értette, miért akarná valaki a gyenge, gyarló emberi agyra bízni az emlékeit.

Nem mintha lett volna bátorsága megnézni bármelyik *azelőtti* emlékét, de fontos volt számára, hogy léteznek. Elveszíteni őket olyan lett volna, mint egy második halál.

Gondolatai újra visszatértek a rendszerben várakozó mappához. Érezte a súlyát, ahogy húzza, mint a zsákba dugott kő, le, a bolygó öldöklő mélyébe. *Layla!* Talán hiba volt magával hozni az asszony felvételeit, de iszonyodott a gondolattól, hogy

az Eidolonon hagyja őket. Előbb vágta volna le a tulajdon kezét. Ami maradt Layla páratlan tudatából, az tovább élt a férje szívében, agyában és az implantátumok adataiban. Otthagyni őket annyi lett volna, mint elhagyni Laylát, azt pedig Alex nem bírta. Egyszerűen nem bírta.

Összerezzen. Új sms ugrott fel a fedvényeiben: *<Oké, ez van. Bár túlságosan elmosódott, hogy bármit kivehessünk. – Csen>*

Az sms-t egy videó követte. Alex figyelt... Csennek igaza volt. A kémikus a fejét is elfordította, miközben a szemét mozgatta, a pár másodpercnyi videó maszattá olvadt össze.

<Mi van a sisakkameráddal? – Alex>

<Nem jobb. – Csen>

<A többiek láttak valamit? – Alex>

<Nem hiszem. Majd rákérdezek. Talán csak érzékcsalódás. Nem vagyok biztos benne. – Csen>

Alex megigazította a biztosítókötél karabinerjét. *<Okosabb lesz odaszólni a hadnagynak és közölni vele. Ő egyeztethet Sarah-val. Talán az Adamura vett valamit az úrből. – Alex>*

<Oké. – Csen>

Alex végighallgatta a csoportbeszélgetést. Csen elmagyarázta a helyzetet Taliának és Pushkinnek, majd egy perccel később Fridasdottir hadnagynak is, rádión. A hadnagy kellő komolysággal reagált a hallottakra, és abban a percben, ahogy Csen elhallgatott, utasította őket, hogy maradjanak vonalban, amíg ő üzen az Adamurának.

A csoport várt.

bumm

– Teknőcök talán csapnak buli tiszteletünkre – mondta Pushkin, és nyújtózott.

Talia megvetően fújt. – Ez annyira valószínű, mint az, hogy te két percnél hosszabb ideig hallgass.

– Fogalmam nincs, mit célozol – mosolygott gúnyosan Pushkin. – Én tömörség legtisztább példája.

Talia botja csikorgott, amikor a kelleténél kissé nagyobb erővel dőfte bele a talajba. – Félelmetes szókincsed van ahhoz képest, hogy milyen rosszul beszélsz angolul. Nem segítenek a

fedvényeid?

Pushkin mosolya vigyorra szélesedett. – Sokat olvasok, köszönöm kérdésed. Fedvény való nyamvadéknak, aki nem tud használni agya.

– Akkor talán fel kéne csapnod hajóagynak. *Kizárólag* agyból állnál.

– Talán fogok, de soká, ha test elfárad.

bumm

A rádió recsegve életre kelt. – Előőrs, vesznek? – kérdezte Fridasdottir hadnagy.

– Veszünk – felelte Talia.

– Az Adamura a Talósz túloldalán volt, amikor Csen látta, amit látott. Sarah ellenőrizte, semmi sincs a szkenneléseikben, ami megfelelne annak a leírásnak. Még a műholdas adatokat is átnéztük, de ott se jártunk szerencsével.

A műhold apró, ökölnyi eszköz volt, amely az Adamurával átellenben keringett a Talósz körül. Ez tette lehetővé, hogy a hajó jeleket küldhessen a láthatáron túlra, és a deszanthajónak a bolygón.

– A kapitány azt üzeni, hogy folytassák a terv szerint, de mindenki figyeljen a fényekre, egyáltalán mindenre, ami szokatlan – rendelkezett a hadnagy.

– Azt tesszük, Kontroll – felelte Talia.

A vonal kattánva megszakadt. Pushkin prüszkölt. – Ha ugyan nem képzelet fények. – Sokatmondó mozdulattal megkopogtatta a sisakja oldalát.

Csen feje lehorgadt, a válla meggörnyedt. Alex egy pillanatra azt hitte, hogy visszavág, de a kémikus csak megigazította a hevederét, és elnézett oldalra, a látóhatár felé.

bumm

– Gyerünk! – türelmetlenkedett Talia, és ismét elindult.

A szél erősödött. Alex leszegte a fejét, és beledöfte botjait a talajba.

18:00-kor tábort vertek. 21 km-re voltak a leszállóegységtől, majdnem a Béta-zóna szélén. Jobb eredmény volt, mint amit Alex várt.

Közösen kikötötték a szánokat, és felfűjták a kupolát, amely a szállásuk lesz az út során. A kupolát elméletileg olyan egyszerűre tervezték, hogy egy gyerek is összeállíthassa. No hiszen. Akárki tervezte, ritka nagy marha lehetett. Csapatukból hárman végeztek a Reinharton – egyikük fizikán –, és kettejüknek volt interplanetáris diplomája mérnöki tudományokból, de még így is húsz percet kellett pizmogniuk, hogy felállítsák a kupolát!

Es ezzel még nem volt vége!

A kupolának volt egy fertőtlenítő légszilipje. Vészhelyzetben mind a négyen befértek volna, de a teljes fertőtlenítéshez elvileg csak ketten használhatták egyszerre, különben a rendszernek félóránál tovább tartott, hogy a fertőtlenítés 100 (vagy megközelítőleg 100) százalékgig hatékony legyen. Négy emberre lefordítva ez azt jelentette, hogy újabb órába került, mire mindenki végzett.

Pushkin és Talia ment elsőnek. Alex közben Csennek segített mintákat venni a kupolát övező, ötven méter sugarú körben. A mintákban ugyanazok a mikrobák voltak, mint a deszanthajónál.

A légszilip már felszabadult, de Alex még mindig a mintavevővel bajlódott, mert a fúró megakadt nagyjából méternyire a talajszint alatt. – Menjél csak! – szólt oda Csennek, aki már a mintákat csomagolta a sátor mellett. – Ez beletelik pár percre.

A bevetési iránymutatások szerint mindig párosával kellett volna mozogniuk a Talószon, de az effajta iránymutatások nem állják ki a gyakorlat próbáját.

Alex mindenesetre nem szándékozott követni őket, és véleménye szerint a többiek is így voltak vele.

– Kösz – mondta Csen.

A kémikus eltűnt a légszilipben. Alex cibálta a mintavevőt, hátha kiszabadul. Ismételt rángatás és további lefűrés kellett

hozzá.

Elvonszolta a mintavevőt a szánokhoz. Dühös volt, mert egész úton a széllel kellett viaskodnia, ami még jobban kimerítette, pedig épp elég kimerítő volt a napja.

Újabb erőfeszítést jelentett felnyitni a burkolaton az ajtót (a szél éhesen vonított az üregben), és visszagyömöszölni a raktérbe a mintavevőt. Utána egész testével nyomnia kellett az ajtót, hogy a helyére kattanjon a zár.

Lihegve dőlt a szánnak, és nyugat felé, az üreg irányába bámult.

bumm

Épp szemben volt vele a nap, közel a láthatárhoz. Kicsi volt, ványadt és undok, poshadt, zöldesnarancs fénnel öntötte le a síkságot. A táj kopár volt és vigasztalan, ahol az ő apró táboruk jelentette a meghittséget. A leghatalmasabb, legüresebb hely volt, amit Alex valaha látott. Az ég valósággal agyonnyomta őket irdatlanságával; ő és társai csak futkosó hangyák lehettek ennek a széljárta földnek a hátán.

Alex még sose érezte magát ennyire magányosnak, még a rettenetes hívást követő napokban sem, *azután...* Olyannak érezte a távolságot, amely elválasztotta Eidolontól – a túlzottan nehéz urnától Layla szekrényének mélyén –, mint egy fonalat, amely az ő szívétől a közös otthonig ér. Annyira vékony fonal volt, hogy attól félt, elszakad, ha még egy lépést tesz az ellenkező irányba, és arra ítéli magát, hogy magányosan, számkivetve bolyongjon, amíg meg nem hal.

A Talósz VII nem kínált vigaszt se neki, se más emberfiának. Ellenséges hely volt, hideg, mérgezett. Idegenek nyomaitól bélyeges. Nem szabad itt maradnia senkinek, gondolta Alex. Még talán idelátogatni sem lett volna szabad.

bumm

És mégis... a vigasztalanság a rejtett tudás ígéretével kecsegtetett, és Layla ellenállhatatlanul csábítónak találná ezt az ígéretet. Így hát Alex is folytatja. A kétségbeesése ellenére. A félelmetes környezet és a fonal ellenére, amely visszanyúlik az előző életébe. Az életükbe.

Megborzongott, lekuporodott, és a szánnak vetette a hátát. A szél hangosabban üvöltött. Alex átkarolta a térdét.

Ahogy leszállt a kérgesre aszott síkra a sötétség, Alexnek eszébe jutott egy idézet, amelyet Layla olvasott fel neki valamikor: *„Ód földjén, hol a halálmadár dalol, van egy kopár pusztaság. Itt magas tornyok álltak valaha, fehérben s aranyban, ma már omladékuk is megőrölte az idő zord kereke. Ne vizet keress a mérgező tövisek között, inkább ösvényt, hol nem vár szenvedés.”*

8.

– Végeztem – mondta Csen a mikrofonban.

– Vettem – felelte Alex.

A térde olyan hevesen tiltakozott a felállás ellen, hogy majdnem feljajdult. *Öregszem.* Hamarosan le kell cseréltetni az egész térdízületét. Vagy ha különösen pazarló kedvében lesz, az egész testét.

Ám ezt a problémát tegyük el máskorra.

A pántokra és a cövekekre pillantott, amelyekkel lehorgonyozták a szánokat. Előírás szerint kétszer kellett volna ellenőriznie, hogy rendesen ki vannak-e kötve, csak hát... olyan fáradt volt, és különben is, Talia és Pushkin már ellenőrizték őket. Nem lesz a szánoknak semmi baja.

A kupola ajtajához sántikált. Felakasztotta a pányvája két végét a beléptető klaviatúra mellé, még egy pillantást vetett a kietlen tájra, aztán belépett a légszilipbe.

A szél üvöltése fojtott zúgássá halkult, mihamarabb becsukódott mögötte a külső ajtó. Mérhetetlen megkönnyebbülés volt, mintha súlyos terhet vettek volna le róla. Válla megroskadt, ahogy fokozatosan elszivárgott belőle a feszültség. Csak most tudatosult benne, hogy mennyire megviselte a szél.

bumm

Még a sátorban is érezte az üreg tompa mennydörgését. Mindene belereszketett, nem volt szabadulás tőle, már nem. Ez

a hang mostantól velük marad, és egyre erősebb lesz.

Az expedíciónak ettől a részétől egy cseppet sem volt elragadtatva.

A fertőtlenítés megvolt a szokásos harminc perc alatt. De csak ha megspórolható volt a mosakodás. Alex pucérra vetkőzve a falat bámulta, és kizárólag arra gondolt, melyik energiaszeletet válassza vacsorára.

A fertőtlenítés nagy sokára befejeződött, a légszilip belső ajtaja félrecsusszant.

A kupola falában négy embernagyságú fülkét alakítottak ki: ezek a beépített polcok szolgáltak háló- és dolgozószoba gyanánt. Pushkin már elterült a sajátjában, amelyben alig fért el, olyan széles volt a válla. Talia és Csen középütt kuporgott a fűtőtest mellett. Csen elmerült a fedvényeiben (megmegrebbenő ujjai elárulták, hogy a láthatatlan csatlakozón manipulál), Talia parányi origami darut hajtogatott az energiaszelet alufólia csomagolásából.

– Hát itt vagy! – mondta úgy, mintha azt várta volna, hogy Alex húsz perccel hamarabb megjelenik.

Alex csak felmordult, és odament az egyik fülkéhez, amely szabadnak látszott.

– Mi hír odakint? – érdeklődött Pushkin. – Láttál még több fura fenoména?

– Nem. – Alex leereszkedett a polcra, amely az ágya lesz.

Csen pislogott, hogy tisztábban lássa Alexet. – Sharah még mindig nem talált magyarázatot rá, hogy mik lehettek a fények.

– Ühüm.

– Talán optikai csinálmány – vigyorgott Pushkin, aztán fölemelte lapátkezét. – Vagy talán nem. Csak ötlet.

Talia még mindig úgy figyelte Alexet, mintha boncolná. – Mi baja a lábadnak? Olyan furcsán jársz.

– Csak fáj – felelte Alex. – Majd helyrejön.

A nő felvonta a szemöldökét. Nem volt meggyőzve. – Már bejelentkeztem Fridasdottirnál. El ne felejtssd megküldeni a beszámolódat.

– Nem felejttem el.

Az asztrofizikus bólintott, és tovább hajtogatta az alufóliát. Mikor lehajtotta a fejét, arany csillant meg a gallérja alatt: apró kereszt lógott a nyakában.

Alexnek percekbe telt annyi energiát gyűjtenie, hogy ismét felálljon. A hosszú gyaloglás után boldogító fényűzés volt ülni. Amint sikerült feltápáskodnia, két szeletet vett ki a Csen és a Pushkin fülkéje között álló kosárból: egy vesepecsenyést és egy lazacost. Legalábbis a címkéjük szerint ezt tartalmazták, de sose stimmelt az ízük. Összetevőik felének a nevét se lehetett kimondani, a másik felüket Petri-csészében sarjasztották, és bár nem sajnálták belőlük a tápanyagokat (egyetlen szeletben 1500 kalória volt), sose lakott tőlük jól az ember úgy, mint egy tisztességes fogástól. Alex már beletörődött, hogy az út nagyobb részében korogni fog a gyomra.

A fülkéjébe visszatérve lassan, gépiesen evett, alig érezte a vesepecsenye-pótlék ízét.

bumm

Vele szemközt Pushkin félbehagyta, amit a fedvényeivel csinált. – Kíváncsi lennék – mondta mély, zúgó hangján –, kíváncsi lennék, mit becsülnek idegeneink. Praktikumot, vagy volt – *van* érzékük szépséghez? Vagy élvezethez?

– Bátran kijelenthetem, hogy ez nem fontos! – csattant fel Talia.

Pushkin félrehajtotta a fejét. – Ó, de igen. Nehéz elképzelni, hogy bármely kreatúra építhetne ily tökéletes kerek *lyukat*, ha nincs valami érzéke ideálhoz. Vagyis szépséghez.

Csen is beszállt a vitába. – Az üreg alakja lehet a műszaki előírások mellékhatása.

– Ez igaz – mondta Pushkin meglepő nyájassággal. Úgy látszik, feldobta az egész napos gyaloglás.

Csen felbátorodott. – A matematika lehet gyönyörű, és az egész építmény egy matematikai feladványnak tűnik. Nem véletlen, hogy a Mandelbrot-halmazt sugározza.

– Ez is igaz – mondta Pushkin. – Válasz ez kérdésre? Bizonyítottuk, hogy ismeretlen alkotók értették magasztosságot?

– Ismétlem, mit számít ez? – kérdezte marólúgos hangon

Talia.

Pushkin fojtottan kuncogott, és egyenesebb tartásba rendezte magát. A vita mindig fölpezsdítette. – Mert érzék művészi élvezethez jelenti azt, hogy idegenek hajlandók energia pazarolni nem lényeges tevékenységekre. Így sokkal nehezebb kitalálni indítékot. Megleljük szökőkútjuk, és nem tudjuk, épült szomjat oltani vagy dísznek... Alex, te mit mondsz?

Alex nem akarta, hogy belevonják egy vitába, de *volt* véleménye a témáról. – Van egy elmélet a neurobiológusok és az evolúciókutatók között arról, hogy az embereknek azért van érzékük a széphez, mert a szépség funkcionális. Legalábbis valamilyen alapszinten.

– Hogyhogy? – kérdezte Csen.

Alex töprengett, hogy találjon egy megfelelő analógiát. – A sima él jobban vág, mint a csorba. – Vállat vont. – Legalábbis az esetek többségében. Értitek, ugye? Szimmetria, lágy hajlatok, harmónia mindaz, amihez vonzódunk. Az állítólagos előszeretettel a funkció iránt felülírja az esztétikum iránti általánosabb előszeretettel.

Pushkin elégedetten mosolygott. – Tehát, ha jól értettem, minden fejlett technológiás fajnak kell legyen legalább valami érzéke szépséghez.

– Ez az elmélet.

– Mi van, ha az idegenek annyira különböznek tőlünk, hogy nem állapíthatjuk meg, mit kedvelnek és mit nem? – kérdezte Csen.

– Elképzelhető – mondta Alex. – De mind egyazon világegyetemben létezünk. A konvergens fejlődés arra utal, hogy kell lennie *valamilyen* hasonlóságnak... Nem, nincs sok közös tulajdonságom egy pókkal, de valószínűleg egyetértünk egy pókkal abban, hogy melyik háló a vonzóbb, vagy hogy a többi pókok között melyik a legnagyobb és a legszívesebb. Feltéve, ha a színek ugyanazon részét látjuk. Szóval több dologban egyetérthetünk, mindegy, mennyire különbözünk.

Talia horkantott. Felállt, a fürkéjéhez ment, letette a kicsi sztanioldarut a vékony párnája mellé. – A szépség az isteni

egyik megnyilvánulása. Nem belőlünk jön.

– Valóban? – kérdezte sunyi képpel Pushkin. – Tehát hiszed, hogy *ezek* képesek fölismerni isteniséget? Vagy gondolod, hogy pogányok süketek és vakok szépség minden formájára?

Talia összevonta a szemöldökét. – Csak mert egy hitetlen látja az istenit, ez még nem jelenti azt, hogy képes megérteni vagy elfogadni.

– Vagyis idegenek ugyanakkor kárhozottak? Összes fura figura utolsó szálig?

– Igen – felelte Talia olyan tárgyilagosan, mint aki egy megcáfolhatatlan igazságot közöl.

Pushkin összekulcsolta ujjait derekas potrohán. – Fáradságos küzdelem megértenem kegyed teológiája, Ms. Indelicato. Világegyetem te leiratodban kegyetlen és közömbös, és isten, aki teremtette, még olyanabb. Egyetértek valóság közönyét illetően, de általad leírt valóság ugyanaz, amit látok, és én nem tulajdonítok fontosság természetfölötti létezésének. De te tulajdonítol. Még hozzá sok fontosság. Te állítod élet célja követni valaminő erkölcsi kódex, reménykedve bizonytalan jutalomban vélhetőleg képzelt életben, halál után. Korrekt vagyok? Leírtam álláspontod?

Alex visszafojtotta a lélegzetét, amíg várták Talia válaszát. Vajon lesz veszekedés? Névleg Talia parancsolt az előőrsnek, de most nem tűnt parancsnoknak.

bumm

Az asztrofizikust látszólag hidegen hagyták Pushkin megjegyzései, de azért félreérthetetlen haraggal válaszolta: – Leírtad.

Pushkin előrehajolt, és a szeme úgy villogott, akár egy ragadozóé.

– Akkor, édes hölgy, *miért* ragaszkodol hit megtartásához annyira?

Talia vicsorgó mosollyal felelt az emberevő pillantásra. – Mert tőled eltérően nekem van hitem, és az a hit azt mondja nekem, hogy ebben a világegyetemben a Mindenható tett oda mindent, ahol van. És mert idióta lennék, ha *nem* hinnék. A

remény... a remény tart minket életben, ha már minden más elhagyott.

Pushkin megsimította a mutatóujjával a bajuszát, amelyre ráfért az igazítás. – Így éled túl Bagrevet? Reménnyel?

Talia felkapta a fejét: – Mit tudsz te Bagrevről, *kecharo*? – sziszegte az összes fogát kimutatva.

Pushkint nem látszott sérteni a trágárság. – Csak azt, hogy kelletlen résztvevője voltál eseményeknek. Talán belepillantottam aktádban, mielőtt leszállunk e bájtalan bolygón. – Talia káromkodni kezdett. Pushkin pedig úgy folytatta, mintha indokolni akarná a viselkedését: – Nem várhatod, hogy azzal kockáztassam életem és vérem, hogy nem tudok meg *valamit* kollégákról, nemdebár?

– Az *szigorúan bizalmas* anyag! – acsarogta a nő. Pushkin mondani próbált valamit, de Talia túloldította: – Elég! Nem akarom hallani! Nem vagyunk a játékszereid! Nem tudsz te semmit a reményről vagy a szépségről, és nem tudsz semmit rólam, *bármit* is olvastál valamelyik vállalati szarcsimbók pisológász profiljában. Úgyhogy ne üsd bele az orrod, és kuss legyen!

Ezzel elfordult tőlük, és berántotta a fülkéje függönyét.

Alex hajlott rá, hogy egyetértsen vele: Pushkin *valóban* seggfej. Az Adamurán elvileg csak az orvosnak és a kapitánynak lehetett hozzáférése a személyi anyagukhoz. Mindnyájukéba beleolvasott volna Pushkin?

A geológus kuncogott, aztán nyájas pofával fordult Csenhez. – De nagyon hallgatol. Te mit mondsz? Kifejezi szépség istent? Egyetlen reményünk, izé, *a* remény? Mert Isten könyörtelen strici, kinek nyalizni kell félelmünkbe örök büntetéstől?

Csen egy mukkot sem értett az eszmecseréből. Vizenyős szeme hol Pushkinra pislantott, hol Talia fülkéjének összehúzott függönyére.

– Én... nem is tudom... – hebegte. – Még sose gondolkoztam róla.

Pushkin sokatmondóan kacshintott. – Noha kellene, drága uram, noha kellene. Minden személynek – férfinak, nőnek,

gyereknek vagy hajóagnak – bírnia kell felfogásának megfelelő válasszal. Különbözik csak porszemcse vagyunk életfolyó hullámán. – Nyújtózott, mint egy nagy, lusta macska. – Annyit mondd, élvezd élet, míg teheted. Univerzum sötét és veszélyes hely – ebben egyetértünk Ms. Indelicatóval –, ugyanakkor szépség és gyönyör is, és gyönyörködés szépségbe. Ha semmi sem számít, és minden csak véletlen, egyetlen észszerű válasz megragadni örömet, ahol teheted. Ez felöleli test és elme örömeit egyaránt, még akkor is, ha bizonyos, hogy is mondjam, átmeneti kényelmetlenségekkel jár. – Úgy paskolta meg maga alatt a vékony pokrócot, mintha álláspontjának akarna nyomatékokat adni, aztán gunyoros fenyegetéssel összevonta kefeszemöldökét. – Vagy tán nem értesz egyet netán?

– Nem, én... nem gondolom – hebegte Csen.

Ám Alex siralmasan szegényesnek találta Pushkin filozófiáját. A gyönyör – a szellemi vagy a más módon – nagyon szép és jó, de nem *elég*. Nem egyenlítheti ki az ő gyászának a súlyát. Ahhoz valami tartalmasabbra, valami szilárdabbra volt szüksége. Ilyen szempontból Talia hite vonzóbb, de Alex abban is valami fájó hiányt érzett. Akármilyen csábító is volt egy közömbös (vagy akár gondoskodó) istennél kilincselni a problémáival, ezzel csak áthárította volna a gondot, ahelyett, hogy komolyan keresi rá a választ – másra lőcsölte volna azt, amire képtelen válaszolni, és Alex ezt nem találta helyesnek.

Végső soron attól félt, hogy nincs válasz. Vagy soha, semmiféle választ nem talál majd meggyőzőnek.

– Helyes! – mondta Pushkin, akinek tetszett, hogy Csen nem tanúsít ellenállást. – Bölcs vagy, hogy ilyen *felvilágosultan* nézed. Most, ha megbocsátod, be kell fejeznem könyvet. – Elvigyorodott. – Igen kellemes irományi mű. Talán hallottad hírét. *Ace Savage kapitány és Dragica királynő sátáni összeesküvése*. Írta Horus Murgatroyd III. Ha kikapcsolódást akarol jelen körülményekből, tudom ajánlani.

Tekintete megállapodott valamin. Visszasüllyedt a fülkéjébe, és némán mozgó szájjal olvasott.

bumm

A kémikus Alex felé fordította jámbor, kerek arcát. Mondani kezdett valamit, aztán mintha meggondolta volna magát. A következő pillanatban felugrott Alex fedvényeire egy sms:

<Ez különös volt. – Csen>

<Ja. Pushkin fixen szereti a saját hangját. – Alex>

<Nem értem, hogy ő és Talia miért olyan... megszállottak. Én csak tanulmányozni akarom az üreget. Miért kell ebből ekkora filozófiai kérdést csinálni? Hagyjanak békén, hadd végezzem a munkámat! – Csen> A kémikus írásában több erély volt, mint amit Alex valaha is látott vagy hallott tőle. Talán mégse olyan unalmas, mint amilyennek látszik.

<Csatlakozom. – Alex> Ami nem egészen volt igaz. Alex megértette, miért feszegeti Pushkin ezeket a kérdéseket, akkor is, ha a kérdéseivel nem értett egyet.

– Elteszem magamat holnapra – mondta.

Csen bólintott. – Jó éjszakát. – Felállt a fűtőtest mellől, elvonult a fürkéjébe, és behúzta a függönyt.

Alex követte a példáját. Hanyatt feküdt, behunyta a szemét. Fedvényeinek izzó ikonjait bámulva megnyitott egy dokumentumot, és összezapott egy jelentést a napról, nem mintha olyan sok közölnivalója lett volna.

Amint a Fridasdottirnak szóló jelentés elkészült, megköszörülte a torkát, és halkán így szólt: – Naru, keress rá Bagrev városra. – Rendszerét a vén kandúrról nevezte el, amelyet a nagyszülei tartottak Stewart Világában. Mikor Alex elutazott az Eidolonra, az öregek már a harmadik Naru-klónnál tartottak.

A következő pillanatban a fedvények megteltek a keresési eredményekkel. Alex rábökött az elsőre, felnagyította, és olvasott.

Bagrev kisebb telepes város volt a Ruszlan bolygón. Ez nem meglepetés: Talia a 61 Cygnin, a Ruszlan rendszerében csatlakozott az expedícióhoz. A Ruszlan gyarmatosítása viharos folyamat volt. Alex hallott történeteket villongásokról, de hát ez egy nagy galaxis volt, és ő nemigen figyelt a hírekre.

A wiki szerint a Ruszlanon egymást követték a rivális

etnikai-gazdasági frakciók viszályai. Hét éve az összecsapások a forrpontra hágtak, amikor a Páratlan Sarr nevű csoport az úrból megbombázta, majd elfoglalta Bagrevet. A planetáris véderőnek csak négy hónap után sikerült kivernie őket. Ez alatt a négy hónap alatt a széles körben elterjedt szóbeszéd szerint a Páratlanok a leggyalázatosabb rémtettekre vetemedtek a bagrevi lakosokkal szemben. Később a ruszlaniak Zendülésnek nevezték el Bagrev lerohanását, és bár a konfliktus azóta nem újult ki, a sebek máig fájtak és véreztek.

Minél többet olvasott és látott Alex a város elfoglalásából, annál jobban elszörnyedt. A Páratlanok a szó konkrét és átvitt értelmében is meggyalázták a bagrevieket, elvettek tőlük mindent, az ételüket, vizüket és levegőjüket, miközben tartani igyekeztek a várost, amíg önellátók nem lesznek. A bagrevieknek csak mintegy negyven százaléka élte túl a megpróbáltatásokat.

Alex elképzelni se merte, hogy Talia mit élhetett át a megszállás alatt. A saját tragédiája kisebbnek, jelentéktelenebbnek (noha nem kevésbé fájdalmasnak) tűnt mellette.

A függönyén túl Talia fürkéjére nézett, és tépelődött.

– Mind rábasztunk, vagy így, vagy úgy – mormolta. Bizonyos értelemben vigasztaló gondolat volt. A tökély riasztó, elérhetetlen; de a tudat, hogy nem ő az egyetlen, aki vergődik, segített kezelhetőbbnek látni a vergődését.

De akkor is olyan... zavart volt. Zavart és fáradt.

bumm

Rémképektől hemzsegő aggyal összehúzta magát a fürkében, szorosan a vállára csavarta a pokrócot, és elaludt. Aludt és álmodott, azt álmodta, hogy arc nélküli, fegyveres katonák kergetik, és a háttérben folyton döng

bumm

az üldöző baljós dobszó, ő pedig menekül, egyre gyorsabban, egyre mélyebbre, kétségbeesetten keresve a biztonságot.

Layla...

II. FEJEZET

BÉTA-ZÓNA

1.

Másnap rosszabb idő volt. A magasban szürke és rojtos szélű, keskeny felhőpászmák vitorlázottak, a görcsös löketekben fújó szél tízesével kavarta fel a közelükben a porördögöket. Az ördögök szinte élni látszóttak, ahogy pörögve-hajladozva táncoltak a varas síkságon, furcsán egyesítve a kecsességet a gépies rángatózással. És mindezt ugyanazzal a beteges fénnel öntötte le a keleten fölkelő Théta Persei.

Egy óra gyaloglással átjutottak az Alfa-zónából a Béta-zónába. *Már csak hatot kell menni*, gondolta Alex. Az Alfa-zóna harminchárom kilométer széles volt, a Béta huszonkettő, de mivel az Alfán belül szálltak le, a Bétán ugyanannyi ideig tart az átkelés. Onnantól a zónák fokozatosan keskenyednek. Az üreg közelében akár többet is átszelhetnek egy napon, ha a hangrobbanások nem lassítják le túlságosan őket.

Alex nem sok különbséget látott az Alfa és a Béta között. A Bétában talán kissé simábbnak, kissé fakóbbnak tűnt a talaj, de közelről nézve minimális eltérés volt.

Majdnem egy órát töltött az előző napon a táborhelyükön gyűjtött minták vizsgálatával – úgyszólván egyeztek azokkal, amelyeket a deszanthajónál talált –, de leginkább csak baktatott a szél miatt a fejét lehorgasztva a szánja mögött, és gondolatai

ugyanazt a néhány, túlságosan ismerős témát örölték: *üreg, gyalogolás*, és mint mindig: *azelőtt*.

A süvöltő síkság brutális unalma, a védőruha fojtogatása, a könyörtelenül ismétlődő gondolatok tortúrája közös erővel kikezdték Alex hangulatát. Érezte, hogyan lesz percről percre mogorvább. Nem látott mást, csak hibákat, elszalasztott lehetőségeket és a keserű megbánás határtalan tengerét.

bumm

– Könyörgök! – mondta, és a szóban benne volt a szíve.

A hátsó hegygerincen sétáltak, a lakókupolájuk közelében, a pajzsfal mellett. A levegő sűrű volt a gyümölcsshozó, csordultig érett testek édes illatától, a föld olyan puha volt a talpuk alatt, akár a moha. Villóbogarak zümmögtek magas hangon az ösvényt szegélyező bozótban.

Layla makacsul gyalogolt előtte, és nem nézett vissza. Lófarka lengett gyors, könnyű járásától.

– Túlreagálsz a dolgot!

– Nem reagálok túl. Ha láttad volna, mit művelt Urichkal az üszökgyík...

– Az Eidolonon nőttem fel. Nekem fölösleges elmesélned.

– Akkor tudod, milyen veszedelmes. Könyörögve kérlek!

Layla felsietett egy kiugró sziklára. Ott megállt, hogy bevárja Alexet.

– Urich még az alapszabályokat sem tartotta be. Ha betartotta volna...

– Senki sem tökéletes. Mindenki tévedhet.

– Nem hagyom itt a családomat!

Alex tehetetlenül legyintett, miközben fölkapaszkodott mellé. – Bármikor visszajöhetsz látogatóba.

– Mint te a szüleidhez?

Alex elfordult, összeszorította a fogait. A villóbogarak zsongása erősödött. – Szerezhetünk közös megbízást egy kutatóállomáson vagy egy expedícióban. Az érdekes lehet.

– Nem igazán érdekel az téged.

– Engem te érdekelsz.

Layla a tenyerébe fogta Alex arcát, félresimított a

homlokából egy hajfürtöt. – Én is szeretlek téged, de ne kérd, hogy szakadjak el a családomtól. Azt ne. Arra képtelen vagyok.

– Most már én is a csaláodhoz tartozom.

Layla szemében tehetetlen bosszankodás váltotta fel a bársonyos szelídséget – Jól van, elég! Hagyjuk ezt. Ne nyaggass. Örökké nyaggatsz. Nem olyan rossz ez. Komolyan.

Alex elhúzódott tőle, ám egy perc múlva vissza is tért, akár egy elliptikus pályán fennakadt bolygó. – De az. És én biztonságban akarlak tudni.

– Biztonságban *vagyok*. Mindketten biztonságban vagyunk. Csak elővigyázatosnak kell lennünk, és kész.

bumm

Egy szélökés kizökkentette az emlékeiből. Próbálta megnyalni a száját, mert olyan száraz volt, mint maga a Talósz.

Amikor megérkezett az Eidolonra, olyan gyönyörűnek látszott a bolygó, mint egy új Éden, ahol nyüzsögtek az ismeretlen életformák. A tigranusokra, az üszökgyíkokra, a szarvasmadarakra csak legyintett. Azok csak anomáliák: elvárható kockázatok egy máskülönben jóindulatú környezetben. A telepések halálozási arányát felfűjták az érkezők első hullámánál becsúszott hibák. Most már precízebbek.

Idő kellett, hogy a hazugság kiderüljön.

Akkor kezdte felfogni, mekkorát tévedett, amikor munkába állt a déli dzsungelekben. Ott aztán láthatta a bolygó őserdeinek irgalmatlanságát, lakóik nyüzsgő rengetegének szüntelen kínjait és éhségét, és azt az ádáz, dühös harcot, amelyre minden állat és növény kényszerült. Eidolon messziről ígéző volt, közelről a szenvedések pokla.

Hét munkatársát veszítette el, köztük Urichot. Voltak, akiket a vöröspenész vitt el, amely előmászott a nyirkos talajból, és megfertőzte a tüdejüket. Másokkal az üszökgyík végzett, vagy a pusztá balszerencse. És akármerre nézett az ember, mindenütt ott voltak az emlékeztetők a soha el nem múltó veszélyre. A pajzsfalak, amelyekbe elektromosságot vezettek. A páncélozott lakókupolák. A határokon őrző robotok. A drónok,

amelyek éjjel-nappal szinte óránként elzümögtek a magasban...

Alex meggyűlölte az egész mindenséget, és ez a gyűlölet átszivárgott a kapcsolatukba. Nem értette, hogyan bír megmaradni Layla a bolygón, ennyi borzalom között. Minden ékesszólását latba vetette, mégse vehette rá, hogy jöjjön el innen.

bumm

Mintha többszörösen csomózott kötelet húztak volna egyre szorosabbra a koponyáján. Fintorgott, a szemöldökét ráncolta, de a grimaszolástól csak a tompa fejfájás lett élesebb. Próbálta elsimítani homlokán a mély árkokat, de nem ment.

Csenre nézett, aki a nyakát behúзва baktatott a motoros szánja után.

Alex rákapcsolt a kémikus sávjára. – Hé! – káromta.

– He? – morogta Csen. Még a rádióban is hallatszott, hogy nehezen lélegzik.

– Neked van családot?

Szünet következett, hosszabb, mint ilyenkor szokásos. Alex tudta, miért. Eddigi útjukon ez volt az első alkalom, amikor Csen vagy a többiek magánélete után érdeklődött.

– Szülők. Nagyszülők. Sok nagynéni, nagybácsi és unokatestvér.

– Hát partner?

– ...Igen. Egy szerződött partner a Dibobia Toruson, de... nem valami gyakran találkozunk. Túl sok az utazás, túl sok a munka.

– Gyerek nincs?

Csen a fejét rázta. Sisakja megcsillant a fényben. – Nem volt rá idő. Amint hazajutunk, jelentkezek az első STEM-injekciókúrára, aztán pedig fontolóra veszem a házasságot.

– Aha.

– Hát te?

Alex torka annyira elszorult, hogy odabent rekedtek a szavak. Nyeldekelt, ami úgy fájt, mintha egy darab száraz kenyeret próbálna magába erőltetni. – Nincs. Nincsen családom.

– Még szüleid sem?

Alex megbotlott egy sziklában. Keményen beledöfte a botjait a földbe, de így is hajszálon múlt, hogy el ne essen. – Ja... szüleim, azok vannak, de még mindig a Stewart Világán élnek. – *És magasról leszarják, mit csinálok.* Azt se tudta, megkapták-e a temetés után az értesítést, amelyben beszámolt Layláról. Távozott, mielőtt megérkezhetett volna az Eidolonra az esetleges válasz.

Egy pillanatra elfogta az ismerős harag, amiért a szülei levegőnek nézik azóta, hogy világgá ment xenobiológiát tanulni. Ám ez régi sérelem volt, és olyan jelentéktelen ahhoz képest, ami Laylával történt...

Onnantól Alex nem szólt többet, kizárólag akkor nyitotta ki a száját, ha muszáj volt. Helyette a járásra összpontosított. Igyekezett úgy megtölteni az agyát a gyaloglással, hogy mellette semminek se maradjon hely.

bumm

2.

– Crichton... Crichton!

Alex összerázkódott, mintha kábulatból ébredne. Hunyorgott, körülnézett. Még mindig a Talószon voltak. Még mindig gyalogoltak szaggatott vonalban, még mindig a szél és a homok ostromozta őket. Már letudták a nap felét; a lagymatag Perseus kéttényérnyire távolodott a délponttól, és az árnyékok hüvelykenként nyúltak hosszabbra a felfedezőik mögött.

Talia volt az, aki beszélt hozzá. – Szedd össze magad, Crichton. Összevissza tántorogsz. Vegyél be Stimmelőt, és ilyesmi meg ne történjen még egyszer!

Alex makogott valamit, és ivott egy korty vizet a sisakja szópókájából. A hideg víz segített lemosni gondolatai kusza pókhálóját.

Elkomorodott. Szánja közelebb volt a kelleténél, mintha lelassult volna reggel óta. Habár lehet, hogy Alex lassult le, és a szán csak lépést tart vele.

A többiekre pillantott. *Érdekes!* Ők is közelebb kerültek a szánjaikhoz. Nem sokkal, csak fél méterrel, vagy annyival se, de ahhoz eléggé, hogy feltűnjön.

Gyaloglás közben pár percig figyelte a menetüket vezető szánok egyenletes haladását. Törte a fejét, hogy megszólaljon-e. Érdemes-e utánanézni? Nem akart újabb szóváltást, de ha *valóban* gond van a szánokkal, akkor...

Még be sem fejezte a gondolatot, amikor Csen szánja megállt. Nem volt füst, se drámai dördülés, se kilövellő láng. Egyszerűen csak... megállt.

Csen nem látta, mert lehajtotta a fejét. Mielőtt Alex figyelmeztethette volna, nekiment a hátsó lökhárítónak, megbotlott, és a szánba kapaszkodott, nehogy elessen.

Talia és Pushkin végre észrevette. Megtorpantak.

– Ó! – mondta a geológus, és ezúttal minden kedélyeskedés hiányzott a hangjából. – Hát ez remek!

bumm

3.

Eltelt egy fél óra, és ők még mindig ugyanott vesztegeltek. Első dolguk volt felnyitni Csen szánját, és lefuttatni az összes lehetséges diagnosztikát a rendszereken. Mikor ezek nem azonosították a problémát (láthatólag rendben voltak a szuperkondenzátorok, a hajtómű, az elektromos rendszer és minden), Talia felhívta Fridasdottir hadnagyot, és tájékoztatta a parancsnokhelyettest a helyzetről.

– Hadd kapcsoljam be Riedemannt – mondta a hadnagy, sűrű sercegéstől szaggatott hangon. Interferencia volt, az üreg elektromágneses pulzálása okozta. Alex kíváncsi volt, meddig beszélhetnek még a deszanthajóval egyáltalán.

Pár perccel később belépett a vonalba a főgépész, és magyarázni kezdte a hibakeresést és a hibaelhárítást. Hosszas mérgeződés után – Talia eleve gyilkos kedvében volt, és makacskodott, hogy azonnal indulniuk *kell*, ha tartani akarják

magukat az ütemtervhez, Riedemann pedig rosszul látta, mivel foglalatostkodnak, és kénytelen volt többször megismételni az utasításait – végre kiderült az üzemzavar oka.

– A homok – jelentette ki gyászos bizonyossággal a főgépész.
– Sejt...em volna. A szél és ...nyomáshullámok...Markolj csak. Majd meglátod.

Csen engedelmesen markolt az apró szemű porból, és kicsorgatta az ujjai közül a spirális pászmákat.

– Látod? – kérdezte Riedemann. – Nem is nagyon különbözik azoknak a holdaknak és bolygóknak... a porától, amelyeknek nincsen légkörük. Eldugítja ...talpakát, elvágja a cs...meneteket, megbénítja a ...görgőket. Csak idő kérdése, hogy a t...i szán mikor bénul le.

– Kolosszális – szögezte le Talia milliméterre kimért hangon.
– Tehát mit is csináljunk vele?

Alex szinte hallotta, ahogy a főgépész a fejét rázza az Adamurán. – Ti semmit... teh...tek. Odalent nem. A szánokat kelle...szétszedni és újjáépíteni, mert így újra eldugulnak, hacsak nem alakítjuk át őket úgy, hogy le...gyenek szigetelve a homok ellen. Sajnálom. Gondosabb... kellett volna tervezni... Azt javasol... máris fújjátok le az akciót, és térjeteek visz... a hajóhoz.

– Végre egy értelmes tanács – jelentette ki Pushkin.

A visszatérés gondolata szortyogó kátránygödörként tátongott Alex előtt. Testileg megkönnyebbülés lenne elhagyni a Talószót, de lelkileg... nem adhatja fel ilyen hamar, most nem, amikor végre *csinál* valamit. Még ha mások elképzeléseit kellett követnie, és eleve bukásra volt ítélve az egész átkozott vállalkozás, akkor is meg kellett próbálnia. Önmagáért legalább annyira, mint Layláért.

Újabb hang szólalt meg a vonalban: – Itt Idris kapitány. Belehallg... Indelicato, milyen állapot... van a csapata?

– A csapat prímán van, uram. Csak a szánokkal van a baj.

– Vettem, Inde...cato. Véleménye szerint mi –

bumm

– m... a leg... k...t...

Talia összevonta a szemöldökét. – Megismételné ezt, uram?

Elég erős itt az interferencia.

A kapitány hangja kitisztult valamennyire. – Maguk vannak lent a... Indelicato. Maga mondja meg. Véle...nye szerint mi a legjobb eljárás?

Alex hallotta Idris kimondatlan kérdését: *Ki lehet hozni ebből valamit?*

Talia a többiekre pillantott. – Hadd beszéljem ezt meg a csapatommal, kapitány. Utána visszahívom.

– Vettem. Akkor vár... Vége.

A vonal elhalt.

– Mit kell itt megbeszélni? – harsogta Pushkin a szélben. – Visszamegyünk, és kész!

– Nem kész! – csattant fel Talia. – Tud valaki valamilyen módot, hogy beindíthassuk a szánokat?

Alex és Csen a fejüket rázták. Pushkin széttárta lapátkezét. – Még egyhetes munkával sem.

– Na, jó! – mondta a nő a szokott engesztelhetetlen hangján. – A szánok tehát kiestek. Így két választásunk marad. Táborot verünk itt, és tanulmányozzuk, amit lehet, amíg a készleteink ki nem fogynak, vagy már most visszafordulunk. Melyik legyen?

– Én nem... nem tudom – mondta Csen.

Pushkin utálkozva fújta egyet. – Tétovaságod univerzális állandó!

A kémikus kihúzta magát. – Fölösleges ilyen utálatosnak lenned. Jól van, én azt mondom, forduljunk vissza. Az a legbiztonságosabb.

– Phö. Sért egyetértenem, de egyetérték. – Csen úgy nézett rá, mintha megjegyzést akarna tenni, de Pushkin már folytatta is feltartóztathatatlanul: – Szán nélkül küldetés értelmetlen. Jobb visszatérni, és deszanthajót használni támaszpontnak, amíg távozzunk.

– Nem értek egyet – szólt Talia halkan, ám határozottan. – Már itt vagyunk. A legjobbat kell kihoznunk a dologból. Azt mondom, táborozzunk le, és használjuk fel a következő négy napot arra, hogy megismerjük, amit megismerhetünk.

– Mit lehet megismerni? – Pushkin odacsörtetett Taliához, és

toronyként magasodott föléje. – Itt van csak kő, és buta kis mikrobák. Időpocsékolás maradni. Veszélyes is. Részemről, jómagam, vagyis én azt mondom, visszamegyünk.

Talia zölddel körülfestett szeme Alex felé fordult. – Két távozás. Egy maradás. Te mit mondasz?

A fekete kátrány egyre erősebben húzta lefelé Alexet a sötét mélységbe. Szeme ráérősen pásztázta az üres látóhatárt, a homok örök örvényét, a rohanó felhők sávjait, a végtelenbe nyúló síkság kékes homályát... Már megint fájt a foga, olyan görcsösen összeszorította vitázás közben.

– Siess már, Crichton! – sürgette a nő. – Nincs időnk!

bumm

– Én azt mondom, menjünk tovább – szólt Alex.

Pushkin horkantott. Alex még a tükröző arcvédő mögött is látta, ahogyan a szemét forgatja. – Egyáltalán *hog*y akarsz elérni e balfasz célhoz?

Alex odaballagott a sivatag ropogósra aszott kérgén a szánjához, és rácsapott az oldalára. – Húzzuk őket.

– *Párdon?*

– Elhúzzuk őket az üregig.

4.

A terv, amelyet Alex elmagyarázott, nem volt bonyolult: ki kell pakolni a szánokból és el kell ásni a szuperkondenzátorokat, a meghajtót, egyáltalán minden gramm fölösleges súlyt. Aztán hevedert kell rögtönözniük a rakomány rögzítésére szolgáló racsniszíjakból a vontatáshoz.

Egyszerűen hangzott, de ez nem azt jelentette, hogy könnyű is lesz.

Csen megtolta a szánját. Alig centiméternyire sikerült elmozdítania.

– Én ezt nem bírom – panaszkodott. – Olyan sok kilométeren át.

– Te nem – mondta Alex. – De *te* igen. – Pushkinra mutatott. –

Fogadok, hogy szükség esetén egymagad elhúznád mind a négyet. – Nem is túlzott olyan nagyon. – Ha áttennénk a felszerelés súlyosabb darabjait a te szánodba, akkor...

– Felfogtuk, Crichton – vágott a szavába Talia. – Na, jó. Megpróbáljuk. Ürítsétek ki...

Pushkin ingerülten horkantott. – Indelicato! *Nem* beszélhetsz komolyan! Ha...

– *Megpróbáljuk* – ismételte Talia. – Csak hogy lássuk, működik-e. Aztán döntünk. Ürítsétek ki Csen szánját, és lássuk, képes-e húzni. Ha nem, akkor itt megállunk. Ez parancs.

bumm

Egy pillanatig úgy tűnt, hogy Pushkin dacolni fog. Aztán felmordult, és a szánjához indult. Alex követte.

Közben Talia hívta a deszanthajót. Fridasdottir és Idris pillanatok alatt jelentkeztek. – Kapitány, találtunk egy lehetséges megoldást, de ki kell próbálnunk, mielőtt bizonyosat mondhatnánk.

– Mi itt lesz... Indeli... – felelte Idris. – Kísérletezzenek, ameddig k...

A szuperkondenzátorokat nem is volt olyan nehéz kiszerezni, mint Alex hitte. Jóval nehezebb volt megakadályozni, hogy a szél láthatatlan keze kitépje a markukból Csen holmiját. Végül rájöttek a megoldásra: részenként szedegették ki a rakományt, amelyet elosztottak a másik három szán között.

Miután eltávolították a szuperkondenzátorokat és a meghajtót, és csak a minimális rakomány maradt a szánban – élelmiszer, Csen chiplaborja, orvosi felszerelése és néhány nélkülözhetetlen kellék –, hátrahúzódtak, és figyelték, ahogy a kémikus fölveszi a rögtönzött hevedert. Előredőlt, tett egy lépést. Majd még egyet. És még egyet. És még egyet.

Alex minden lépésnél érezte, hogyan emelkedik ki a fekete szurokból.

Csen megállt, visszafordult.

– Na? – kérdezte Talia.

Csen bizonytalan képet vágott, de azt mondta: – Azt hiszem, menni fog. Nem lesz könnyű, de...

– Hát persze, hogy nem! – vágott közbe Talia. – Addig, amíg nem esel össze. Az a lényeg.

Pushkin csak rázogatta nagy bikafejét. – Terve kész örület, Ms. Indelicato. Minden eszement, hibbant...

– Azt akarod mondani, hogy nem bírsz lépést tartani Csennel? – kérdezte Talia. Pushkin disznószele kovaszilánkká keskenyedett. – Mert ha ez a helyzet...

– Nem ez! – mondta, vagy inkább sziszegte Pushkin.

– Helyes, akkor megyünk tovább. Csen, felváltva húzzuk a szánodat, amíg a többi be nem döglik. Utána, Pushkin, elviszel annyi nehéz felszerelést, amennyit bírsz. Crichton és én vállaljuk a maradékot. Csen, a többi a te dolgod.

Alex hallotta a ki nem mondott szavakat: *és nehogy cserbenhagyj minket!*

Csen bólintott. – Megteszem, ami tőlem telik.

– Ajánlom is. Innen csak úgy jutunk ki, ha mindenki bedobja magát.

Pushkin bosszúsan felszisszent. – Továbbra is mondom, hogy rossz ötlet!

bumm

– Tudomásul vettem – közölte Talia. Ismét rákapcsolt a deszanthajó vonalára. – Kapitány, igazam volt. Van kiút. – Elmagyarázta.

– Remek hír, Indelic...! – mondta őszintén megkönnyebbülve Idris. – Bizonyos... nem lesz túl neh... magának és a csap...nak?

– Elboldogulunk, uram.

– ...ettem. Maradjunk von...ban.

– Uram! – szólalt meg Pushkin. Talia dühösen meredt rá. – Leghatározottabban tiltakoznom kell! Nem erre szerződtem! Túl veszélyes, túl nehéz!

– Ha Talia úgy g...olja, hogy k...pes rá, akkor én is ú... gondolom. Ez parancs, Pushkin – mondta szigorúan Idris.

A geológus arca elsötétült a haragtól, de csak annyit felelt: – Igen, uram.

Ezzel a kérdés le volt zárva. Alex alig hitt a fülének, hogy az expedíció folytatódik. Nem örült neki, nem túlságosan, de

leapadt benne a fekete ár, és elégedett volt, hogy mégis elért valamit.

5.

Indulás előtt elásták Csen szuperkondenzátorait és meghajtóját az ösvény mellett.

– Visszafelé fölszedjük, ugye? – kérdezte Csen.

Alex bólintott. – Természetesen. – *Fölszedjük, visszatesszük.* Minden xenobiológus jelszava, aki valaha is leszállt egy bolygóra, idegen életformák közé. A *ne árts* is megfelelt volna, de az inkább vágyálom volt. Hanyagságból vagy ostobaságból túl sok xenobiológus elszennyezte a területet, amelyet tanulmányozott.

Talia segített Pushkinnak feltölteni a gödröt, és letaposni a földet. Aztán a geológus a csapat szögbelövőjével reflektoros jeladót erősített egy közeli sziklára, hogy visszajövet is tudják, hol keresgéljenek.

Elsőnek Csen húzta a szánt. Mivel ő szabta meg a csapat sebességét, Talia előreküldte, és egy óra múlva leváltotta. Alex volt a harmadik.

Miközben szkafanderes vállára kanyarította a hevenyészett hámot, az jutott az eszébe, hogy valóban olyan okos dolgot talált-e ki. Most, hogy mindjárt *neki* kell húznia a szánt, szinte lehetetlennek érezte, hogy megtehetik a hátralevő távolságot gyalog, széllel szemben, súlyos terhet vonszolva. *Sok* kilométer választja még el őket az üregtől.

Ne gondoldj erre! Most csak azzal kell törődnie, hogy egyik lábát rakja a másik elé. A többi majd kiforogja magát.

Legalábbis ebben reménykedett.

A szíjak belevágtak a vállába, a szán ólomnehéz volt. *Francia!* Nehezebb lesz, mint hitte!

De meg lehet csinálni, és ez elég.

A szán aljának kiképzése megakadályozta, hogy a szél visszafelé nyomja, viszont segített siklania sziklán, homokon,

földön. Tömegéhez és súlyához képest sokkal kisebb volt a súrlódása a várhatónál.

Ami nem azt jelentette, hogy könnyű lett volna húzni.

bumm

16:00 tájban Pushkin szánja kilehelte a lelkét. Talia sötét arccal megállt. – Nincs időnk rá, hogy még kétszer végigcsináljuk. Gyerünk, belezzük ki az összeset!

Kibelezték.

Amint Pushkin végzett a szánjával, ásott egy koporsóforma gödröt, amit megtöltöttek szuperkondenzátorokkal, meghajtókkal és minden fölösleges felszereléssel. Ami nem volt sok. Már így is soványan járt a motorjuk.

Aztán eltöltöttek valamennyi időt a szánok átszervezésével. Talia tervének megfelelően a legkönnyebb tárgyakat Csen szánjába rakták, a legsúlyosabbakat Pushkinéba.

Miután mindenki visszavette a kantárját, Talia a magasba emelte a túrabotot, és azt mondta: – Utánam!

bumm

Onnantól kezdve Talia megkétszerezte a tízpercenkénti pihenők hosszúságát, ami segített, ám Alex már az első fél óra után érezte, hogy a kimerültsége aggasztó sebességgel fokozódik. Az ő szánja nehezebb volt, mint Csené, és itt minden plusz kiló számított. Már most tudta, hogy estére roncs lesz.

Láthatólag ugyanez volt érvényes Taliára, és Csenre kétszeresen is, holott az ő terhe volt a legkönnyebb. A kémikus igyekezett – Alexnek el kellett ismernie –, de mind jobban lemaradt. Alex időnként hátranézett rá, és látta, ahogy félig belevész a mögöttük gomolygó porba; lapos árnykép volt csupán, narancsszín papírkivágás, pókhálóvékony és anyagtalan.

6.

A nap hátralevő része, az a kíneserves hosszú vánszorgás nem derítette jobb kedvre Alexet. A szél mintha erősödött volna, és

Pushkinnek valamilyen okból kedve szottyant diskurálni szóban és írásban, amihez Alexnek nem volt kedve, mert az eszmecsere túl sok energiába került, és tovább lassult tőle az idő. Csak bámulni akarta a földet, mint egy agyhalott, várva, hogy mikor jön már az este.

Mellesleg a hám kezdte feltörni a vállát, és minél többet társalgott vagy töprengett, annál jobban oda kellett figyelnie a fájásra. A térde sem ujjongott éppen.

Este hétig gyalogoltak, próbálták behozni lemaradásukat a szánok miatt, de így is csak 17 kilométer jött össze, ami nem túl fényes teljesítmény. Ez még csak a második napja volt a kalandjuknak, de máris csúsztak hét kilométert, holott ha tartották volna magukat a tervhez, köpésnyire megközelíthették volna a Gamma-zónát.

– Holnap keményebben rá kell vernünk – recsegte Talia. Még nem recsegett annyira, ami zavarta volna a kommunikációt, bár persze ez úgy lesz egyre rosszabb, minél közelebb jutnak az üreghez.

– Ritkábban kellene pihennünk – mondta Csen, miközben kicövekelte a szánját. Úgy festett, mint akit az ájulás kerülget.

Alex a fejét rázta. Nem hitte, hogy Csen átvészeldhetné a holnapot feleennyi pihenéssel.

Pushkin felmordult. Nehezebben lélegzett, mint szokott. – Hét kilométer nem olyan messze. Okos lesz ragaszkodni tervhez. Ha kiégünk, még jobban lemaradunk. Lassan jár, tovább ér. Lassan, tovább.

– Plusz hét kilométerbe nem fogunk belehalni – jelentette ki Talia. – Húzni fogunk, különben itt ragadunk még egy éjszakára. Az nem fog menni az üreg közelében.

Pushkin ellenségesen meredt rá, de nem vitatkozott.

Mihelyt a szánokat kikötötték, Alex, Talia és a geológus közösen felállította a kupolát. Először is szögbelövő pisztollyal a talajhoz kellett erősíteni, nehogy elfújja a szél. Talia és Pushkin a földhöz nyomta az összehajtogatott sátrat, és centiméterenként göngyölték szét, miközben Alex a földön araszolva, füles csapszögekkel rögzítette.

Ahogy végzett, félreállt, hogy Csen és Talia elkezdhesse a sátorverést. Ekkor meglátott... hogy *mit*, abban nem volt biztos. Pár száz méterre volt egy nagy dudor, amely épp csak sejlett a fodrozódó homokfüggönyök mögött. Olyan volt, akár egy görgetegszikla, az első görgeteg, amellyel találkoztak.

Valamiért mégsem hasonlított a helyi sziklákhöz. Sötétebb volt a színe, durvább a felülete. Mintha a rohanó szél és a szűrős homok évezredeinek sem sikerült volna lekoptatni róla minden kiugró szabálytalanságot.

Alex a homlokát ráncolta, és egy lépést tett a szikla felé, a kezével védve az arcát az örvénylő portól

– Alex, segítenél? – kérdezte Csen.

Alex éppen elfordult volna, amikor a görgeteg *megmozdult*.

Elsiklott, olyan gyorsan és simán, mintha jégen suhanna.

– Nézzétek! Ott! – mondta Alex, és rákoppantott a kommunikátorra.

Társai futottak hozzá. A vándorkő a szemük láttára tűnt el a homályban. Alex átkapcsolt infravörösre, és a görgeteg ismét megjelent, mint egy fényesen izzó kolonc, amely sebesen vonult vissza északi irányban.

– *Sebesség!* – mormolta a sisakjába Alex.

Számok és vonalak sokasága tűnt föl a fedvényein. A tárgy 93 kilométeres óránkénti sebességgel siklott a földön. Legnagyobb sebessége, amelyet az űrből mértek, 61 kilométer volt.

– Az egyik teknősöd volt? – kérdezte Talia fojtottan.

– Annak kellett lennie – felelte Alex. Mostanáig egyetlen teknőst sem észleltek a Béta-zónában, ami nem sokat jelentett, tekintve, milyen rövid ideig figyelhették meg őket. Ez csak nem őket jött megfigyelni? Minden lehetséges.

Bizsergett a tarkója.

– Idegesítően nagyok – állapította meg Pushkin, aztán megragadta Alex vállát, és valamit mutatott fent a magasban. Odafent kivilágosodott egy felhőpászma, amelyben féhéren izzó páros fény cikázott. Alex lekapcsolta az infravöröst. Az érzékelhető spektrumban feleannyira sem vakított a jelenség,

amely zöldessárgára változott, és úgy csillámlott, mint a sarki fény.

Olyan gyorsan haladt, akár egy úrbusz, pár másodperc után nyomtalanul eltűnt. Alex ellenőrizte a fedvényeit, tudni akarta a reális sebességet. Megdöbbenésére zéró volt az eredmény, mintha a fények nem is léteztek volna. Még egyszer megnézte, hogy biztos legyen a dolgában, hiszen az implantátumai videót *készítettek* róluk!

– Tehát mégsem képzelődtem – mondta Csen.

Talia elindult arrafelé, ahol a teknőst látták. Alex és Csen követte, Pushkin volt a hátvéd.

A szél már félig eltörölte a kreatúra nyomát, de még mindig látszott egy méternyi széles sáv, amelyben tükörsimára gyalulták a talajt.

Alex és Csen letérdelt, mintát vettek a földből, beledobták a chiplaborjukba.

– Semmi szokatlan – olvasta le Alex a kiírást. – Úgy látom.

– Én is – csatlakozott Csen.

– Hogyan mozog? – kérdezte a sáv fölé hajló Talia. – Ez nem lehetséges kerék vagy lánctalp vagy lábak nélkül.

– És? – kérdezte Pushkin.

– Nincsenek lenyomatok. És ha ez söpörte volna tisztára az utat maga mögött, akkor kétfelől olyan tarajnak kellett volna keletkeznie, amilyet a hóéke csinál.

– Ott, ahol én lakok Shinzaron, ott sose havazik.

– Jó, akkor mint az útgyalu, vagy hasonló.

Alex hallgatott, és töprengett. Aztán belenyomta az ujjait a sáv közepébe, olyan mélyre, amilyenre csak tudta.

– Mi az? – kérdezte Talia.

Alex tapogatózott egy darabig, aztán kihúzta az ujjait, és megcsóválta a fejét. – Arra gondoltam, hogy lennie kell egy indukciós adapternek.

– Akkor kimutathattuk volna az áramot – mondta Csen.

– Fények talán rá vannak kötve teknősökre – vélte Pushkin. – Lézerek termelhetnek energiát.

– Hogyan lehetne a fényekből egy lézer? – kérdezte Talia. –

Mellesleg akkor már az úrből láttuk volna a hőképeket.

Alex ismét a fejét rázta. – A teknősök élnek. Vagy pedig egy élő valami vagy *valaki* vezéreli őket. Reagált a jelenlétemre. Ebben biztos vagyok.

– Akkor is tudni akarom, hogyan képes járkálni – követelte Talia.

Csen lassan körbefordult, vizsgálódott. – Nem látok többet.

– Próbáltad...

– Kipróbáltam az összes hullámhosszt, amit vesz a szkafanderem. Ha vannak még teknősök a közelben, túl jól vannak árnyékolva, hogy lássuk őket.

bumm

7.

Talia tájékoztatta Fridasdottir hadnagyot a fényről és a találkozásukról a teknőssel. Próbálta átküldeni az összes adatot, amelyeket védőruháik és implantátumaik vettek a találkozás alatt, de az üreg elektromágneses interferenciája csak töredékes, akadozó továbbítást tett lehetővé. Már Fridasdottir hangját is egyre nehezebb volt hallani.

Talia végül az írásos összefoglalásra fanyalodott. Nehézkes megoldás volt, de a visszatérésükig ezzel kellett beérniük.

Idris kapitány azt akarta, hogy menjenek tovább, derítsék fel a térséget, ahol a teknős tartózkodott, ám Talia megmakacsolta magát, és ragaszkodott hozzá, hogy most föl kell állítaniuk a kupolát, és fedél alá kell vonulniuk. Máris késésben vannak, a fertőtlenítés ugyanolyan hosszadalmas lesz, mint szokott, és egyikük sem akar kint rekedni az éjszakában úgy, hogy egy, de valószínűleg több teknős ólálkodik a közelben. A kapitány vitatkozni próbált, de Talia nem engedett. Alex elismerte, hogy igazi vezetőként viselkedik, és úgy érezte, hogy most az egyszer Pushkinnak is ez a véleménye.

– Nem szükséges könnyű zsákmány csinálni magunkból – dünnyögte a geológus, miután Idris bontotta a vonalat.

– Egyetértünk – felelte Talia.
bumm

8.

Alexnak most is várnia kellett a fertőtlenítésre, ezúttal Pushkin társaságában. Csen és Talia ment az első körben; Alex gyanúja szerint Talia minél előbb fedél alatt akarta tudni Csent. A kémikus úgy festett, mint aki fejfel ment a falnak... a fal pedig visszaütött.

Miközben vártak sorukra a légzsilipnél, Alex talajmintákat vett a tábor körül. Pushkin ugyanazt csinálta a saját fölszerelésével. Mindketten mást kerestek – Alex mikrobákat és egyéb életformákat, Pushkin a sziklák és a talaj kémiai összetevőit –, de a módszereik lényegében egyformák voltak.

Egyikük sem szólt munka közben.

Alex, miután végzett, beállt a sátor szélvédett oldalára, és kezében a szögbelövővel, karját keresztbe fonva keresett a sötétedő síkságon újabb teknősöket.

Tarkója kellemetlenül viszketett. Volt valami mérhetetlenül nyomasztó a tudatban, hogy láthatatlan és valószínűleg ellenséges kreatúrák portyáznak körülötte. Az Eidolonra emlékeztette, ahol az ólálkodó tigranusok megközelítették a villamossággal feltöltött pajzsfalat, vagy ők mentek kirándulni, és...

Megriadt, hogy beszippantja a gyász morotvája. Szorosan behunyta a szemét, igyekezett tagadni az univerzum valóságát. Betegnek, üresnek érezte magát.

bumm

Kinyitotta a szemét. A sátortól kissé távolabb ott állt Pushkin, és kezét kiadós csípejére téve imbolygott valamilyen dallamra, amelyet csak ő hallott. Ugyan mi járhat a fejében, tűnődött Alex.

Nem kellett megkérdeznie. – Egész bolygó városnagy metronóm ütemére jár – mondta a geológus, Alex felé fordítva

sisakos fejét. – Ismeretlen alkotók talán szerették zenét, fraktál ütemre táncoltak.

– Lehet. – Alex nem tartotta valószínűnek, de nem volt mihez mérnie a Talósz üregét. Kívül esett minden emberi tapasztalaton, ennél fogva lehetetlen volt jellemezni összefüggések híján. *Exogenezis*, ugrott be az agyába a szó. *Élet kintről*. Legalábbis ez a nyersfordítás. A kifejezés sűrűn elhangzott a xenobiológiai órákon. Elméleti fogalmat takart, egyelőre gyakorlati példák nélkül. Az elképzelés szerint az élet kifejlődhetett más dimenziókban vagy léttartományokban is (a szuperluminális tér termékeny talaja volt a spekulációknak), amelyeket vagy nem ismer a modern fizika, vagy hozzáférhetetlenek a közönséges, barionanyagú, háromdimenziós lények számára. Előzmények nélküli élet az univerzum normális okozati láncában. És ha az az élet egy *exogenikus* eseményben betör a mindenségbe, annak elképzelhetetlenül pusztító következményei lehetnek.

Az élőlények sajátosságainak szintjei vannak, az exogenezis a legmélyebb. Alex azt a rémséget is hallotta egy professzortól, hogy egy *igazán* fejlett faj technológiája ugyanolyan megkülönböztethetetlen lehet a világmindenség elemi erőitől, mint amilyenek az emberek tettei és alkotásai tűnhetnek egy hangya vagy egy giliszta szemében.

Szorosabban markolta a szögbelövőt, és közelebb húzódott a kupolához.

A következő húsz percben senki sem szólt, csak a szél süvített, és a bolygó kitartó szívverése

bumm

hallatszott.

Most már haragudott magára. Kezd költői lenni, sőt nyafogni, és ez mindig annak a jele, hogy elért a testi-lelki ereje határára. A nap hosszabb volt a kelleténél, és még át kell esnie a fertőtlenítésen. Pillanatnyilag nem volt más vágya, csak enni, beborogatni a lábát és elbújni a szél elől. Minden más – a lyuk képtelensége, a teknősök, az ő grandiózusan egzisztenciális önmarcangolása – várhat.

Egy sms felugrott a fedvényeire. <Tiszta. – Talia>

Pushkin már ment is a kupolához. – Légy jó, és ellenőrizd újra szánokat, rendben? Csodás. Várok légzsilipben.

Alex a fogát szívtá. A káromkodáshoz nem volt energiája, de azért nagyon csúnya dolgokat kívánt a geológusnak. Bár ez mindig így van az expedíciókon. A türelem gyorsan elfogy, az emberek könnyen bepörögnek... nehéz helyzetben kijönni egymással mindig kihívást jelent, márpedig a Talósz VII-nél nehezebb környezettel talán még egyikük sem találkozott.

Nehézkesen a botjaira dőlve odavánszorgott a szánokhoz, és futtában megnézte őket. A cövekek elég jól tartották magukat. A szíjak is. Fölösleges lett volna külön-külön ellenőrizni mindet. Rohadjanak meg a szabályok, ki nem szarja le őket. Az egész csak időpocsékolás.

A nyakát behúзва visszacsörtetett a sátorhoz, bedobta a mintákat a külső fal fertőtlenítő dobozába, aztán belépett a zsilipbe. Pushkin a tarkóján összekulcsolt ujjakkal, félig lehunyt szemmel ült a jobb oldali padon. – De gyors voltál – mondta szinte meg se mozdulva.

Alex csak morgott, és becsukta a légzsilip külső ajtaját.

Beállította a fedvényein az időzítőt, aztán lehuntya a szemét, amíg a fertőtlenítő gázok permetezték a védőruhájukat. Tizenöt perccel később megszólalt az időzítő. Alex fölrezzent a félálomból.

Ledobták a védőruhát. Az ultraibolya fényben Alex észrevett Pushkin bal gyűrűsujján egy tetovált, izzó karikát. *Nős lenne?* Talán nem. Sok különös hagyomány létezik a térben, ahova betelepült az ember.

Megdörgölte a kezét, amelyről hiányzott az ismerős súly. Az arany-kék karika, amelyet olyan sokáig viselt, az Eidolonban hagyott urna mellett gunnyasztott magányosan a sötét szekrényben, hidegen, üresen, mint egy ígéret, amely már sohasem teljesíthető.

Mintha árnyék borult volna a szemére. Körülötte szürke, távoli, jelentéktelen és irreális lett a világ. Kényszerítette magát, hogy megszólaljon, hátha akkor visszanyeri a valóságát. – Páros

partner? – mutatott a karikára.

Pushkin fölemelte a kezét, és úgy nézett a tetoválásra, mintha most fedezte volna föl. – Semmi ilyen közönséges. Partnert lelhet minden ótvar, kellően alacsony igényekkel. Nehezebb találni testvériségre. Ha életed kockáztatod valakivel, aki megment téged, akkor kovácsoltok törhetetlen lánc. – Mélyen ülő szeme páros fekete üreg volt az ultraibolya fényben. – Crichton, hány ember van mindenségben, aki segíteni jön, ha hívod? Szülők kizárva, természetesen.

– Hát... – Alexet zavarba hozta a kérdés, ami gyakran megtörtént vele, ha Pushkinnal beszélt. – Gondolom, egy se. – Nem ezt akarta válaszolni, de a hazugsághoz jelenleg nem volt elég energiája.

A geológus önelégült képet vágott. – Pontosan. E gyűrű ilyen kötés. Neve *Thun*, s ha kell, ugyanúgy számolhatok rá, mint ő rám.

Alex ezt nem vette be. – Aha. No és mivel győzől meg bárkit is, hogy téged érdemes megmenteni?

– Felhőugrás baleset – felelte vidáman Pushkin. – Ismered felhőugrás sportot, Crichton?

– Láttam klipeket.

– Akkor tudod, milyen veszélyes lehet magas gé bolygón. De micsoda gyönyörűségeket látsz! Miért...

Tovább deklamált, de Alex kikapcsolta. Szerinte Pushkin hetet-havat összehordott, ő meg egy mukkot sem hitt el belőle. *Felhőugrás! Majd pont ilyesmivel kockáztatja az életét!*

Végre-valahára visszaváltozott normálisra a fény, és az örömmel fogadott *ding* jelezte, hogy befejeződött a fertőtlenítés.

– Na, csakhog – motyogta Alex. A zsilip belső ajtajához sántikált, kímélve a bal lábát, amelyen ronda hólyagok nőttek.

9.

A sátorban feszült volt a hangulat.

Alex a kupola közepén ült. A beépített kesztyűk segítségével

tovább dolgozhatott a fertőtlenítő ládákban a mintákon anélkül, hogy elszennyezte volna a lakókörnyezetüket.

Most éppen arra használta a manipulátorokat, hogy eltávolítsa a talajból izolált egysejtű organizmus sejtmagját. Elvileg már aludniuk kellett volna, de holtfáradtan se bírtak a tudattól, hogy mik ólálkodnak odakint.

Ha valamelyik teknős megrohanja a sátrat... Nem sok maradna belőlük. Csak vérfoltok és darált hús.

A fedvényei jobb felső sarkára pillantott, ahova a kinti térfigyelő kamerák felvételeit hívta le. Semmi, csak por és sötétség.

Valahol kint vannak a teknősök. Rejtőznek? Figyelnek? Gyülekeznek? Ki tudhatná? De kint *vannak*. Az Adamuráról Alex több százezerre becsülte a számukat.

Nem először találgatta, hogy mit ehetnek. Az üreget övező vidéken láthatólag nincs elég biomassa, hogy eltartsa a teknőspopulációt. Már feltéve, hogy élnek. Mert ha élettelenek, az másfajta kérdések légióját veti fel.

Talán be kellene tennie a szögbelövőt a fertőtlenítő ládába. Akkor a sátorban is kéznél lenne. Nem sokat érne az óriási teknősök ellen, de több lenne a semminél.

Úgy érezte, hogy minden csúcstechnika dacára, amit magukkal hoztak, nem különböznek az ősemberektől; kuporognak a tűz körül, amelynek fénykörén kívül valami éhes, kardfogú szörny portyázik, várva a tökéletes pillanatot, amelyben lecsaphat, és elhurcolhatja őket.

Az első találkozás egy idegen fajjal mindig necces, akkor is, ha az idegenek nem értelmesek. Ha *értelmesek*, a veszély exponenciálisan nő. Azt is elég nehéz kitalálni, mit fog tenni a másik ember. No és egy idegen? Felejtsük el. Vannak persze dolgok, amelyek kiszámíthatók. Minden élőlénynek energiára van szüksége az élethez és a szaporodáshoz, és mindegyikben munkál az életösztön. De ezenkívül aztán minden lehetséges.

Eszébe jutott, hogy olvasott egyszer egy polipszerű lényről, amely az Eidolon sarkvidékén él. Minden napfogyatkozáskor leválasztja magát a szikláról, amelyen nő, és *ugrál*, tizennégyet

ugrik, senki se tudja, miért. Egy olyan bioszférában, amelyet alaposan tanulmányoztak!

Xenobiológusi képzése hajnalán végigült egy előadás-sorozat arról, mit tegyenek és mit ne abban a valószerűtlen esetben, ha értelmes léttel találkoznak valahol az univerzumban. Amennyire Alex emlékezett, a szeminárium lényegét két mondatban lehetett összefoglalni: „Ne rontsák a helyzetet még tovább”, illetve „Nem tudjuk”. Ami, ugye, nem sokat segít.

Két értelmes faj találkozásából könnyen lehet katasztrófa mindkét fél számára. Alexet nem lepte volna meg, ha az idegenek tudatosan kerülnék a többi intelligens fajt. Ha ő nem óhajtja minden percét más emberekkel tölteni, miért akarna ilyet egy idegen?

Talán vigasztalhatnák egymást intellektuális szorongásukban. Alex szája mosolyféltre rándult.

Talia megvető horkantással felpattant, és járkálni kezdett. Alex nem is értette, honnan veszi hozzá az energiát.

Csen vizenyős szemmel bámulta a nőt a fülkéből. Annyira ki volt facsarva, hogy ennél több nem telt tőle.

– Drága parancsnokom – szólalt meg rá nem jellemzően lágy hangon Pushkin –, járkálása elég idegesítő.

– Pech – felelte Talia. – Nincs hova menni.

– Alakilag...

– Az alakiség bekaphatja.

Talia járkált, Alex dolgozott, odakint szaggatott ritmusban kezdett vonítani a szél.

bumm

Talia lezöttyent a matracára, eltakarta a karjával a szemét. A lába rángatózva dobolt a sátor oldalán.

Pushkin rosszallóan fűjt. – Még mindig azt a hülyeséget olvasod, amit úgy élvezel? – kérdezte a nő.

– *Ace Savage kapitány* irodalom egyik gyöngye lakott űrben.

– Phö!

– Ha nem tudsz méltányolni egyszerű örömeket, talán *benned* a hiba, nem könyvbe.

Talia kilesett a geológusra a könyökhajlatából. – Jobban szeretem azokat a történeteket, amelyeknek valós irodalmi értékük van. Nem az ilyen szarokat.

– Akkor véleményed rekalibrálni kell – felelte Pushkin, akit hidegen hagyott a bíráló. – Meglep, hogy egyáltalán olvasol fikció.

– A filmek jobbak.

– Ami engem igazol.

Alex megpróbálta kikapcsolni őket, miközben átnézte a chiplabor eredményeit. Elkomorodott.

– Valami baj van? – kérdezte Csen a fülkéjéből. Halkan beszélt, hogy ne zavarja a többieket.

– Nem. Csak fura.

Talia leengedte a karját. – Milyen értelemben fura?

– Van itt, hm, egy mikroba, amely nagyon magas koncentrációban tartalmaz nehézfémeket. Ilyet még nem is láttam.

Pushkin egy kézmozdulattal bezárta láthatatlan fedvényeit.
– Ehet fémezt, amiket földbe találtunk?

– Nem biztos. Talán. Nem tudom, milyen irányú a reakció. Az anyagcsere... – Alex vállat vont. – Az Adamura laborja kell hozzá, hogy megfejthessem.

Csen kidugta a lábát a fülkéjéből. – Átküldenéd nekem az adatokat?

Alex még mindig a chiplabor kijelzőjét nézve továbbította az eredményeket a kémikusnak.

– Mennyire közönséges a mikroba? – kérdezte Talia. – Milyen populációsűrűséggel állunk szemben?

– Ugyanazzal, amilyenekkel eddig találoztunk. Van belőle, de nem nagy tömegben.

– Kell-e aggódnunk, hogy kárt tesz a felszerelésünkben?

Alex levette a tekintetét a chiplaborról. – Nem tudom.

Talia arca megkeményedett. – Crichton, melegen ajánlom, hogy derítsd ki, mielőtt bejön egy váratlan üzemzavar!

– Igenis, hölgyem.

10.

Azon az éjszakán Alex rosszul aludt. Gyakran aludt rosszul, de ez az éjszaka rosszabb volt a szokottnál is. Az örökös

bumm

makacsul benyomakodott a gondolataiba, szétzilálta az álmait, megtorpedózta minden esélyét a tisztességes pihenésre. Időnként kinyitotta a szemét, és bámulta a kupola sötét ívét. Odakint éhesen vonított a szél, mintha bebocsátást követelne, hogy széttépesse a puha falnivalót.

A füldugó segített kizárni a szelet, de nem védett meg a

bumm

metronómtól, amely kimérte a fekete, üres órákat.

Oldalazva, bizonytalan nekifutásokkal cserkészte be az álom, amelynek hallucinatorikus berobbanásai elmosták az érzékelés határait.

Utána történt. Már nem előtte. Akkor futott be a hívás, amikor távozni készült a bizottsági ülésről az új csírákészlettel. Mintha valamikor az ősidőkben hívták volna. Azóta az esztelenségig elnyúlósodott az idő.

Félőrülsen hajtott be a kórházba. Kikapcsolta az automata kormányt, a megengedett sebesség kétszeresével hajszolta a páncélozott kocsit az útként szolgáló, sáros csapáson.

Az épület jégfehér volt, az ablakok fekete rések. Lézertornyok forogtak a külső falakon, amelyekbe villanyáramot vezettek. Ostromlott vár, még itt is, a főváros szívében. A falakon túl irgalmatlanul burjánzott a dzsungel, sűrűn, sötéten, kiéhezetten.

Egy ápoló fogadta. Nem volt hajlandó válaszolni Alex kérdéseire. Végigvezette a fényesen kivilágított folyosókon, amelyek bűzlöttek a fertőtlenítőtől. Az orvosnak bozontos, vörös haja volt, és olyan szavakat mondott, amelyek nem jelenthették azt, amit jelentettek.

A hullaház hideg volt, akár a félelem. Alex állt, és reszketett. Láta őt, ahogy fekszik a rézzel bevont acéltáblán. A bőr elnyílott szirmai limfa értelmetlen balzsamkönnyeit hullatták a

meggyalázott húsrá, siratva a tigranus munkájának közömbös kegyetlenségét.

Azonosított. Tanúskodott. A lepel lehullott, eltakarva azt, ami a jól ismert arcból maradt.

Az orvos dolgokat mondott. Dolgokat, amelyek nem számítottak. Majd pedig: „...nem lehet újraéleszteni. Túlságosan kiterjedt a szövetkárosodás. Borzasztóan sajnálom. Ha van bármi, amit...”

Szövetkárosodás. Ez volt a tudományos meghatározása a mészárszéknek, amelyet Alex látott. Az emberi test lágyága semmi volt a tigranus agyarához és karmaihoz képest. A sérülések eleve kizárták a kriót, nem lehetett megmenteni, ami belőle maradt. Az agy nem emelhető át a felépítménybe, ha úgy szétrepesztették és felhasogatták, mint a dinnyét.

Az orvos valami hideg, kemény tárgyat nyomott a markába: egy csiszolt kristályt, az implantátumok memóriaanyagát, amelyet kiemeltek, megtisztogattak és megmentettek, ha őt már nem lehetett. „...legközelebbi hozzátartozó... kedvezményezett... ügyvédi felhatalmazás...” Értelmetlen szavak, amelyek elfolytak a füle mellett, miközben ő a kristályt bámulta, beleveszve a hunyorgó sziporkák iszonyú szépségébe.

Az emlékezet itt volt.

Ő nem.

Alex pedig egyedül maradt.

III. FEJEZET

GAMMA-ZÓNA

1.

Mikor Alex felébredt, egy darabig csak feküdt, genocídiumot fontolgatva. Illetve pontosabban theriocídium volt az, egy állatfajta tudatos kipusztítása.

Egy jól megszerkesztett retrovírussal kiradírozható lenne az egész tigranuszpopuláció. Még csak le se kellene gyilkolni őket, elég lenne a sterilizálás, hogy egy nemzedék múlva írmagjuk se maradjon. Nem is olyan rossz, hm? A kihalás legkíméletesebb formája...

Gonosz gondolat volt. Ő is tudta. Sóhajtva félretette. A vérbosszú a tigranuszokon semmivel sem értelmesebb, mint káromolni a szelet. Az csak azt tette, amit a természete diktált. Mint minden teremtmény. Őket gyűlölni ugyanolyan értelmetlen, mintha önmagát gyűlölné... Mégis ezt tette, és a tigranuszok természetének megváltoztathatatlansága könyörtelenül visszavezette azokhoz a rohadt kérdésekhez, amelyek az agyára mentek. Ha a természet a hibás, akkor hol keresse a választ? Álljon ki a talószí síkra, és ordítsa rekedtre magát abban a hiábavaló reményben, hogy a közönyös mindenség válaszolhat?

Kezdte érteni, miért indult el olyan sok vallás a sivatagból. Az üresség, az csinál az ember agyával valamit, hogy örökké a

lélek furcsaságain kelljen rágódnia.

És persze a Talószon még el kell viselni a szüntelen
bumm

döngést, amely egy hidraulikus cölöpverő fáradhatatlanságával és irgalmatlanságával püföli testüket-lelküket.

Pislogott, és megint pislogott, mert a kupola hullámozott fölötte. Kezdett úgy kinézni, hogy nem úszhatja meg stimmelő nélkül, de a konok része továbbra se adta meg magát, tiltakozott a drogok ellen, amelyeket megadásnak érzett, márpedig rohadjon el, ha megadja a mindenségnek ezt az elégtételt! Nem mintha a mindenséget érdekelné.

Mert nem érdekli. Alex ismét a tigranusokra gondolt, és szorosan behunyta a szemét. Neki már úgyis lőttek.

Egy paranccsal aktiválta a fedvényeit, amelyek fájdalmas élességgel világítottak zárt szemhéja alatt. Pár gyors szűrés elég volt, hogy keresztülfúrja magát a mappákon, meg sem állva a *Layla* című állományig. Magányosan és gyászosan gubbasztott Alex személyes anyagainak legalsó szintjén. Csakhogy ez nem az ő anyaga volt. Vagy inkább nem érezte annak. Ő csak csaló sáfárja volt a drága kincsnek, amelynek soha nem lett volna szabad elszakadnia eredeti tulajdonosától.

Fölemelte, és a kivetített kép elé tartotta reszkető kezét, alig néhány virtuális centiméterre a ragyogó pixelektől.

Majdnem megérintette őket. Hogy lásson. Tudjon. Hogy vezeklésül osztozzon Layla szenvedésében. Iszonyú kísértés volt.

De nem bírta rávenni magát. A félelem legyőzte a vágyat. Leengedte a kezét, és azt károgta, reszelős, elfúló hangon: – *Ablak bezár.*

A fedvények eltűntek, magára hagyva az önként vállalt sötétségben Alexet, aki átkozta magát a gyávaságáért.

Hideg volt aznap, mindenesetre hidegebb, mint az előző napon, mínusz harmincnégy Celsius. A szél gyászosan vonított, mintha régi bűnöket siratna, és hajtotta maga előtt a reggeli köd vékony szalagjait, amelyek öngyilkosok lettek a felkelő nap bátortalan sugaraiban.

Teknősöket nem lehetett látni, amiért Alex hálás volt, ugyanakkor idegeskedett is. Hol *vannak*?

A tábortól valamivel több mint hét kilométerre kezdődött a Gamma-zóna. Alex kíváncsi volt, hogy mit találnak, ha majd megérkeznek. Az úrből készült képek érdekes felszíni elszíneződéseket mutattak a Gammán. Kibúvó sziklák, vagy szerves anyag?

Alex segített Taliának leereszteni a kupolát, miközben Csen és Pushkin összecsomagolta és felkötözte a szánokra a maradék felszerelést.

A sátor épp csak ernyedni kezdett, amikor félelmetes erejű szellőkés csapott le rájuk.

Alex és Talia megtántorodott. A sátor viaszüppedt önmagába, mintha egy láthatatlan óriás ökle sújtott volna le rá. Olyan erős volt a szél, hogy Csen szánja – a legkönnyebb – kitépte cövekjeit a tömör talajból, kisodródott oldalra, és Csen bal térdének csapódott.

Csen lába összecsuklott, a kémikus elesett. A rádió recsegett, Alex fülét éles sikoly hasogatta.

Eldobta a sátorpumpát, rohant Csenhez. Talia két lépéssel megelőzte. A megdöbbentő fürgeséggel mozgó Pushkin megragadta az elszabadult szánt, és elrántotta Csentől.

– Mennyire rossz? – kérdezte Talia, és térdre vetette magát.

Csen a fejét rázta. Arca eltorzult a fájdalomtól. Alex elszörnyedt, amikor meglátta a térdét. Az ízület természetellenes szögben elhajlott. És az vajon nem egy törött csont, amely Csen védőruhája alatt dudorodik?

Jeges vizet érzett az ereiben. Ő cseszte volna el? Ha szakít rá időt, hogy tisztességesen ellenőrizze a szánokat?... *Nem!* Az nem lehet! Túlreagálja. Semmi sem bizonyíthatja, hogy ő hozzájárult a balesethez. A szél volt olyan erős, hogy elsodorja a szánt.

Semmi sem bizonyíthatja.

De akkor is felelősnek érezte magát, és az rettenetes volt.

– Hadd lássam – szólalt meg Talia.

– *Aúúúú!* Hozzá ne nyúlj!

– Vigyázni fogok.

Pushkin kicövekelte a szánt, aztán odaállt Alex mellé, és nézte, ahogy Talia gyengéden megtapogatja Csen lábát.

– Kificamodott a térde – mondta higgadt, már-már klinikai hangon. – Ínszalagok is elszakadhattak. Nehéz megállapítani. Nem vagyok orvos.

– Francba! – káromkodott Alex. A törés is épp elég rossz, de az ínszalagszakadás annál is pocsékabb. Négy-hat hónapba is beletelhet, hogy Csen képes legyen tisztességesen járni.

Belsejében ismét eltátotta a száját a feneketlen szakadék. *Hát ez bukta. Elszúrtuk.* Most miként folytassák az expedíciót?

Behúzták a nyakukat az újabb szörnyű szélrohamtól.

Csen nyögött. Szorosan behunyta a szemét, és lázasan kapkodott levegőért.

– Lassabban lélegezz – szólt rá Talia. – Túl magas a pulzusod.

Csen nem válaszolt.

Talia a férfiakra nézett. – Fedél alá kell vinnünk.

Alex és Pushkin habozás nélkül visszaroht a kupolához. Fújtatni kezdték.

Alex továbbra sem verhette ki a fejéből Csen kificamodott térdének látványát. *Semmi sem bizonyíthatja,* gondolta, miközben vadul nyomkodta a pumpát.

De nem hitte el.

bumm

Közös munkával rekordidő alatt sikerült felállítani és működőképessé tenni a kupolát.

Amint elkészültek, Talia fölsegítette a kémikust. Csen szeme üveges volt a fájdalomcsillapítóktól, egyébként magánál volt. Az ép lábán szökdécselt, amíg Talia betámogatta a légzsilipbe.

A légzsilip ajtaja bezárult. – Hm – mondta Pushkin. – Sajnálatos. Gondolom, most már nincs választás. Vissza kell fordulnunk.

– Ja.

– Jobb lesz tájékoztatni szíves ellenőreink.

Alex némán bólintott. Agya lázasan dolgozott, hogy kieszeljen valamilyen lehetőséget az út folytatására az üreghez. Ugyanakkor a saját elszántságában is kételkedett. Mennyire keményen hajlandó hajszozni magát? Mennyit hajlandó elviselni? És miért?... *Ez itt a kérdés. Miért?*

Ha tudta volna, talán itt helyben képes lett volna megállni. Ám attól, hogy fogalma sem volt róla, érdemes-e az üreget felderíteni, különös módon még makacsabbul meg akart birkózni a feladattal. Már az Adamurán eldöntötte – elfogadta a kihívást, valóságos megszállottja lett –, és nem volt hajlandó feladni. Addig nem, amíg nem látta az üreget a két szemével. Számára semmi sem létezett az expedíción kívül. Semmi, csak a szürke feledés, meg a kárba veszett élet.

Ha feladja, neki vége.

Bűntudat és keserű megbánás fojtogatta. Hogy miért csak most kap észbe! Miért nem viselkedett felelősebben! Miért nem ellenőrizte lelkiismeretesen a szánokat, úgy, ahogy kell! De nem azt tette, és most vége szakad az expedíciónak az ő korlátolt önzése miatt!

Lelke lázongott a felismerés ellen. Kell lennie megoldásnak a problémára. Kell lennie valaminek.

Mehetnék egyedül, gondolta, de rögtön vissza is hőkölt. Minden konoksága ellenére nemcsak megvalósíthatatlannak, de az esztelenségig vakmerőnek is találta az ötletet, hogy gyalog vándoroljon a Talósz átokföldjén. Ám az események szélsőségekre kényszerítik őket, és Alex attól félt, hogy az észszerű lépések már nem elegendők abban a helyzetben, amelybe kerültek.

bumm

– Mi ...z? – kérdezte Fridasdottir hadnagy éles és aggodalmas hangon, amikor Pushkin felhívta a deszanthajót. – Ú...b teknős? – Hangja sercegett és sziszegett a statikus zavaroktól. Alexnak hegyeznie kellett a fülét, hogy értse, mit hall.

– Rosszabb – felelte Pushkin. Elmagyarázta, miről van szó,

amit Alex is megerősített.

A hadnagy káromkodott. – Tudatom a ka...nnyal. Várjan...

Várakozás közben Alex és Pushkin összedugta a fejét az adó fölött, a viszonylagos szélcsend buborékjában.

Alex gondolatban látta a szánokat, amilyenek az este voltak. Ökölbe szorította a kezét. Hogy miért nem mehet vissza az időben, legalább néhány órára! Olyan könnyű lett volna ellenőrizni a szánokat; pár perc kényelmetlenség, és cserébe az egész jövő, a lelki nyugalomról nem is szólva... Így visszatekintve milyen előnyös csere lett volna!

De a tudat volt a legrosszabb, hogy boldogan odaadná ő a lelki békéjét – akár Csen térdét is hozzá –, ha ezen múlna az expedíció folytatása! Nem volt büszke a felismerésre, de hát az ő büszkesége meghalt Laylával egy napon. Csak a puszta lét maradt, amely silány, méltatlan, és fáj.

– Nem akarok visszamenni – mondta.

Pushkin ránézett. Arcvédője félig tükrös volt, hogy visszaverje a vakító reggeli napot, amitől különös, rovarszerű gumó nőtt a fejére, főleg mivel a szeme átsejlett a tükrön. Alex tudta, hogy ő is ugyanolyan; látta furcsán eltorzult fejét az aranyozott arcvédő tükrében.

– Sajátos mániával csüngöl ezen, Crichton. Először is sose kellett volna idejönni. Szánjaink lerobbannak, most meg baleset... – Rosszallóan csettintett. – Úgy rémlik, sorsunk üzen, én pedig sose ignoráltam intő jeleket.

– Talán nem, de nekem máris felhólyagzott mindkét sarkam, és ha most visszafordulnánk, attól nem fájának kevésbé.

Pushkin arcvédőjében inogni kezdtek a visszavert képek. – Optimista vagy, látom. Álmodó. Nekem tetszik, de mindenségnek más képzelmei vannak.

Ismét recsegett a rádió, és megszólalt Fridasdottir: – Korith beszélni a...r T...iával. Hívjanak azon... amint ...bb képük van Csen állapo...ról. Vonalban leszü...

– Vettem, deszanthajó – felelte Pushkin.

bumm

<Végeztünk. Légzsilip szabad. – Talia>

3.

Húsz perccel később felpattant a zsilip belső ajtaja. Alex és Pushkin sietett a lakótérbe.

– Na? – kérdezte Pushkin.

Csen a fülkéjében feküdt, csukott szemmel, verejtékben ázva. Védőruhája gyűrött kupacban hevert a padlón. Kék-fehér nyomókötetést csatoltak a térdére, amely máris rendes nagyságának kétszeresére puffedt, és bíborvörös lett a bevérezéstől.

Alex bal térdébe belenyilallt az együttérző fájás.

Talia intett nekik, hogy halkan beszéljenek. – Helyre tettem az ízületet, és bekötöttem, amennyire tudtam – mondta. – A térde tropára ment. Biztos, hogy az elülső keresztszalag elszakadt, és talán a kvadriceps is. Nehéz megállapítani, annyira föl van dagadva.

– Korith mit mondott? – kérdezte Alex.

Talia megvonta keskeny vállát. – Nagyjából ugyanezt. Szkennelés nélkül...

Elhallgatott, mert Csen mocorogni kezdett. Kényelmesebb helyzetbe fészkelte magát, aztán ismét elnyúlt mozdulatlanul, csak a lélegzése hallatszott.

Talia halkabban folytatta: – Szkennelés nélkül nem tudhatjuk, mennyire súlyosan sérült a láb.

– De ahhoz elég súlyos, hogy tovább jöjjön – jelentette ki Pushkin.

– Igen. – Talia a ruhája ujjába törölte a homlokát. Fáradt volt, és feszült, mint mindig. – Fridasdottirt már tájékoztattam, de a kapitány minél előbb beszélni akar velünk. – Láthatólag nem örült a kilátásnak.

– Együtt vagyunk – mondta Pushkin. – Mire várunk?

– Semmire – felelte Talia. – Nincs mire várni.

– Várjatok! – szólalt meg Alex. A többiek ránéztek. Alex megnyalta a száját. Fertőtlenítés közben szünet nélkül ezen töprengett és töprengett, végigfuttatva magában a

lehetőségeket. – Még ha Csen nem is képes járni, van rá mód...

Pushkin felhorkant. – Mire? Várod tőle, hogy hason csússzon lyukig?

– Nem – válaszolta halk hangot erőltetve Alex. – De... mi lenne, ha itt hagynánk a tartalék kupolában? Abban kivárhat minket. – A tartalék fele akkora volt, mint a főátor, de ugyanúgy föl volt szerelve mindennel, csak jobban kellett szorongani benne. – Amíg képes enni és tisztálkodni...

Talia a fejét rázta. – A tartalékra szükségünk van. Ha valami történne ezzel a kupolával, nagy bajban lennénk. *Nem* akarok a védőruhámban lakni, amíg vissza nem érünk a deszanthajóhoz! – Keresztbe fonta a karját, sötét árok jelent meg a homlokán, a két szemöldöke között.

Alex érezte, hogy ő is a szemöldökét ráncolja. – Akkor kilőttük a lehetőséget, hogy valamelyikünk visszaviszi a hajóhoz.

– Minden körülmények között együtt maradunk. Ha egyikünk visszamegy, mindenki megy.

– Nincs választás – mondta az indulattól éles hangon Pushkin. – Lefűjjük, visszamegyünk. Egész expedíció galaktikus méretű rábaszás. Próbáltuk, megbuktunk, befejezzük. Sajnálatos, de kísérletből lesz kis lábjegyzet emberiség történelmébe. Talán így legjobb. Műtárgyhoz jobban fölszerelt kutató csapat kell, mondjanak égők, amit akarnak. Ti tudjátok ezt. Én tudom ezt. Csen tudja ezt.

Nem! Alex nem akarta feladni. Még nem. *Nem így!* – Mi lenne, ha átcsoportosítanánk a holmit a szánokon, és föltennénk Csent az egyikre? – Pushkinra mutatott. – Te elhúzhatnád.

– Nevetséges! – mondta Pushkin. – Abszurdum! Agybaj!

Talia hol az egyik férfira nézett, hol a másikra. – Hát ez... hajlok rá, hogy egyetértsek. Sajnálom, Crichton. Mindent szét kellene osztanunk Csen szánjából, és...

– Nem olyan sok az.

– ...és *még* neki is szorítani kellene helyet, hogy leülhessen. Nem olyan nagyok a szánok, és nem hoztunk magunkkal annyi

fölösleges eszközt, hogy kiszór hassuk.

Alex nem engedett. – Viszont mivel kiszerezeltük a szuperkondenzátorokat és a meghajtókat, felszabadult egy csomó hely.

Talia úgy kémlelte, mintha bele akarna látni. – Te mit gondolsz, mekkora súlyt bírnánk elhúzni?

– Eleget. És Csen szánjához nem lenne szükség az árbócra, a vitorlára vagy a kerekre. Az mind itt maradhatna. Mi ketten elbírnánk plusz pár kilót, te pedig, Pushkin, vagy elég erős, hogy elbírd Csent. Nem olyan nagydarab. – Most már blöffölt, olyan feltételezésekkel dobálózott, amelyekről az értelem egyértelműen közölte, hogy eszementek, ám ő ezt sem volt hajlandó beismerni.

A geológus úgy forgatta a szemét, hogy kilátszott véreres, sárgás szaruhártyája, és oroszul dűnnyögött valamit, ami szörnyű nagy disznóság lehetett, majd azt kérdezte: – No és mi lesz kondenzátorokkal? Meghajtókkal? Kurva árbóccal, vitorlával, kurva kerekkel? Azokat muszáj vinni, nem?

– Nem, nem muszáj.

Talia pislogott. – Ez meglep egy xenobiológustól. Azt vártam tőled, hogy épp te fogsz ragaszkodni az utolsó szögig az egész cucc visszaviteléhez.

Alex nem volt hajlandó hátrálni. – Szép lenne, ha megtehetnénk, de ha nem, hát nem. A következő expedíció majd elhozhatja helyettünk.

bumm

Pushkin csak rázta bozontos bikafejét. – Teljes időpocsékolás.

Mielőtt Alex felelhetett volna, Csen általános meglepetésre azt mondta: – Meg tudom csinálni. – A szeme még mindig csukva volt, és folyt róla a verejték, de azért csak beszélt tovább: – Fél fejadaggal is kibírom, és ez csökkenti... valamennyire csökkenti a terhünket, és bőven van E-Ebutrophenünk. Nem lesz az olyan nehéz. Csak ne... ne álljatok meg miattam... Ne. – Elnémult, megnyalta a száját. Még mindig kapkodta a levegőt.

– Miért? – kérdezte Talia kemény, szigorú, nyers hangon.

A kémikus ismét megnyalta a száját. – Mert tudni akarom. Nem tudom, miért, de tudni akarom.

– Mindnyájan tudni akarjuk – szólt Alex.

– Akkor jó – jelentette ki Talia. – Belevágunk.

Pushkin elhűlve bámult rá. – Ne! Őrülség! Mondja, hogy nem komoly, Ms. Indelicato!

– De igen, és jobb, ha hozzászoksz, Volya.

A zariai kihúzta magát, kidüllesztette a mellét. Nyakán lüktetett egy ér. – Phö! Fennhéjázó önzés! Nem értek egyet.

– Szar ügy – vetette oda Talia. – Itt én irányítok, és én azt mondom, megér egy misét.

Pushkin csúnyán vicsorogva mosolygott. – Ez nem diktatúra. Nem kényszeríthetsz. Nincs felhatalmazásod.

– Nincs? – Talia olyan közel lépett Pushkinhoz, hogy az orruk majdnem összeért. A zariai fél kézzel kettétörhette volna, de csak az izmai voltak erősebbek. Ész dolgában Alex sose fogadott volna rá. – Lássuk csak. Hármas vonal. Fridasdottir hadnagy, hall engem?

– H...l...

– Kapcsolja a kapitányt, legyen szíves.

Pushkin vigyora vicsorgássá torzult.

– Máris.

bumm

– Itt Idr... Jelent...

Beszéd közben Talia mereven nézte Pushkint. – Kapitány, Csen állapota stabil és változatlan. Úgy vélem, megtaláltuk a módját, hogyan folytassuk, de van egy probléma.

– Ó? Mi...n pr...éma?

– Csapatunk egyik tagja nem gondolja...

Miközben Talia beszélt, Pushkin úgy izgett-mozgott, mint akit mindjárt szétvet a kimondatlan szavak áradata, amelyet egy idő után nem is bírt magában tartani: – Ostoba ötlet, kapitány. Bolondság. Kínozni akarják magukat, helyes, helyes, de nem engem. Nem én.

Alex még a statikus recsegés közepette is hallotta, hogy a

kapitány hangja kiélesedik. – Magyaráz...ot, Ind...ic...o. – Talia gyorsan ismertette Alex javaslatát. – Helyes – mondta Idris. – Akkor mi is a pr...éma, Pushkin?

– Mint mondtam, örültség! Elég ebből! Ideje, hogy...

– Tehát a pr...éma az, hogy ma... nem ért egy... F...ogtam. Nyugtáztam. De továbbra is Indeli...to vez...i az expedíc... Ha ő ... mondja, h... menjen, akkor ma...megy. Ez parancs.

Pushkin fújta egyet, hosszan, sziszegve, a fogait összeszorítva. Tökéletesen szabályos volt a fogsora, mintha egy csempéző remekelte volna, nem olyan, mint Alexé. – És ha nem megyek... kapitány?

– Az szolgálatszégés – vágta rá Idris –, ami a szerződé... azonnali érvénytelenítését... Elvesz...i a fizetését, a pótlékokat, a j...it, és a cég v...lősz...leg minden kapcsolatot megszakít m...g... val.

– Értettem, kapitány.

– Indelicato, további pro...mák esetén értesíts... Addig is, számíth... rá, hogy hiszek a m...ga vezetői alkalmassá... Idris ki...

A vonal megszakadt. Talia hátraszegte a fejét, hogy jobban a szemébe nézhessen Pushkinnak. Olyan csend volt, hogy Alex libabőrös lett tőle. Aztán a nő megszólalt: – A felállás nem változott, Pushkin. Húzzuk a szánokat, ugyanúgy, mint eddig, csak valamivel több lesz a súly.

– Hö!

– Egyébként, ha feladjuk, örökre oda az esély, hogy mi legyünk az elsők, akik megvizsgálhatják az üreget. Még néhány nap, és bekerülünk a történelemkönyvekbe. Ezt tartsd észben.

Pushkin vakargatta a szakállát. Ujjai tövig eltűntek a hosszú szőrben.

– Gondolom, abba is van egyfajta érdek, bizonyos szempontból nézve.

– Akkor nézd abból a szempontból – mondta szúrósan Talia.

– Mi legyen, Pushkin?

bumm

A geológus grimaszolt. – Nem szeretek operálni ily csekély

biztonsági ráhagyás mellett. Újabb balszerencse esetén...

– Azt is megoldjuk, mint ahogy mindet megoldottuk – jelentette ki határozottan Talia.

Pushkin felmordult, aztán megszívta az orrát. – Oké, legyen, ahogy akarod, Indelicato. De jól érted meg: ennél több marhaságot nem nyelek. Még egy valami, ami gajra megy – csak egy valami! – és nézhetel hátamat, és nincs ember vagy kicsi zöld emberke galaxisba, aki visszafordít.

– Ó, megértem én – felelte a nő félelmetes halksággal.

Pushkin ismét megszívta az orrát, aztán odament Csenhez. *Gyáva!*, mondta némán mozgó szájjal a nő a shinzari hátának, mielőtt ő is odament hozzájuk.

Alex fellelegzett, hogy az expedíció mégis folytatódik, ugyanakkor borzongatta a félelem. Pushkinnek igaza volt, a helyzet egyre riasztóbb. Még egy baleset és komoly bajban lesznek. Csen máris komoly bajban van.

A benne tátongó szakadék szűkült, de nem zárult össze, nem teljesen. A mindenség kizökkent, és Alex nem tudta, visszanyeri-e az egyensúlyát valaha, vagy szétforogja magát, csillagokat, bolygókat, gázokat lődözve a fagyott semmibe.

4.

Újabb két óra ment el azzal, hogy átcsoportosítsák a rakományt, lezárják Csen megürült szánját, lebontsák és elcsomagolják a sátrat, és föltegyék Csent Pushkin szánjára.

A kémikus elég tiszta volt, de mindegyre elbólintott, még akkor is, ha a dühös fergeteg rázta. Ez csak az Ebutrophen mellékhatása. *Használata mellett tilos nehézgépeket vezetni*, mondta fel magában Alex. *Tilos úrhajót vagy más légi járműveket vezetni. Tilos fegyvert használni.*

Amint befogták magukat, Pushkin porfelhőt kavarva toppantott egyet, aztán előredőlt, és törtetni kezdett az ellenszélben az üreg felé.

Talia és Alex fáradtságosan vonszolták magukat utána,

fejüket leszegve a folyamatos orkánban. A heveder belehasított Alex mellkasába és vállába, a biztosítókötél idegtépő ütemességgel csapkodott. Alex szánjának túlsúlya észrevehető volt, noha nem elviselhetetlen, ám ő tudta, hogy a fölös kilók lépésenként adódnak össze megsemmisítő fáradtsággá.

Ám ezen majd akkor izgul, ha bekövetkezik. Jelenleg az a gondja, hogy képes legyen megtenni a következő lépést.

Egyszer hátranézett. Láta, hogy azt a helyet, ahol fölverték a sátrukat, máris simára söpörte a szél. Mellette olyan volt Csen otthagyt szánja, mint egy könnyecsepp, egy matt szürke lövedék, amely belefúrja magát a szélbe. Azon túl elmosódott a láthatár. Aztán fölkavarodott a homok, és nyomtalanul elrejtette vastag leplével a múltjukat.

5.

Túl a Gamma-zóna határán gyakorlatilag ugyanolyan volt a terep. A talaj esetleges színváltozásai úgyszem látszottak az arcvédőjüknek csapódó homoktól.

A Gamma-zóna 19 kilométer széles volt, túl széles, hogy egy nap alatt átkeljenek rajta. Még akkor sem sikerült volna, ha reggel indulnak el a határról. Alex mindenesetre nem hitte, hogy bármilyen nagyobb távra képesek lennének így, hogy ők vonszolják a szánokat. Csen balesete is késleltette őket. Szóval nemigen közelítik meg a tizennégy kilométert, amit legyalogoltak az előző napon. Aggasztó kilátás volt.

bumm

Alex foga rezonált a hangtól, amely észrevehetően erősödött. Most már *hallotta* is az üreg jelzéseit, nemcsak érezte. Nyomasztó érzés volt, és bizonyosan egyre rosszabb lesz. Az volt benne a legrosszabb, hogy zavarta az összpontosításban. Minden 10,6. másodpercben jött a

bumm

és betört a gondolataiba. Amikor pedig összeszedte magát, és ismét kezdett koncentrálni, jött az újabb

bumm

Észrevette, hogy a lüktetések közben görcsösen összeszorítja a fogát. Így akarta megakadályozni, hogy rezonáljon, és ezzel próbálta leküzdeni növekvő dühét. A lyuk lehet világcsoda, de ő nagyon nem bánta volna, ha legalább pár percre *befogná a pofáját!*

Az erősödő lüktetés folyamatosan nehezítette a kapcsolatot a deszanthajóval. Kora délután már nem beszélhettek Fridasdottir hadnaggyal, írott üzenetekre kellett szorítkozniuk, és azok is egyre zavarosabbak lettek. Alex nem tudta, mikor vágja el őket végleg a világtól a

bumm

de már nem sokat kellhet várniuk, és ő félt az elszigeteltségtől, csoportjuk légmentes elzáródásától a szennybe, a szétesésbe és a reménytelenségbe.

A szél is erősödött, nem viharossá, de ahhoz eléggé, hogy minden lépéshez kínlódni kelljen, és a feléjük rohanó porföregteteg sűrűbb, örvényesebb legyen. Belenézni ebbe a porba olyan volt, mint száz kilométeres sebességgel rohanni egy végtelen alagútban.

Alex pár percig bírta nézni egyfolytában, aztán kezdte olyan furcsán érezni magát, hogy el kellett fordítania a tekintetét a földre.

A rádió statikus recsegéssel bekapcsolt.

– P...lanat, Alex – mondta Pushkin.

Alex elhúzta a száját. – Mi van?

bumm

Még korán volt, árnyékuk előttük nyújtózott; póklábú furcsa alakok vezették őket mélyebbre a pusztában. Látta, amint Pushkin elfordítja a fejét, és ránéz.

– Azon tűnőd... Miért áll...be Adamurára?

Alex olyan erősen beleharapott az ajkába, hogy majdnem kiserkedt a vére, aztán ráparancsolt az állkapcsára, hogy lazuljon el. – Ha elolvastad az aktáinkat, akkor tudnod kell, miért.

– Menjél m..., ez nem felel... Veszteség fájdalom... okoz... vagy

mard...önvád?

Alex mereven nézte a földet, és hallgatott. Menj a picsába, tátogta némán mozgó szájjal. Nem mondta ki fennhangon, pedig de szerette volna!

A rádió kattant egyet. Pushkin csatornát váltott. – Talia! – mondta. – Ms. Indelicato! Kér... árulja el! Miért váll... felderítés...Cégnek?

Talia változatlan ütemben gyalogolt Alex mellett. – Sem... közöd h... Te miért?

– Én? Azért írtam alá, mert ...t...peres... al... f... kvazárokkal.
bumm

Pushkin folytatta: – Ismételve kérdem, Ms. ...delicato: mi vett... rá kegyedet jelent...ni gyönyörtelj... *kirándulásra*?

– Isten dicsős... igazságá... követése – felelte a nő, ami őszinte válasznak hangzott, ám Alex valamiért gyanította, hogy Talia valódi indoka más. Valami mélyebb, zsigeri dolog.

– Phö! – mondta Pushkin, bár ez kielégíthette tolakodó, tapintatlan kíváncsiságát, mert nem beszélt többet a közös vonalon. De attól kezdve, ahányszor Alex ránézett, a geológus vastag szája mindannyiszor mozgott az arcvédő alatt, és Alex azt is észrevette, hogy Csen mintha bólogatna, és időnként válaszol is.

Csak annak örült, hogy nem neki szól Pushkin szájmenése.

Pillantása átvándorolt Csen sínbe tett, bepólyázott térdére, és ismét belehasított a bűntudat.

6.

Jobb fülében megszólalt a harangjáték jelezve, hogy letelt egy újabb óra. Lehet pihenni. Alex megállt. Talia és Pushkin ugyancsak.

15:00 volt. Már hét órája gyalogoltak, és még hatot kellett megtenniük, mire lemegy a nap. Még Pushkin is elfáradt, mert szokatlan lassúsággal mozgott.

Alex megfordult, felmérte a környéket. Földet és port látott,

ugyanazt, amiben idáig jöttek, amióta felszedték a sátorfát.

Ez az üresség nyugtalanította. Mostanára látniuk kellett volna egy újabb teknőst. Sőt egynél is többet. Csak nem kerülik őket a kreatúrák? Vagy ő és társai csak a bolygó egyik lakatlan pontján kötöttek ki véletlenül?

Mindkét lehetőség kérdéseket vetett föl.

Segített Taliának lehorgonyozni a szánokat, aztán a sajátjához ment, és felnyitott a végében egy kis tolóajtót, Kihalászott a védőruhája zsebéből három szarcsimbókot, beledobta őket a szán tartályába.

Pushkin felé fordult, és a nyitott ajtóra mutatott.

Pushkin a fejét rázta. Szóval inkább nyakig ül a szarban. Alex nem csodálkozott. Az utóbbi pár nap után nem.

Nyúlt volna a tolattyúért, hogy becsukja az ajtót, amikor olyan éles fájdalom hasított a jobb vállába, hogy felszisszent, és elakadt a lélegzete.

– Francba!

Hunyorgott, mert könnyes lett a szeme. Mindkét válla fájt a hevedertől, de a jobb... Óvatos körzést végzett előre-hátra. Úgy érezte, mintha víz hólyag nőtt volna rajta. Egy *nagy* víz hólyag. Most, hogy odafigyelt a fájásra, azt is észrevette, hogy valami cseppfolyós melegség mozog a védőruhája alatt, csorog a válláról a bordái felé.

– Francba!

Lehívta a leleteit. Minden a megengedett határok között. Enyhe kiszáradás, gyorsuló pulzus, ezen kívül semmi. Kiválasztott egy enyhe fájdalomcsillapítót, a Norodon kanalas változatát, és felszívta az etetőcsövön.

Pillanatnyilag ennyit tehetett. Várnia kell, amíg megállnak éjszakára, ahol majd megszabadulhat a védőruhájától, fertőtlenítheti a sebet, és bevonhatja mesterséges bőrpermettel. Tizenkét óra pihenés után jobb lesz, mint új korában. Addig pedig kutyaagolnia kell, és reménykednie, hogy a heveder nem okoz túl nagy károkat.

Becsukta a tartályt, aztán beállította az ébresztőt tíz percre. Leült, a szánnak dőlt, felhúzta a térdét, és a bal karjára hajtotta

a fejét.

Behunyta a szemét, és pár másodperc múlva már aludt is.

7.

– Alex! É...ő! Ébresztő!

Adrenalin lövellt Alex ereibe. Levegőért kapkodott, és erőlködött, hogy megálljon a lábán, pedig még nem nyerte vissza az egyensúlyát. Fény – bántóan erős fény – világított a szemébe. Hunyorgott, pislogott, igyekezett rájönni, mi történik vele.

Pushkin megmarkolta a karját, hogy ne essen el.

Alex semmit sem értett. Kevés választotta el attól, hogy behúzzon egyet a tükör mögött sejlő arcnak.

Pushkin mancsa elkapta a vállát. Szerencsére a balt. A geológus másik keze mögöttük mutatott valamit. – N...d! Keleten! – morajlotta.

Alex nézte.

Több kilométerre egy teknős siklott a síkságon. Hol előtűnt a porból, hol eltűnt benne, ezért nehéz volt kiszámítani az útját, mert örökké változtatta az irányt. Bár mintha nem felénk jött volna. Alex úgy saccolta, délnyugat felé tart.

Ellenőrizte az időt. Csak hét percet aludt.

– Mióta van itt? – kérdezte.

Pushkin a fejét rázta. – Azt n...tu... Csak most láttam meg.

– Úgy t...ik, egyedül van – szólalt meg Talia, aki csatlakozott hozzájuk. Csen még mindig Pushkin szánjában ült, és mélyen aludt.

Alex átváltott infravörösre, és körülnézett. Taliának igaza volt. Bár megnézhetnék az úrból! Akkor tudhatnék, lapítanak-e teknősök a láthatár mögött!

Az égre pillantott. Elméletben időnként látniuk kellett volna az Adamurát, de idáig a por és a felhők elrejtették előlük. Ám Sharah és Idris kapitány követik a haladásukat. Követik, és találgatnak.

A teknős ismét elfordult. Most mintha az expedíciót követte volna a maga kiszámíthatatlan, kanyargós, csapongó módján.

Alex felcímkezte a fedvényein a teknőst, hogy ne kelljen minden percben a kreatúrát lesnie. Nyilván a többiek is ezt tették. Ám óvatosságból most csak alakzatfelismerést használt, nem lőtávolságot vagy hasonlót. Nem tudta, mi történne, ha meglézerezné a teknőst, nem is óhajtotta kideríteni.

Talia írt a fővonalon a deszanthajónak:

<Most szúrtunk ki pár kilométerre egy újabb teknőst. Eddig semmi sem utal ellenséges szándékra. Tájékoztatás szükség szerint. – Talia>

Pár perccel később: *<Vett#m, @lőrs. □sák a tá#olságot, ha lehet. – Svana>*

– Induln... kéne – szólt Pushkin.

8.

Mielőtt folytatták volna a kutyaolást, Talia ragaszkodott hozzá, hogy szánt cseréljen Pushkinnal. A geológus valamilyen okból tiltakozott, de Talia megmakacsolta magát, mert minden áron ő akarta húzni Csont. Alex észrevette, hogy miközben nekifeszül a hámnak, beszél a kémikushoz, aki zavarodottnak és kábának látszott, mint aki nem tudja, hova került.

Mi talán nem így vagyunk vele?, gondolta Alex.

9.

A teknős, vagy valami nagyon teknősszerű jelenség, estig lépést tartott velük. Sose közeledett, de nem is ment messzebbre; mindig, még a legsűrűbb homok- és porfelhőben is tartotta a pár kilométeres távolságot. Viselkedésében Alex annak a határozott bizonyítékát látta, hogy vagy értelmes lény, vagy egy magasabb rendű intelligencia tervezte/irányítja. Nagy valószínűséggel nem csak céltalanul lófrál: így kíséri az

expedíciót.

Még két adag Norodont kellett bevennie, hogy kevésbé fájjon a válla. A gyógyszerrel szokás szerint kellemetlenül kiszáradt a torka, de legalább képes volt kitartóan húzni a szánt.

Igyekezett nem foglalkozni azzal, hogy mit művelhetett a vállával a heveder.

Mindent összevéve jó időt futottak aznap. A tizenhat kilométer – ebből kilenc a Gamma-zónában – felülmúlta Alex várakozását. Talia késő estig hajtotta őket, addig, amíg a nap el nem tűnt a láthatár mögött, és a szürkületi derengés is kezdte átadni a helyét a sötétségnek az égbolt hatalmas üstjében.

Mire megálltak, Alex válla olyan gyötrelmesen lüktetett, hogy fontolgatta az Ebutrophent, amit Csen kapott, aztán úgy döntött, hogy még vár. Úgy gondolta, a fájdalom enyhülni fog, mielőtt megszabadul a védőruhájától, és bekötözheti a hólyagot.

Miközben letáboroztak, a teknős elcsámborgott, és beleveszett a szürkületbe, bár Alex gyanúja szerint nem mehetett túl messze. Vagy őrködik, vagy leváltotta az őrségben egy másik, amelyet még nem láttak. A gondolattól égnek állt a haja.

– Végre! – sóhajtott Talia. Ajka némán mozgott tovább a sisak alatt, és egy perc múlva Alex is láthatta a deszanthajónak küldött üzenetet:

<A teknős már nincs látótávolságban. Más teknősök sem láthatók. Itt megállunk, táborot verünk, és elvégezzük a vizsgálatokat. Késő este még jelentek. – Talia>

A válasz váratott magára, hogy végül ilyen formában érkezzon:

<^^\$Å^V//
□òÉ□òü^°4«°wûyö(µbù`Δ°□òèô2UΔfÿp*GÇ□S2□£tf~ôÈ/f†H‡□π□\$ {
4~>

Talia összeszorította a száját. – Rohadt é...be! – Ismét próbálkozott, ugyanazzal az eredménnyel.

– Hát ennek vége – állapította meg Pushkin. – Egyedül v...unk, elvágva ... hadnagytól és Adam...tól.

– Tudtuk, hogy bekövetkezik – mondta Alex.
– Ú... van! – csatlakozott Talia. – Megyünk tovább, m...t
eddig. Továbbra is... vezetem ezt ...pedíciót. S...mi sem változott.
Pushkin idegesítően sunyi mosollyal sandított rá. – Hát
persze!
– Semmi sem ...tozott – ismételte a nő.
bumm

10.

Alex a sátor szélvédett oldalán gunnyasztott, Talia, Pushkin és Csen odabent volt. A szokásosnál hosszabb fertőtlenítést tervezett, és nem akarta feltartani őket.

– Na végre! – motyogta, amikor Talia jelezte, hogy mehet.

Másodszor, majd harmadszor is ellenőrizte a szánokat, hogy
rendesen ki vannak-e cövekelve, mielőtt felmászott a
légzsilipbe, és lezárta a külső ajtót, aztán beállt a szoba
közepére, karokkal oldalsó középtartásban.

A fertőtlenítő halk sóhajjal beburkolta szürke fellegébe.

Alex behunyta a szemét, és elképzelte, hogy a kabinjában
fekszik, fent az Adamurán.

A fertőtlenítést követte a nyomásmentesítés, azt pedig a húsz
perc az ibolyántúli fényben.

bumm

A várakozás különös nyugalma eszébe juttatta a hosszú
estéket, amikor hazafelé tartott földön és levegőben, amikor a
laborban töltött óráktól (és gyakran napoktól) kifacsartan
kikapcsolt az autó vagy az úrsikló hátsó ülésén. A hazatérések a
szürkületi zóna időtlen zárványaival tagolták a létezését.

Milyen sokat utazott... Maradhatott volna Plinth közelében,
Layla közelében, de a legjobb munkák kívül voltak az
emberlakta területek határán, a legvadabb vadonban.
Következetesen elfogadta a messzire és még messzebbre szóló
megbízásokat. Jól megfizették, de megviselte az idő, amelyet az
otthontól távol, Laylától távol kellett töltenie, és maga az út is

kimerítette.

Azzal vigasztalta magát, hogy a munka megéri. Mindkettejüknek. Kölcsönöket kellett törleszteniük; többet akartak félretenni; remélték, hogy vásárolhatnak egy telket, és felépíttethetik rajta a saját kupolájukat. Bár lehet, hogy csak önzés volt az egész. A munkának köszönhetően elodázhatta a kérdéseket és a megbeszéléseket, amelyeknek nem látta a kimenetelét.

Így hát hajtott. A munkamánia segített, hogy hasznosnak érezhesse magát, és mindig voltak szürkületi utak, motorberregéssel vagy a rakéták dörgésével aláfestve, miközben feltűntek az égen az első csillagok hideg tűszúrásai.

bumm

Az UV kikapcsolt. Most jött a nyomás helyreállítása, ami olyan érzés volt, mintha puha kezek tapadnának minden porcikájára.

Kikapcsolta a sisakját, letette. – Tisztasági zuhany újabb utasításig szünetel – mondta. – Jelszó Bravó-Delta-Delta-hatnyolc-öt-hat.

– Vettem – válaszolta a sátor pszeudointelligenciája.

Alex rettegve nyúlt a gallérja tépőzárjához, és meghúzta. A ruha úgy vált le róla, mint a hámozott gyümölcsről a héj.

Hideg levegő csapta meg csupasz felsőtestét. Összeborzadt, először a hőmérséklet-változástól, aztán azért, mert meglátta a bordáin az alvadt vér és a nyirok csíkjait. Olyan poshadt szag csapta meg az orrát, hogy öklendeznie kellett.

– Picsába! – motyogta.

Óvatosan kiszabadította a bal karját. Aztán a két lábát. Utoljára a jobb vállnál ragadta meg a védőruhát.

Nagy lélegzetet vett, erőt gyűjtött.

Aztán elkezdte legöngyölni a ruhaujjat. Az első pár centiméter simán ment, de aztán...

– Ááááá!

Mintha izzó penge hasított volna a vállába. Meggörnyedt, grimaszolt. A szemét szorosan behunyva így maradt, amíg rá nem vehette magát, hogy főlegyenessedjen.

Egy percre csak állt, markolta a ruhaujját, és a padlóra meredt. Tudta, hogy még ennél is fájdalmasabb lesz befejezni a vetkőzést. Azt is tudta, hogy a várakozás nem segít. De akkor is habozott, ugyanúgy, mintha vörösen izzó vasat kellett volna megragadnia.

Összeszorította fogait, megrántotta a ruhát.

Szemhéja alatt vörös-fekete lett a világ. Hangtalanul sikoltva térdre esett.

A feltépett vállizomból vér fröccsent a padlóra. A levegő úgy csípte a sebet, mintha söt döntöttek volna rá. Alex megmarkolta a vállát, és lihegett. Vér buggyant ki az ujjai közül.

Nyögve feltápáskodott, és a falba épített mentőláda-hoz tántorgott. El kellett engednie a vállát, hogy kinyithassa a dobozt, és felmarkolhassa a fertőtlenítő permetet. Kihasználta az alkalmat, hogy most először alaposan megnézzé a sebet.

Vállán vörös hasadék futott le a vállcsúctól a hónaljig. Körülötte gyulladásba jött a hús. A bőr felmaródott, elrongyolódott, szederjesre horzsolódott. Sárgás váladék gyöngyözött belőle, amely összekeveredett a vágásból csorgó vérrel.

A fertőtlenítés majdnem annyira fájt, mint a vetkőzés. Az ajkát harapdálva számolt magában tízig, miközben várta, hogy hasson. Aztán fogott egy steril törlőt, és megpróbálta letisztogatni a vállát.

Nem sok sikerrel járt. A vér lüktetve folyt tovább, átázta a törlőkendőt, és összekent mindent.

Alex végül feladta. Megragadott egy tubus véralvasztó/bőrsarjasztó Celludoxot, és egyenesen belenyomta a sebbe. A zöld kulimász először égetett, de volt benne helyi érzéstelenítő, és Alex vállában pár másodperc múlva enyhült a hasogató kín.

Észre sem vette, hogy visszafojtja a lélegzetét, amelyet most kiengedett a tüdejéből. Jobb volt. Sokkal jobb.

Letörölte a fölösleges Celludoxot. Következőnek elvett egy sebészeti ragasztóval töltött fecskendőt, és óvatosan húzott vele egy vékony csíkot a zöld kenőccsel feltöltött vágás szélére. A

mellékelt műanyag lapkával szétkenve a ragasztót, majd az előírt harminc másodpercig összenyomta a sebszájat, vigyázva, hogy az ujjai ne lógnak bele az anyagba.

Mire elengedte, a seb kifogástalanul össze volt ragasztva. Kihúzott egy újabb steril törlőkendőt, amellyel ezúttal sikerült megtisztogatni a bőrét a vértől, a nyálkától és a maradék Celludoxtól.

Befejezésül jöhetett a TruSkin.

Vastagon bepermetezte a vállát a mesterséges bőrrel. Nem volt olyan erős, mint a valódi, de megakadályozta a hegesedést, és védte a vállat az újabb sérülésektől.

Miután elkészült, bezárta a mentőládát.

Állt görnyedten, lehorgasztott fejjel. Fáradtan. Úgy elfáradt. Épp elég kemény küzdelem volt a szán vontatása meg a harc a széllel. Ez a vállseb soha rosszabbkor nem jöhetett volna. A szenvedés fölemésztette a maradék erejét. Gyengének, üresnek érezte magát tőle. Öregnek. Keze-lába fokozatosan hűlt ki egyre jobban. A sokk előjelei. Enni kellene, de most még a mozgás gondolatát is elviselhetetlennek találta.

Csen sokkal rosszabbul járt!, győzködte magát. Ez sem segített.

<Mit csinálsz, ottan szarol? Mi tart ilyen soká? – Pushkin>

<Minden rendben? – Talia>

Alex sóhajtott, fölemelte a fejét.

<Semmi bajom, egy perc, és jövök. – Alex>

Fölemelte a védőruháját, forgatta a kezében. *Megvagy!* A ruha bélése meggyűrődött, amely minden mozdulatnál nyomta és horzsolta a vállát. A szán súlyának kellett okoznia a gyűrődést.

A homlokát ráncolta, gondolkozott.

Kezdjük a lényeggel.

– Tisztasági zuhany bekapcsol – mondta. – Jelszó Bravó-Delta-Delta-hat-nyolc-öt-hat.

– Bekapcsolok – felelte a pszéudointelligencia. Női hangja volt. Alex nem tudta, hogy szimuláció volt-e, vagy előfelvétel, de úgy beszélt, mint Csőrike a rajzfilmben. Logikus. A kupola

valószínűleg a Föld holdjának a körpályáján, vagy magán a Holdon készült.

Gőzölgő, cérvanékony vízsugarak robbantak ki a mennyezet közepéből. Alex megmerevedett, amikor telibe találták sérült vállát, de a TruSkin simán lepergette magáról a vizet, és az érzéstelenítő kiküszöbölte a fájdalmat, amelyet a forró zuhatag okozhatott.

Alex alaposan megmosakodott, aztán kívül-belül leöblítette a védőruhát. Mikor megfelelően tisztának találta, utasítást adott a zuhanynak, hogy kapcsoljon ki, és a zápor elállt.

Néhány gyors rázás, és az utolsó cseppek is lehullottak a ruháról. Alex nem először áldotta az ismeretlen tudóst, aki feltalálta a hidrofób bevonatot.

Szárazra törölte a kezét, aztán kinyitotta a védőruha övén függő egyik tasakot, és kivett egy tekercs vákuumszalagot, amelyet Riedemann viccből FTL-celluxnak hívott, arra célozva, hogy a vákuumszalaggal megragasztott hajótest kibírja az ugrást a szuperluminális térbe. Ez persze badarság, de azért van benne valami.

Vágott két darabot a szalagból, tízcentiseket. Egyik kezével kisimította a védőruha vállának bélését, a másikkal ráragasztotta X alakban a szalagot.

Bólintott. Na, így már kibírja!

De azért vigyáznia kell. Vállsebe túl mély volt, hogy máról holnapra begyógyuljon, és a *TruSkin* nem *olyan* erős. Ha nem gyűrődik meg a bélés, a heveder akkor is feltépheti a sebet. A legjobb megoldás a több réteg ragasztószalag és pólya lesz. Az majd megakadályozza, hogy a ruha felhorzsolja a vállát.

<Jössz már, vagy mi van? – Pushkin>

<IGEN! – Alex>

Eltette a védőruhát, belebújt az előírásos kezeslábasba.

bumm

A foga rezonált. Még a sátorban sem volt menekvés az üreg hangja elől. Rövid időre megfeledkezett róla – elterelte a figyelmét a válla –, de most kétszer erősebbnek rémlett, érdes volt és durva, mintha dörzspapírral karistolnák az idegeit.

A sokk újabb jele, gondolta közömbösen.

Most csak valami nagyon csendes és elzárt helyen akart lenni. Azt ugyan lesheti. Amíg nem térnek vissza, itt lesz kiszolgáltatva az üreg irgalmatlan döngésének és Pushkin, Talia és Csen siralmas társaságának. De legalább a szél már nem sүvölt annyira, és nem kell izgulnia, hogy egy rossz lépéstől felkapja.

bumm

Fölszegte az állát, erőt gyűjtött. Aztán kinyitotta az ajtót, és bement a többiekhez.

– Jól vagyok – mondta. – Csak a ruhámmal volt valami probléma...

11.

Nem volt csendes pihenőjük – a szél eleve kizárta a lehetőséget –, de azért hallgattak. Alex törökülésben kuporgott az ágyként szolgáló műanyag matracon, szorosan magára csavarta a termálpokrócát, és ismét harapott az energiaszeletéből, amely már az ötödik volt aznap este. Magas zsírtartalmú, csokoládéval ízesített algaprotein. Gusztustalan moslék, de még mindig nem annyira, mint a többi. A medvecukros bárányszerű volt a legpocsékabb. A feltalálóját arra kellett volna ítélni, hogy csak ezt ehesse egy álló évig.

Pushkin a saját matracán feküdt, és röpködő szemmel, üres tekintettel bámulta a sátor falát. Az ujja hegye is repdesett, a kicsiny rángások egy eltaposott pók végvonaglására emlékeztették Alexet. Vagy olvasott, vagy játszott.

Talia a lábát keresztbe téve ült a padlón, és az ellátmányból maradt alufóliát hajtogatta. Összehajtotta-széthajtotta, csücsörített, vékony ujjai lenyűgöző ügyességgel mozogtak. Alex fülét bántotta a fólia zörgése, de nem tette szóvá. Több energia kellett volna hozzá, mint amennyi maradt neki, és nem akart veszekedést.

De akkor is megrándult minden gyűrődésre, ami ostobaság

volt, de nem tehetett róla. Túlságosan ideges volt. Túlságosan zaklatott. Mind azok voltak.

Csen szokása szerint a chiplabor fölé görnyedt, és csak a keresőt látta a világból. Sérült lábát felpolcolta egy összehajtogatott pokrócra, bőre betegesen fénylett. Pár szót ha szólt egész este, és migrénesen elgyötört arcából ítélve nem hatott rá az Ebutrophen.

Alex ismét áttekintette a táborhelyükön gyűjtött mintákat. A talajban nőtt a fémtartalom és a mikrobák mennyisége, bár a populáció szokatlanul egysíkú volt. Egyetlen evőkanál talajban az Eidolonról (vagy a Földről, ha valakinek jobban tetszik az őspélda) van körülbelül ötvenmilliárd mikroba, százezer vagy annál is több baktérium-, gomba-, véglényfaj (vagy annak idegen megfelelője), és a többi. Viszont a Talószon alig pár tucat fajt talált, noha az egyedszámuk több milliárdra rúgott.

Ráállt egy újnak tűnő, baktériumszerű mikrobára. Ugyanolyan alapstruktúrája volt, mint a többi őshonos baktériumnak: ugyanazok az aminosavak, ugyanazok a DNS-egyenértékek, ugyanazok a lipidek a sejthártyában, de a mikroba nagy mennyiségben választott ki valamilyen vegyületet, amelyet Alex nem ismert. Mellékterméknek, salakanyagnak látszott, de a mennyisége miatt nem lehetett kizárni a lehetőséget, hogy a mikrobát ennek előállítására programozták.

Talia ismét zörgött a fóliával.

Alex ledobta magáról a termálpokrócot, letette az energiaszeletét, odament Csenhez, és leguggolt mellé. – Ehhez mit szólsz? – kérdezte halkán, és a kémikus elé tartotta a chiplabort.

Csen fölemelte a fejét a keresőről, és a szemöldökét ráncolta. – Ez... – Járt a tekintete ide-oda a chiplabor képernyőjén. – Ez egy fényelektromos festékanyag.

– Hogy érted ezt? Képes megkötni és elektromossággá alakítani az UV-t?

– Pontosan. Ezt nézd.

Egy mappa ugrott föl Alex fedvényeire. Megnyitotta. A most

vizsgált vegyület és valamilyen ipari molekula összehasonlítását láthatta. Mint olvasta, a molekulát arra használják különböző alkalmazásokban, hogy kisméretű készülékek meghajtásához gerjesszenek gyöngé elektromos áramot.

– Húha! – Tápázkodni kezdett, de mozdulat közben megállt.
– Jól vagy? Nincs szükséged valamire?

Fólia zörgött.

Csen a fejét rázta. Szeme Pushkinra és Taliára villant, hangját suttogásig halkította. – Mit gondolsz, az idegenek... Mármint szerinted az üreg... hogy az...

– Micsoda?

– Ne törődj vele. Nem érdekes.

Alex habozott. Aztán megpaskolta Csen vállát, és visszatért a fülkéjébe. Fölvette félbehagyott energiaszeletét, és a vállára terítette a termálpokrócot.

Mennyi elektromosságot fejleszthet sok fényelektromos festék? Ha a mikroba széles körben elterjedt, a szó szoros értelmében tonnaszám lehet a talajban. De miért? A festéknek önmagában nem, csak más anyagokkal kombináltan lehet haszna.

A teknősök? Talán megemésztik, és...

Pushkin felállt, és az élelmiszeres ládához dübörgött. Csupasz talpa csattogott a padlón. Alex elhúzta a száját. Bennük, többiekben legalább van annyi jólneveltség, hogy zoknit húzzanak.

Pushkin felcsapta a láda fedelét, amely nagyot koppant a falon.

Talia hajtogatott, a fólia zörgött. Kezdett formát ölteni a lassan, megfontoltan mozgó ujjak között. Egy szögletes *valami* bontakozott ki belőle.

bumm

Pushkin a fogát szívtá, és turkálni kezdett a zörgő csomagolású élelmiszerek között, aztán lecsapta a láda fedelét.

Alex összerezzen a zajra. Haragosan felnézett, és még mélyebbre bújta a pokrócba. Izzadós fasz, miért nem bír békén

hagyni...

Körülötte meghűlt a levegő, mert Pushkin három nehéz lépéssel ott termett előtte, és úgy állt meg, hogy elzárja Alexet a fűtőtest melegétől.

Alex fölnézett. Pushkin rosszindulatúan meredt rá.

– Megetted utolsó csokoládést! – mondta.

Alex lenyelte a falatot. – És?

– Én akartam.

– Akkor szerezz egy másikat. – A szánokat bőségesen megrakták energiaszeletekkel.

– Már három szeletet ettél. *Hármat!* De megzabálad utolsót is, mint vályúnál disznó!

Disznó? Magad nevében beszélj! – Nem fogsz belehalni a medvecukros bárányhúsba.

Talia letette maga elé a fóliát, amiből előbűvölt egy madarat. Volt feje, csőre, lába, két kitárt szárnya, tollakkal! A madár – valamilyen ragadozó – úgy tartotta magát, mintha most csapna le valami szegény kicsi állatra. Testének minden egyes csillogó síkja kegyetlenségről rikoltott. Vadságról. Készülhetett volna tükörsimára csiszolt, hárttyavékony kések százaiból.

Pushkin arcát elöntötte a vér. – Vagyunk egész napon bűdös szkafanderbe, isszuk folyós takony, amit ezek ételnek mondanak! Mikor megállunk, rendes harapni való akarok, kis édessel. Ha csokoládés alga legjobb, ami kaphatok, akkor csokoládés algát akarok, *bassza meg!* Akkora kérdés? Csak mert nem érzed jól magad, ó, szegényke, mintha mi nem kutyagoltuk volna le ugyanannyi kurva méter, szóval ez még nem jelenti, hogy te válogatol szeletbe, és csak azt eszed, amit akarol, mi meg érjük be maradék medvecukros-majomszaros birkatökével!

Hangja pörölyként püfölte Alex koponyáját, aki szerette volna befogni a fülét, és visszavonulni a pokróc alá. Vagy pedig behúzni egyet Pushkinnak. Akármit, csak ne tetézzé már ő is a zajt!

Szorosan behunyta a szemét kínjában.

Pushkin acsarkodva kikapta Alex markából azt, ami a szeletből maradt, és elhajította. A szelet visszapattant az

élelmiszeres doboz fedeléről.

bumm

Alex csak most jött rá, milyen veszélyes lehet beszorulni Pushkinnal együtt valami szűk helyre. Méregette a távolságot a priccse és a fertőtlenítő láda között, amelybe eldugta a szögbelövőt. Elérné idejében?

Pushkin elfordult, két lépést tett a priccse felé. A második lépésnél fémes kis zörrenés hallatszott.

Alex felfigyelt a hangra.

Pushkin megkövült. Talia madara gyűrött, romos alufólia palacsintává lapult a talpa alatt. A geológus horkantott, megrázta busa fejét, és ment tovább a fülkéjéhez.

Talia nem szólt, nem mozdult. Csak ült, és nézte mereven a madara roncsát, finom ujjait szélesre tárva a combján.

Végtelenül hosszú idő után összerezzen. Rövid lélegzetet vett, és megérintette a középső ujjával a gyűrött fóliát.

Mély hang szakadt föl belőle. Alex először azt hitte, beszél, aztán rájött, hogy igazából énekel, valami lassú, bús, ismeretlen éneket. A hangja érdes volt és olyan fáradt, hogy Alex karja libabőrös lett tőle. Ám mindennek ellenére volt édesség is a hangjában, egy csepp méz a keserű kupában.

Azt énekelte:

Jaj!

Serkenj, és lássad, mit hoz a végzet! Sorsod a vihar, a vér s pusztulás!

Jaj, jaj, jaj!

Ércfalak dőlnek, gyermekek sírnak, nincs kiút, nincs harc, nem menekülhetsz!

Jaj, jaj, jaj!

Otthonunk nincs már, a Sarr, az a hitvány, ellopta tőlünk s a

porba tiport.

Hallgass és várjál, térdet is hajtsál, kin segít, ha eggyel több lesz a holt?

Jaj, jaj, jaj!

*Zendülés gyermeke, sose feledj! Akárhol bujdossál, sose feledj!
Emlékezz arra, mi elveszett, emlékezz arra, mi elveszett.*

– Így énekeltünk, miután Bagrev elesett – mondta a nő, aztán fölvette a fóliát, és gombóccá gyúrta. Markában a gombóccal bebújt a fülkéjébe, és az oldalára fordult, arccal a falnak. Magára húzta a pokrócot, és onnantól nem szólt, csupán a halk lélegzése hallatszott.

Alex ujjai ellazultak a priccse szélén. Nem tudta, mire számított, de biztosan nem erre. Pushkinra pillantott: a geológus arca egyszerre volt értetlen és lenéző. Aztán megvetően elvigyorodott, és visszatért a fedvényeihez.

Alex a fejét csóválta. Hogy mik nincsenek! Csak annak örült, hogy Talia nem jött ki a sodrából. Ugyan mit kellett elviselnie a Zendülés idején?

Ráeszmélt, hogy talán nem ő az egyetlen, akinek muszáj eljutnia az üreghez.

12.

Attól fogva egyikük se nagyon beszélt azon az estén. Alex tovább dolgozott, Talia és Pushkin mondhatni görcsös elszántsággal nézte levegőnek egymást. Csen a maga részéről rendületlenül görnyedt a chiplaborja fölött, szeme szinte ráfagyott a keresőre, arcát oldalról tompa narancsszínű zománccal vontá be a fűtőtest izzása.

Alex akkor egyformán gyűlölte Pushkint és Taliát, amiért még jobban megnehezítik az expedíciót, mint amilyennek lennie kellene. Holott eleve nem volt könnyű!

Ó, bár itt lenne Layla! Hogy földerítené az egész utazást! Akkor is nehéz lenne, de ők ketten vigaszra találnának egymásban, és az sokkal elviselhetőbbé tenne minden sérelmet és fájdalmat... A bajtársiasság hiányzott Alexnek a leggyakrabban. A tudat, hogy valakinek fontos vagy, és ő is fontos neked, többet ér egy kocsiderék bitnél.

Szívét mintha egy kéz fogta volna marokra. Az egész csapatból Layla élvezte volna a legjobban a talósi látogatást. Távgyaloglásban, táborozásban mindig jeleskedett, nem úgy, mint Csen, és... és...

És annyira jutott vele, hogy megölték.

Alex behúzta az alkóv függönyét, a kupola ívelt falának dőlt, és hálás volt, hogy a többiek nem láthatják.

Reszketeg lélegzetet vett. Nehéz volt megtölteni a tüdejét.

Azt mondják, hogy az első szerelmet sose lehet elfelejteni. Talán igaz. Ő volt olyan szerencsés, hogy feleségül vehette első szerelmét, és egy darabig azt képzelte, hogy kijátszotta a sorsot. Csakhogy a sors takarékoskodott, félretette minden szép percnél az árát, miközben várta a legalkalmasabb percet a végrehajtásra, és öregem, bejött neki! A vén sors lest vetett Alexnek és addig püfölte, míg Alex nem érezte úgy, hogy ebből nincs fölállítás. Addig verte, amíg nem maradt más, csak a bánat és az önvád ostora.

Két könny hullott ki a szeméből, az emlékezés két forró cseppje.

A gépében várakozó mappára gondolt. Arra gondolt, hogy ismét hallhatná a felesége hangját, láthatná, amit Layla látott. Megrémült a lehetőségtől, noha vágyott az asszony jelenlétére, még ha egy digitális kísértet alakjában is, ám tudta, hogy az élmény olyan valóságos, olyan életszerű lenne, ami megsemmisítené.

Ha nála lett volna a holokocka, abban talán megnézi, habár félt, hogy ugyanolyan hatással lenne rá.

Letörölte könnyeit a karjával, és folytatta a munkát. Ez volt az egyetlen, amit tehetett. Néha arra gondolt, hogy az egészben ez a legreménytelibb.

Minden fáradságuk ellenére későn, túl későn feküdtek le. Ha Sarah-nak lett volna kapcsolata a sátorhoz, bizonyára leszidja őket a felelőtlenségükért. Nem tehettek róla; túlságosan idegesek voltak a pihenéshez. Csak ültek csendben, végezte ki-ki a dolgát, és mind arra füleltek és figyeltek, adnak-e jelt magukról a teknősök kint az éjszakában.

Alex végül elaludt, és álmodott.

Zene szűrődött ki a viharvert raktárkonténerből, amelyet bárnak és gyűlésteremnek használtak Plinth lakosai. Alex fölismerte Todash & The Boys dübörgését. Újabb túlhajtottan kísérteties ballada halálról és rémekről.

Este volt, Alex végzett a munkával; ő és a három ürge, akikkel együtt héderelt, a konténer felé nyomakodtak a sokadalomban. Mindennap ott találkoztak, hogy bedobjanak egy-két pohárral Hamish kerítésszagatójából, kellemesen becsípjenek, és szemeznek a fél tucat nővel, akik egykorúak voltak velük. Négynek már volt partnere, de hát próba szerencse.

Csakhogya az az este más volt. Azon az estén volt ott ő.

Mintha úszott volna a tömegben, mialatt ő és a haverok az utolsó szabad székek felé igyekeztek. Félelem és várakozás borzongatta; tisztában volt vele, mi fog történni, és nem volt biztos benne, hogy akarja-e átélni még egyszer. Nem tudta, kibírná-e. Valamikor édes volt az emlék, de most fájt, méghozzá nagyon.

Ám nem állíthatta meg az álmot, amely a sors könyörtelenségével vonszolta magával.

Testek csúszkáltak egymáson, a sokaság megnyílt, az emberek kifakultak a létezésből, lehúzódtak Alex látómezejének szélére. Fölöttük Todash süvített – „...menekülniiii! És semmi sincsen az ajtónál, hé, semmi sincsen az ajtónál. Bébi, ki az, mi kopog?”, és a hangja fölfelé kúszott rezgő, fűrészelő crescendóban, ami úgy hangzott, mintha szakadnának a hangszálai, és...

...és akkor meglátta őt.

Laylát.

Vékony volt, sötét hajú, eleven; a bárpultnál állt a barátaival, akikkel Alex még sose találkozott Plinthben. Kopott kezeslábast

viseltek, a helyiek egyenruháját, és a bőrük olyan sötétbarna volt, amilyen csak azoké lehet, akik az eidoloni napsütésben nőttek fel. Kezükön korbácsütésekhez hasonlóan dudorodó, kis fehér sebhelyek tanúskodtak a mondhatni mindennapos találkozásokról a yaccaméfák tövében egymást fojtogató, tüskés harangbogyóbokrokkal.

Alex először azt hitte, hogy a nő haragszik. Aztán rájött, hogy csak a szemöldöke vonala kelti ezt a látszatot, valójában épp hogy jó kedve van.

Merő véletlenségből Layla rápillantott, és látta, hogy Alex figyel. A pillantást hosszabb nézés követte. A nő szeme sötét és fényes volt, két olajtavacska, és vidáman csillogott.

Nem volt szerelem első látásra. A fenét, még csak gerjedelem sem volt első látásra! De volt valami. Több mint egy hónapja Layla volt az első nő, akit látott, és ez is elég volt, hogy fölkeltsse az érdeklődését.

– Hé, rakétás fiú! – mondta Layla. – Miért nem jössz ide hozzánk a barátaiddal? Mesélhetnétek nekünk mindenféle érdekeset az úrről, amit elfelejtettek közölni velünk az iskolában!

Tapintani lehetett volna az irigységet, amely végigsöpört a báron. Alex emlékezett, hogy a való életben miként vitette magát a bárpultig a váratlanul megnőtt önbizalom hullámán.

Most nem. Most csak balsejtelem és rosszullét kerülgette. Todash visított valamiről, ami a sötétségben moccan, és mindent, amit Alex látott, mintha üveglapra festettek volna – üvegre, amely elrepedt, kicsorbult, és már majdnem összetört.

Legördült a hullámról, és helyet foglalt a pultnál. A haverok eltűntek.

– Igazából xenobiológus vagyok – mondta, és elvette Hamish-től a zöldesbarna töményet. – Nem hajós.

Layla felvonta a szemöldökét. – Ehhez mit szólsz? Én is az vagyok!

– Xenobiológus?

– Ühüm. A Központi Kolóniálisnál. Te?

– Céges pasi vagyok. Hasthoth Konglomerátum.

Layla mosolygott, és koccintott vele. Mosolygott, amitől Alex

még rosszabbul érezte magát, mert tudta, mi vár lesben a nőre: kín, könnyek és az a végső, halálos kirándulás.

Próbálta figyelmeztetni. Komolyan nem volt más vágya! Noha tudta, hogy álmodik, úgy érezte, ha most megértethetné Laylával, minden másképp alakulna. Kezdetől jobban csinálnák, kedvesebbek, figyelmesebbek lennének egymáshoz. Kialakíthatnának valami egészségesebb egyensúlyt. Akkor Layla sose megy el arra az útra. Legalábbis nem nélküle.

Ám a szavak nem akartak kijönni a száján. Annyit tehetett, hogy mosolygott és dűnnyögött az előre megírt forgatókönyv szerint, az okság rabszolgájaként, mint minden teremtmény. Ez megrémítette, felbőszítette, de nem szabadulhatott. Nem figyelmeztethette Laylát, és nem menthette meg.

Egyetlen dolgot tehetett: azt, hogy kibírta.

Ez volt a legsúlyosabb büntetés, amit elképzelhetett.

– Mi a szakod? – kérdezte Layla, és közelebb hajolt, hogy Todash sivítása közepette is hallja. Todash & The Boys, öt bit egy pénteki estén, hozd a szerelmedet, hallgass dalokat, amelyektől ordítanod és ráznod kell, és megfeledkezhetsz az adósságaidról, amelyekkel a Központi Kolóniálisnak tartozol, és nem tudod, bébi, bééébi, az éjszaka fekete, és kinek a keze az ott a nyakadon...

– Elsősorban mikrobák. Tied?

– Makrobák. – Layla nevetett, édesen csilingelve. – Növények és hasonlók, bár az Eidolonon néha nehéz megkülönböztetni az állatot a növénytől.

– Nekem mondd?

Aztán a párbeszéd elmosódott és összefolyt, ami gyakran megesik az álmokban. Alex nagyjából tudta, miről beszélnek, de nem különíthette el a szavakat, csak a tömeg zsongását fogta fel, meg a lappangó érzéseket Layla és az ő eszmecseréje mögött.

Óráknak tűnő ideig beszélgettek. Alex egész idő alatt erőlködött, hogy elmondhassa a nőnek, amit kell, de nem sikerült.

Végül ismét kiélesedett a világ, mintha két üveglencsét pottyantottak volna a szeme elé. A zene hangosabban bőgött, mint valaha; túl hangosan, hogy Alex kivehesse, Todash miről dalol, annál meg messze hangosabban, hogy megértse, mit mond

Layla.

– Mi van? – ordította.

Ráncok gyűrődtek Layla szeme sarkába. Közelebb tolta a székét Alexhez, megragadta a férfi karját, és addig húzta lejjebb, amíg Alex füle egy vonalba nem került a szájával. Lélegzete melegen legyezte a bőrét. Alex érezte a szagát. Jó szaga volt. A legjobb szaga.

– Azt mondtam, tűzzünk el innen!

Alex hátradőlt, hogy lássa az arcát, és ellenőrizhesse, komolyan beszél-e. A nő félrehajtotta a fejét, és dévajul mosolygott. Az arca kipirult, Alex nem tudta, hogy a szesztől-e, vagy valami mástól.

Annyit tudott – az álom jelen idejében és az első találkozásnál az életben –, hogy ő Layláé. Hogy ez volt az a pillanat, amikor beleesett. Nem volt szerelem első látásra. A fenét, még csak gerjedelem se volt első látásra, de közel járt hozzá. Onnantól Laylához tartozott, testestől-lelkestől.

– Persze! Ez kezd már... – mondta volna.

Ekkor az álom összetört, Layla arca ezernyi szilánkká robbant, és a konténer eltűnt, Alex magánosan úszkált a sötétben, körülötte vonított Todash & The Boys, és hallotta, hogy a sötétből valami hatalmas és nyirkos közeledik pici lábak ezrein, és ő sikoltott, és sikoltott, de senki sem hallotta...

IV. FEJEZET

DELTA-ZÓNA

1.

Másnap kialvatlanul ébredtek. A többiek bevették a stimmelőt, hogy működőképesek legyenek. Alex nem vette be. Utálta a szert, és különben is, ha olyan rosszul érzi magát, hogy tart az álmoktól, miért akarna gyógyszerrel javítani a közérzetén? Ezek a serkentők kitisztítják a gondolkodást, azt pedig nem akarja. Nem igazán. Olyan ez, mint mikor az ismerősei bekapnak egy bogyót macskajaj ellen, egy átvedelt éjszaka után. Mi értelme? Válassz, és fizesd meg az árát. Másképp nem lehet élni. Végző soron nem. Az univerzum gondoskodott róla. Az mindig gondoskodik.

bumm

A fogát csikorgatta. A hang olyan volt, mint egy kihúzhatatlan tövis, amely minden alkalommal mélyebbre fúrta magát a testében és az agyában. Minden lüktetésnél aprót zökkent vele a világ, a színek és a formák kissé elmozdultak, ahogy a képernyőn szoktak az áramlökéstől.

A ferdület kibillentette Alexet az egyensúlyából. Fokozott óvatossággal kellett lépkednie, mintha bekapott volna a papramorgóból.

Talia és Pushkin felváltva húzták Csent, úgy, mint az előző napon. Alex tudta, hogy ha ajánlkozna is, visszautasítanák.

Mintha ki akarták volna sajátítani a kémikus figyelmét, mert egyfolytában beszéltek hozzá húzás közben, bár a sisak olyan jól leárnyékolta őket, hogy Alex előtt titok maradt a beszéd.

Különben sem akart ajánlkozni. A válla máris fájt. Megrémült a fájdalomtól, el se merte képzelni, milyen lesz estére a nyílt seb a vállán.

Talán a vállát is le kell majd cseréltetni a térdével együtt. Meg a fogait. Olyan erősen összeszorította őket, hogy már az egész állkapcsa fájt. *Térd, váll, fog.* Ilyen lehet az, amikor valaki szétesik. Nem a kortól – az nem igazán probléma ott, ahol létezik a STEM-oltás –, hanem a halmozódó tapasztalatoktól. Alex hitte, hogy bármilyen fiatal (vagy fiatalos) is valaki, az évek és a bánatok beszedik a maguk vámját.

A felhőkkel csíkozott, halvány égre nézett, kereste a választ valahol a határtalan térben, de a csillagok elrejtőztek a légkör álcája alatt, és Alex csak egy villanást látott, amely ugyanúgy lehetett az odafent elhaladó Adamura, mint egy meteor, amely fellángol, aztán kiég.

Lesütötte a szemét, meggörnyedt. Még egy lépés. Csak ez a fontos. Csak még egy lépés, aztán még egy, és még egy, és még egy....

bumm

2.

Induláskor nem láttak teknősöket, ám alig fél óra múlva feltűnt az északi horizonton az egyik idegen lény. Onnantól lépést tartott velük a vándorkőre emlékeztető, sötét kolonc, habár továbbra is kiszámíthatatlanul kanyargott, és sohasem jött közelebb tíz kilométernél.

A tízórás szünetben Pushkin – akibe láthatólag több energia szorult, mint hármójukba együttevén – előkereste a mintavevőjét, és több próbafúrást végzett a sziklán, amelyhez lehorgonyozták a szánokat.

A mikrofon bekapcsolt. – Ki...ő...t.

Alex megnézte, melyik csatorna. Pushkin. – Mi van? – kérdezte.

– A...m...ző...kif...

<Semmit se hallok! – Alex>

<Kurvaélet! – Pushkin>

<Mostantól sms. – Alex>

<Ó, köszönöm figyelmeztetés, Crichton! Mire mennék nélküled? **Próbálok** mondani: kijelző kifűjt! – Pushkin>

Felmutatott egy darab követ, megforgatta a fényben.

<Nyomfém szálai vastagodnak. Sokkal vastagabbak. Mintha kábelek volna szőve földbe. – Pushkin>

Alex elindult a geológushoz. Talia követte.

<Milyen mélyre hatolnak? – Talia>

<Ameddig fúró. – Pushkin>

<Van bennük áram? – Alex>

<Valamennyi elektromágneses indukció, de nem látom, merre távoz. – Pushkin>

Alex az elsötétült síkságot nézte. <Gondolod, hogy a szálak körülveszik az egész üreget? – Alex>

Pushkin vállat vont. <Innen ez nem megmondható, de gondolom, igen. Talaj izotróp minden irányban. Kétlem, hogy egyszeri jelenség volna. – Pushkin>

<Hacsak ezek nem abból indultak ki eleve, hogy olyan látogatókat kapnak, akik egyenesen belemennek a szélviharba. – Talia>

Erre senkinek sem volt válasza.

3.

Alex a szemét félig lehunyva vánszorgott. A lába égett. A vállán mintha tüzet raktak volna. A lábán ismét felszakadtak a hólyagok. Csizmájának belseje nyirkos volt a vértől.

bumm

Az volt az egyetlen jó a kínlődásban, hogy a segítségével kitartóan összpontosíthatott a *mostra*. Ahányszor

elcsámborogtak a gondolatai, a fájó valóság visszarángatta, visszakényszerítette a jelenbe. Szóval ajándék volt, de rettenetes.

A rádió belerecsegett a fülébe, de nem mondott semmi érthetőt. Majd pedig: *<Láttad a fényeket? – Csen>*

<Nem. Olyanok voltak, mint először? – Alex>

<Ezúttal csak kettő, és alig pár másodpercre mutatkoztak. – Talia>

Alex az eget pásztázta. A felhők csíkjait leszámítva üres volt. Aztán a teknőst kereste, amely kísérte őket. Nem volt a látóhatáron, ám Alex tudta, hogy a teknősnek – vagy valami hasonlónak – a közelben kell lennie.

Csak a bizonyosság kedvéért átváltott infravörösre. A hőkép különös szépséget adott a mellettük hömpölygő pornak; a homoksávokra emlékeztették az eidoloni Hét Folyó partján. Sokszor jártak oda kajakozni a rekkenő nyárban, de –

bumm

Akkorát nyilallt a válla, hogy összerándult, és szorosan lehunyta a szemét. Kiverte a fejéből a fényeket, visszairányította a figyelmét a földre. Menjünk csak szépen sorjában...

4.

A napnak nem akart vége lenni.

Talia nem ismert irgalmat. Éles szavakkal terelte őket, megkurtította a pihenőket, és alkonyatkor sem engedélyezett megállást. Késő estig meneteltek, akkor álltak csak meg, amikor fejlámpával is alig lehetett látni.

Akármennyire utálta Alex a kutyaagolást, Talia konok kitartásának meglett az eredménye, teljes tizenhét kilométer sikerült megtenniük: tízet a Gamma-zóna belső határáig, és nyolcat a Deltában. Túljutottak az üreghez vezető út felén, már csak hat kilométer választotta el őket az Epszilon-zónától.

Még hat kilométer. Az nem olyan sok. Mégis el kellett

halasztaniuk másnapra, mert egyiküknek sem volt energiája a gyalogláshoz.

Alex önkívületben volt a fájdalomtól, a kimerültségtől és az üreg észbontó lüktetésétől. Tudta, hogy a többiek kapkodják a stimmelőt, még Pushkin is, csak így képesek menni, és menni, és... és tudta, hogy hamarosan ő is kénytelen lesz drogokat szedni. Máskülönben nem győzi.

A gyaloglás, a szembejövő talaj a talpa mellett, a homok szüntelen forrongása, a világtorzító

bumm

csökönyös ismétlődése miatt úgy rémlett, hogy csak ők álltak meg, a világ halad tovább, fut Alextől a horizont felé. Újra és újra érzékelte ugyanazt a finomszálú szövedéket, egy csillámló fedvényt, amely időnként lüktetett és hullámozott, mintha Alex magukat a valóságot alkotó pixeleket látná.

Megrázta a fejét, ami hiba volt, mert a szánjába kellett kapaszkodnia, hogy ne veszítse el az egyensúlyát. Fejlámpái sápadt kúpokat hasítottak ki a porból, kúpokat, amelyek alakot és anyagot adtak a világnak. Néha úgy érezte, varázserejük van. Mintha csak az létezne igazán, amit az ő lámpái megvilágítanak, és amint elfordítja a fejét, megszűnik létezni minden, ami kívül rekedt a fényén.

Nem tudta, hogy a gondolat vigasztaló-e vagy borzasztó, bár a parancsolás illúziója tetszett neki.

Talia rápillantott. Sisakja csillogó szarvakat növesztett; az ő lámpái ugyancsak formát adtak a világnak.

Miután Talia látta, hogy Alex nem szorul segítségre, otthagyta, hogy vigyázzon Csenre, és elment Pushkinnal sátrat verni.

<Milyen különös minden! – Csen>

Alex benézett az arcvédő alá. A kémikus álmatagon bámulta az elrejtőzött csillagokat.

Mihelyt a kupola elkészült, Alex elvégezte a rutinmunkát. Kétszer is ellenőrizte a szánokat, hogy szilárdan állnak-e. Talajmintákat vett, berakosgatta őket a kupola falába épített fertőtlenítő ládába. Aztán pedig szembenézett a félelmével, és belépett a légzsilipbe.

Szokás szerint ő maradt utolsónak a fertőtlenítésnél, ezért csak az övé volt a zsilip. Útjuk hátralevő részében nem lesz képes kiügyeskedni, hogy egyedül legyen, de amíg teheti, megteszi. Nem akarta, hogy Pushkin vagy Talia tudjon a válláról. Titkolja, amíg bírja. Ha előáll még egy probléma, Pushkin úgy dönthet, hogy egyszer s mindenkorra kiszáll az expedícióból, de még ha nem így lenne... Alex nem akarta, hogy lássák a gyengeségét. Nem tartotta biztonságosnak itt, a Talósz VII sivár mezején.

Ezzel tulajdonképpen beismerte, mennyire nem bízik sem Pushkinban, sem Taliában, hogy segítenének rajta vészhelyzetben. Pedig ennek *nem* így kellene lennie egy felderítő expedícióban, hogy ki-ki magának, és semmi sem szavatolja a csapatmunkát.

Kezdesz paranoiás lenni, korholta magát. Elvégre nagyon is segítenek Csennek. Akkor meg mitől fél? Mégsem akarja, hogy a többiek tudjanak a sérüléséről. Minden eshetőségre.

Milyen eshetőségre? Mire?... Mire?

Szorosan behunyta a szemét, aztán kinyitotta, és ezt többször megismételte nagyon erősen. De jó lenne, ha megdörgölhetné! A világ átváltozott statikus képernyővé, amelyen minden részlet rángott.

bumm

A védőruhát levetni pontosan annyira fájt, ahogy várta. A padlóra rogyott, száját hangtalan sikolyra tátotta, teste megmerevedett a kintől.

Mihelyt képes volt mozogni, megállapította, hogy a vállán ismét kifakadt a hólyag, és a vágás még mélyebb.

Mint az előző alkalommal, telenyomta Celludoxszal, aztán összeragasztotta a vörös, gyulladt sebszájakat. Nem remélte, hogy kitartana, bár a védőruha bélésén kisimította a ráncokat a

ragtapasz.

Most az a lényeg, hogy megússza a fertőzést. Ilyen megerőltetéseknel igazán nem akar antibiotikumot szedni. Az garantálná az újabb sebeket.

A fali mentőládából kivett két vastablettát, lenyelte őket. Úgy gondolta, segítenek vérveszteség ellen.

De legalább a kupolasátor biofilterei kiszűrik a fertőtlenítő vizéből a vért... Remélhetőleg Talia és Pushkin nem ellenőrzik a légzsilip naplóját, mert rögtön rájönnének, hogy baj van.

Feje hátrahanyatlott. A mennyezetet bámulta, miközben a fűvókák szárították. Számított rá, hogy nehéz lesz az út. De nem *ennyire* nehéz. Mi lesz, ha semmi érdemlegeset nem tudnak meg az üregről vagy az alkotóiról? Mi lesz, ha a nagy semmiért kínlódtak, és pocsékolnak el időt és erőt?

Nem érdekes. Layla megpróbálná, tehát neki is meg kell próbálnia. De úgy fáj! Ha *ennyire* nehéz értelmet találni a dolgoknak, nem csoda, ha olyan kevesek vállalkoznak rá és járnak sikerrel.

6.

Mögötte dühösen felcsattantak a hangok. Alex elkomorodott. Pushkin és Talia jó órája vitatkoztak, és most már kezdték zavarni. Haragosan nézett rájuk a takaró alól.

– ...csinálsz ostoba csúrcsavar – mondta éppen Pushkin. Szokása szerint a fülkéjében tehénkedett, és morzsákat szedegetett ki a szakállából. – Először állítod, ismeretlen alkotók nem tudják felfogni istenit.

– Én...

– Tehát pogányok, vannak ítélve születés folytán tüzes pokolra. Oké, ha ez álláspontod, ragaszkodj hozzá! Most nem mondhatod, hogy hinnük kell magasabb hatalomban, vagy...

Talia felpattant. – A hitük lehet hibás, ámde...

– Ahá!

– De hitnek akkor is lennie kell! Gyakran még a hajóagyak is

hívók! Nem mindig, de van egypár.

Pushkin lenézően legyintett. – Phö! Szélsőséges példa. Hajóagyak vigyorgóba valók, utolsó szálig!

– Még ha oda valók is, az is az én álláspontomat igazolja! Az intelligencia szintjétől függetlenül törekszünk a megértésre!

Pushkin rácsapott a sátor ívelt falára. – Emberek törekszenek, Ms. Indelicato. Emberek, és ember *nem* szabály, amennyire tudjuk.

– Nem tudunk mást.

– Pontosan!

Talia a kémikushoz fordult. Csen úgy figyelte őket a fülkájából, mint gyermek a szüleit, akik az ő szeretetéért viaskodnak. – Te mit gondolsz, Csen? Igen vagy nem? Hinnének az idegenek egy magasabb rendű erőben? Hinnének valamilyen formájában?

bumm

Csen késlekedett a válasszal, de végül csak kinyögte: – Miért fontos ez?

Talia az égnek lökte a kezét, és kétszer körbetalpalta a dómot. – Azért – mondta –, mert az emberlét egyik alapeleme a hit! Az igény, hogy bízunk valamiben, ami nagyobb nálunk. A vágy a megértésre. Valami, aminek szerintem meg kell lennie minden értelmes lényben. Mert ha nem, miből meríthetnének reményt? Mi sarkallná őket, hogy hágjanak egyre magasabb csúcsokra? Semmi az égvilágon!

– Aha! – Pushkin fölemelte az ujját. – Nagyon sok ember nem hisz természetfelettibe, mégis primán elvagyunk, köszönöm kérdését.

– A történelem nem értene egyet veled – vágta rá Talia. – Különben is, te hiszel a nálad hatalmasabb erőkből, csak túlságosan pökhendi vagy elismerni, hogy amiről beszélsz, az *Isten*, és nem az egyesült térelmélet, és a pökhendiséged miatt olyan tudással kérkedsz, amelynek nem vagy birtokában.

Pushkin jobban kihúzta vaskos testét. A szeme szúrósan villogott. – En abba *hiszek*, hogy egy életünk van – csak egy életünk –, és az gyakran rövid, fáj, és kellemetlen, vagyis élvezni

kell, amit lehet. Én ebbe hiszek.

– Ez nem filozófia – gúnyolódott Talia. – Az önzésből csak tunyaság és kegyetlenség lesz.

Pushkin arca elsötétült. – Hitből ugyanannyi kegyetlenség lett, Ms. Indelicato. Azért dolgozok keményen, mert *élvezem*. Időnként kedves vagyok másokhoz, mert *élvezem*. És igen, szokok lubickolni mindenféle gyönyörbe, mert, ismétlem, *élvezem* őket. Szépség mindenbe, Ms. Indelicato, még alávalóságba is.

Talia arca eltorzult az undortól. – Látod? – fordult Csenhez. – Ilyen az, amikor az ember magasabb rendűnek képzei magát a teremtés többi részénél.

– Nem... nem is tudom – hebegte Csen.

– Legokosabbat mondtad ma este – harsogta Pushkin. – Megértés vágya, igen. Szerintem alapkövetelmény minden értelmes fajnál. De nem jelenti, hogy ettől majd akarunk hinni valamibe, ami nagyobb nálunk.

Talia felállt, csípőre tette a kezét, és a fejét rázta. Haja úgy lengett, mint egy rojtos inga. – Egyedül a tudomány nem válaszolhat a legnagyobb kérdésekre. Nem mondhatja meg nekünk, hogy *miért*.

– Dehogynem mondhasa – vitatkozott Pushkin. – Tökéletesen tudjuk, hogyan lesz semmiből valami, és tudjuk huszonegyedik század óta. Te...

– Viszont ez se magyarázza meg, *miért*. – Talia tovább járkált, határozott, kurta lépésekkel. – Nem ad fogalmat a jelentésről. Nem mondhatod az embereknek, hogy nem többek pusztán atomhalmazoknál, és nem várhatod, hogy ennek megfelelően viselkedjenek.

– Én nem...

– Ha nem hiszünk a magasabb elrendeltetésben, nem bontakoztathatjuk ki éntudatunkat, és az idegenek sem lennének képesek rá.

Pushkin meghúzta a térde mellé helyezett vizestasakot. – Oké, játszunk. Mondjuk, *ezeknek* van valami hiedelmük. Még csak ne is nevezzük vallásnak. Szóval mit bizonyít hinni egy

random természetfölötti elembe? Semmit se bizonyít. Ezek pedig kurvára nem lesznek jobbak tőle. Hiedelmeik talán követelnek véráldozat minden csütörtökön. Erre sose gondoltál?

– A sajátságok nem fontosak – mondta mereven Talia.

– És ördög van részletekbe... Ha sajátságok nem fontosak, akkor kegyed ne orroljon áttéréstől más hitre, Ms. Indelicato. Te talán szeretel, mondjuk, Zeuszhöz vagy Ódinhoz imádkozni? Vagy Reginaldhoz, Khoiso disznófejű istenéhez?

– Most egyszerűen csak útszéli vagy.

– Nem, én realista vagyok, nem úgy, mint te, drágám. – Úgy vigyorgott a nőre, amit Alex határozottan sértőnek talált.

Talia kacagott, harsány, szaggatott hangon, amiben nem volt egy szemernyi derű. – Akkor sajnállak, mert nincsen semmid, ami vigasztaljon, ha bekövetkezik a tragédia.

Pushkin halántékán lüktetni kezdett egy ér, és a feje úgy felfúvódott, mint egy bordó léggömb, amely mindjárt kipukkad. – Te beképzelt fapina, neked fogalmad sincs, miket kell nekem elviselni! Túléled Bagrev megszállását, hú, de kurva hőstett! Gratula! Nem te vagy egyetlen, aki közeli ismeretlenségbe került *tragédiával*! Én flörtöltem vele! Számát se tudom, hányszor feküdtem össze vele! Úgyhogy mehetel picsába prédikálni!

Taliát mintha meg se lepte volna ez a kitörés. Olyan megvető szájalommal szegte hátra a fejét, hogy Alex is majdnem védekezni akart.

– Hát persze. Mi mást várhattam volna tőled? – Pushkin arca eltorzult a dühtől, de mielőtt válaszolhatott volna, Talia már visszatért Csenhez. – Te komolyan egyetértesz ezzel az emberrel?

Csen a fejét rázta. Homloka fénylett az izzadságtól. Láthatólag borzasztóan feszélyezte, hogy ő került a figyelem középpontjába. – Nem tudom. Sose gondolkoztam ezen. Én csak azt akarom, hogy működjenek a dolgok – mondta.

– És ha nem működnek? – makacskodott Talia. – Ez itt a kérdés.

– Akkor megjavítjuk őket.

– Vannak dolgok, amelyeket nem lehet megjavítani. – Alex megkövült, mert a nő most rászzegezte raptorszemét. – No és te, Crichton? Hol állsz te ebben? Kell hogy legyen véleményed.

– Igen, mondd csak! – noszogatta Pushkin. – Osszad meg bölcsességedet, igen, kérlek szépen! Gondolod, hogy idegenek, akik lyukat csináltak, ugyanolyan igazhívők, mint a drága Talia itten? Gondolod, hogy értelmes faj nem nélkülözhet hitet, ha el akar érni bármi nagyot? Mondjad már, Crichton, alig várom hallhatni!

bumm

Alex pislogott, és próbálta rendezni gondolatait. Látását még mindig eltorzította a szemére boruló, szemcsés szövetek, amelyben megfoghatatlanná mosódtak el a szilárd tárgyak, mintha addig mállasztották volna őket, hogy pusztá kézzel átüthetők legyenek.

Nyelt egyet. – Nem vagyok benne biztos... – Elhallgatott, majd ismét nekiveselkedett, ezúttal hangosabban. – Nem vagyok benne biztos, hogy ez igazán számítana.

Pushkin horkantott. – Phő! Ennyire vagy használhatatlan? Összes filozófiai álláspont között apátia – *nihilizmus* – a legrosszabb.

Talia élesen felkacagott. – Te se vagy jobb, Pushkin! Nem hiszel semmiben, csak a saját önző...

Pushkin félbeszakította, és újrakezdődött a veszekedés, méregtől csöpögő érveket vágtak egymás fejéhez, és egyik se figyelt igazán a másakra, csak annyira, hogy muníciót szerezhessen a támadáshoz. Kimerítő volt hallgatni őket. Alex nem is tudta, honnan veszik az energiát... Illetve ez nem igaz. Tudta. A stimmelőkből.

Újra megnézte az arcukat. A szemük túlságosan villogott, a pupillájuk akkorára tágult, mint az üreg, az arcuk lángolt, a bőrük fénylett a verejtéktől meg a faggyútól, és úgy mozogtak, mint a zsinóron rángatott bábuk. Egen... Túlfűtöttek, egzaltáltak voltak, mint a masszív drótfejek, akik készek átharapni mindenkinek a torkát, aki az idegeikre megy.

Alex nem igazán tudta sajnálni őket. Abban a pillanatban inkább utálta mindkettőt, mert olyan dolgokra kellett gondolnia miattuk, amikre nem akart. Épp elég egzisztenciális kérdést vet föl az üreg; fölösleges belekeverni a természetfeletti.

bumm

7.

Az üreg robaja szétszaggatta Alex álmait, megakadályozta, hogy összefüggő ábrákká vagy történetekké egyesüljenek. Épp csak felvillantak az agyában az emberek, helyek, érzések, és már szét is szórta őket az elkerülhetetlen

bumm

és úgy elillantak, mint reggel a pára.

Valamikor éjszaka felriadt. Csak feküdt, bámulta a sötét mennyezetet, hallgatta a többiek lélegzését. Pushkin mellkasa úgy mozgott, akár egy méretes fűjtató; hatalmas, génmanipulált tüdejében kitartó, súlyos, állati morajjal járt ki-be a levegő. Talia zihált, mintha valami eszeveszett futóversenyről álmodna, és amikor Alex a fülkéjére pillantott, látta, hogy a nő arca haragos ráncokba gyűrődik. Csen mindenkinél lassabban, nyugodtabban lélegzett, csak ő percenként összerezszent, és valamit motyogott vagy szipogott, mintha könyörögne, hogy hagyják békén.

Alex próbálta kizárni magából a hangokat, igyekezett úgy tenni, mintha az üreg nem is mennydörögne. Inkább Pushkin és Talia vitáján töprengett. Úgy forgatta magában, mint egy értékes tárgyat: hibákat, új látószögeket, a kinyilatkoztatás fellobbanásait kereste benne.

Kimerítő, eredménytelen munka volt.

Szülei sose beszélgettek vele filozófiáról vagy vallásról, egyáltalán semmiféle egzisztencialista kérdésről. A rokonokat sem érdekelte a téma. Életüket kitöltötte a kemény gyakorlati munka, a túlélés az ellenséges környezetben. A telepen semmi nem volt természetes. Mesterséges volt minden, fémek, gépek,

kompozitok, mind-mind arra tervezve, hogy megvédje őket a gyilkos sugárzástól és a kíméletlen hőmérséklet-ingadozástól, amely szüntelenül ostromolta a bolygó felszínét. Szülei magasan képzett emberek voltak (mindkettőnek megvolt az IP-diplomája), ugyanúgy, mint a lakosság túlnyomó többsége, mert másképp nem lehetett életben maradni. A Stewarton nem volt helyük segédmunkásoknak, és az örökös és fáradhatatlan szellemi taposómalomban volt valami, ami elnyomta a képzeletet.

Az ő családjában legalábbis így volt.

Iskoláztatása nagyobb részében tanulmányai nem szembesítették olyan kérdésekkel, amelyekkel azóta viaskodott, hogy... azóta, hogy az *akkorból azután* lett. Az összes tantárgynak az volt a célja, hogy kinevelje a kutatók és mérnökök következő nemzedékét, akikre a kolóniának szüksége volt a működéshez, mellőzve a tépelődést a dolgok hogyanján, miértjén, helyességén vagy helytelenségén.

Ilyen témákról nem is hallott addig, amíg el nem kezdődött szabályszerű kiképzése xenobiológussá, akkor is kizárólag abban az összefüggésben, hogy mivel járhat a találkozás értelmes idegenekkel.

Alex kötelességtudóan odafigyelt, ám a tananyag jobbára lepergett róla, mivel nem értette a kérdés fontosságát, és nem látta be, mi ennek a gyakorlati haszna.

bumm

Layla és a családja más volt. Ők törődtek egymással, és hajlandók voltak beszélni a hitükről. Nyitottságuk – *lelkességük* – alkalmazkodást követelt Alextől, ami neki nem igazán sikerült, és annál több konfliktust okozott, minél tovább voltak együtt Laylával...

Fölötte hullámozott az ívelt mennyezet. Alex az oldalára fordult, és hunyorgott. Válla forrón lüktetett.

Talán igaza van Taliának. Fontos a vallás. Fontos a *hit*. Értelmet ad a kitartásnak. De miben higgyünk? A természetfölötti nem vonzotta; ebben egyetértett Pushkinnal. Azt is átlátta, miért fontos, hogy az ember jól érezze magát.

Szilárd meggyőződése volt, hogy az emberek a szívük mélyén hedonisták. Ha kicsit sem lehetünk elégedettek az élettel, minek folytatni? Csak hát az öncélú élvezet nem elég.

Ezzel vissza is ért oda, ahonnan elindult. Miben hihet – vagy mit *tehet* –, ami eléggé örömteli és értelmes, hogy elviselje érte az élet keserveit?

bumm

Behunyta a szemét, és a fekete háttéren felragyogott a titánurna. Érte nyúlt, megfogta a hideg fémet. Aztán pedig zuhant, zuhant, zuhant, bele az örvénylő semmibe, lecsúszott a keze az urnáról, és nem volt semmi, amibe kapaszkodhasson. Semmi, ami megtartsa. Semmi, amit szerethessen.

|

V. FEJEZET

EPSZILON-ZÓNA

1.

Reccs!

Mintha puskát sütöttek volna el az arcában. Szemhéja felpattant, és feldobta magát az ágyon. Fehéren izzó pengét dőfték az alsó állkapcsába.

– Áááá!

Az arcához kapott, a másik kezével turkált valami után, ami tükörnek használható. *Megvan!* A termálpokróc sarka, ahol kevésbé gyűrött.

Nem lőttek rá. Nem kintről jött a baj; az arca ugyanolyannak látszott, mint mindig. Ha nem lett volna a fájdalom dárdája, amely belefúrta magát az állcsontjába, nem is tudta volna, hogy baj van.

Óvatosan, a nyelvével próbálta kideríteni, mi történt. Amikor megérintette hátulról a második őrlőfogát, laza, mozgó csontszilánkokat talált az ínyben.

Picsába!

– Mi a baj? – kérdezte harciasan Talia, miközben kábán kifordult a fülkéjéből.

Pushkin félrehúzta a függönyét, és gyanakvó érdeklődéssel kilesett.

– Kitrt egy fgm – motyogta Alex.

– Mi?

– Kítrt egy fogam!

Talia összehúzta a szemét, Pushkin mély lélegzetet vett, és csettintett a nyelvével. – Nem, nem, nem! Nem akarok hallani ilyet, nem, nem. Jó reggelt. – Ismét elfüggönyözte magát.

Talia a mentőládaért indult, de Alex elhessegette. A fali kézmosó fölé hajolt, és fogszilánkokat köpködött. A kompozit mosdókagylóra tapadt szilánkok fehéren csillogtak a véres nyálban, ami Alex szájából csurgott. Köhögött, ismét köpött. Újabb csontszilánk csendült a műanyagon.

Azzal próbálta vigasztalni magát, hogy ennek előbb-utóbb be kellett következnie, ám ez sem vigasztalta.

Szájvizes öblítés, még több helyi érzéstelenítő Norodon, és bőséges vízivás után feltakarított, és belebújt a védőruhájába. Állkapcsának jobb oldala feldagadt, és még a fájdalomcsillapító ködében is érezte a migrén közeledését.

Szakítva elveivel bedobott egy adag stimmelőt. Pár perc alatt olyan észveszejtő gyorsasággal tisztult ki a feje, mintha jeges vízzel öntötték volna arcon.

Csen mindvégig csak figyelte kerek szemével, de úgy, hogy pillája se rebbent.

bumm

2.

Azon a napon erősebben fújt a szél.

Alex belefeküdt a hámba, noha összes izma tiltakozott. De legalább a Norodon segített a fogán, a vállán és a feltört lábán. *Kis öröm is öröm.*

Négy napja gyalogoltak. Csak négy napja. Hihetetlennek tűnt. Képtelenségnek. Minden, ami a Talósz előtt volt, ködössé és anyagtalanná hígult, mint egy különös, hangfogós álom. A Talósz mégsem érezte valóságosabbnak. Igen, világosabb lett. Igen, hangosabb. Igen, erőteljesebb, mégis volt abban a portól felmárt síkságban valami valószerűtlen, amitől Alex

elbizonytalanodott, és nem tudott rendesen tájékozódni.

Hogy kiszáradt a szája! Ez a stimmelőtől van.

Ne gondolkozz, csak lépj! Csak lépj!

3.

Vörös foltok tünedeztek fel a varas földön. Amikor Alex megvizsgálta őket, a korábban felfedezett fényelektromos festék magas koncentrációját találta bennük, ám most sem jött rá, hogy ez mire való.

Ezen a napon két teknősbéka mutatkozott, az egyik az északi szemhatáron, a másik a délin. A déli teknős közelebb merészkedett, mint az északi; néha alig két-három kilométer választotta el a csoporttól.

Alex nemigen törődött velük. Hacsak (vagy ameddig) közelebb nem jönnek, nem hajlandó szorongani a kreatúrák miatt. Majd később tanulmányozza a videót, ha nem lesz ilyen rohadtul fáradt...

Elsőnek Talia húzta Csent. Mikor reggel kilenckor megálltak pihenni, Pushkin odajött a szánhoz, hogy átvegye, ám Talia nem volt hajlandó átadni neki a helyét. Ebből aztán dühös veszekedés lett, ami sms-ezéssel kezdődött, de aztán ordítózássá fajult a sisakok mögött. Talia megpróbálta érvényesíteni a vezetői szerepét, ám Pushkin egyszerűen ráült Csen szánjának hevederjére, és nem volt hajlandó mozdulni, amíg Talia föl nem adta.

Miközben ők egymással ordibáltak, Alex odakúszott a szánhoz, és rányomta arcvédőjét a kémikuséra. Csen nem nézett ki jól. Beesett szeme alatt karikák feketéllettek, és a bőre zöldes volt.

– Hé, jól vagy? – kérdezte Alex.

– Hát... igyekszem.

– Hozhatok neked valamit?

– Nem. De azért... Köszönöm.

Alex Taliára és Pushkinra nézett, akik majdnem felöklelték

egymást. – Miket mondott neked Talia? Láttam, mindketten lyukat beszéltek a hasadba.

A védőruhás Csen vállat vont. – Hát... Az Adüszópitosz Ortodoxiát magyarázta.

– Abban hisz?

Csen bólintott. – Ja. Egész... – Pushkin akkorát bődült, hogy kihallatszott a sisakja alól, és túlmennydörögte a szelet. Csen folytatta: – Szerintem egész érdekes.

– No és ő? – Alex a geológus felé bökött az állával.

Csen pillája úgy repdesett, mintha azt keresné, miként hagyhatná abba a társalgást. – Csak... még több dolgot. Tudod, milyen... mennyire szeret beszélni. Olyan sok minden van, amivel sose foglalkoztam. Olyan sok éve egyszerűen... nem gondolkozom.

Valami fals volt a hangjában. – Akarod, hogy húzzalak egy darabig? Hogy pihenhesz? Megtehetem, ha akarod.

Csen majdnem riadtan rázta a fejét. – Nem, nincs semmi bajom – dünnyögte már-már kétségbeesetten. – Köszönöm, de semmi bajom.

– Aha. – Alexet nem győzte meg, de nem akarta erőltetni a kérdést, ha nem muszáj. Nem vonzotta a lehetőség, hogy beálljon Talia és Pushkin közé harmadiknak. De arra se bírhatta rá magát, hogy otthagyja Csent. Jobban megnézte a bőrét, amely zöldebbnek látszott, mint valaha, és a gégéjén látszott, hogy egyfolytában nyeldekel, mintha mindjárt elhányná magát.

– Hé! – mondta neki. – Te mihez fogsz, ha hazamész?

Csen meglepődött a kérdéstől. – Mármint otthon? Megcsináltatom a térdemet, és írok néhány tanulmányt.

– Nem, nem arra gondolok. Nem a munkára.

– Úgy érted, mi a hobbim?

– Ja. Mit csinálsz a szabad idődben?

Csennek gondolkoznia kellett ezen. – Sétálok.

– ...Sétálsz?

A kémikus bólintott. – Nem úgy... mint itt. A társam és én körüljárjuk a tóruszt. Nagyon nagy. Kábé két és fél nap körüljárni, de mehetsz, ameddig akarsz. Van egy park, amely

kitölti az egész közepét.

Alex megpróbálta elképzelni. – És utána?

– Séta után?

– Ja. Nem sétálhattok örökké.

Csen vállat vont. – Néha önkénteskedek a... helyi oktatási központban, segítek szervezni a laboratóriumot... felügyelem a gyerekek kísérletezését.

– Komolyan? Miért?

A kémikus a homlokát ráncolta. – Mert szeretek segíteni. És mert fontos. Az állomásnak... szüksége van rá.

4.

Délben beléptek az Epszilon-zónába. Itt több volt a szikla, mert a szél lekaparta a föld nagy részét, és feltűnően harsányabb lett az üreg hangja. Öblös

Bumm

lett, összerázta Alex csontjait és izmait, rezonált tőle a foga és vibrált az arca. Minden dörej mintha tüskét döfött volna az arcüregébe és a járomcsontjába. Vajon elered az orruk vére, ha közelebb érnek?

A korábbinál is rosszabbul látott. Szeme előtt a mákszemekből rizsszemek lettek, amelyek úgy úszkáltak és ficánkoltak, mintha saját életük lenne. Alex fölemelte a kezét, és bámulta az örvénylő mintákat. A por, amely elrohant a lábuk mellett, hipnotikus patakban hömpölygette az üreg mennydörgésének ütemére táncoló fraktálokat.

Ez nem lehet jó nekünk.

Egyre nehezebb lett gondolkodni. Valahányszor sikerült összpontosítania valamire

Bumm

Még a talajmintái eredményeit sem bírta leolvasni. Próbálkozott, de valahányszor a közepén tartott egy egyenletnek, egy

Bumm

kiverte a fejéből a szavakat, és ő csak dühöngött tehetetlenül. Úgyhogy hagyta is az egészet, csak vánszorgott tovább, fájó vállal, lüktető állkapoccsal, üres fejjel, a hevedertől félig béna karral.

Komor tehetetlenség ülepedett rá. Minden lüktetés egy-egy támadás volt a teste ellen, és ő nem térhetett ki előlük. Csapdába esett. Valamennyien csapdába estek. A seszínű ég határtalansága ellenére is már-már klausztrofób félelem kínozza. Annyira irtózott a szonikus csapásoktól, hogy kezdte megfeszíteni az izmait, mielőtt letaglózta volna a

Bumm

mintha ezzel akarná elhárítani az ütést, amelyről tudja, hogy úgylis bekövetkezik.

Ebben a zaklatott állapotban a gondolatai elkalandoztak, összefüggéstelen emlékek suhantak át az agyán a 10,6 másodperces kitöréseket elválasztó szünetekben.

...ül Harrisék konyhaasztalánál, hetes vakaróst játszik Taurinnal, Neptune-nal és Laylával. Felfordítják a lapokat, és Layla kacag, mert neki van sorozata...

...megmásszák az Adonisz-csúcsot, miközben előbújik a Pantheon-hegylánc mögül a nap...

...először szexelnek Laylával. A félszegség, az izgalom... hogy csaptak át mohóságból félénkségbe! Fél éjszaka összebújva beszélgettek a jövőről...

Bumm

...töredékek a vitákból Alex kiküldetései miatt; kusza benyomások haragos szavakról, félreértésekről, kíméletlen félremagyarázásokról... amelyek egyetlen, karcos képben öltenek alakot...

Ő és Layla farkasszemet néznek egy videóhívásban. Ő az asztalánál ül a vállalati kopár irodában a sarkkör közelében; Layla az üvegházukban áll, feje köré zümmögő villóbogarak szőnek élettől borzongó, szivárványszín, fémes glóriát.

Layla vonásai megkeményednek. Olyan keménység ez, amelyet Alex túlságosan jól ismer. Az ő arca se más. Ugyanarról vitatkoznak: Alex túl keveset van otthon, a következő kiküldetés

sem ígérkezik jobbnak, pénz vagy család, mindkettejüknek más a fontosabb. Alex nem képes jobb belátásra bírni a feleségét, és tudja, hogy Layla ugyanezt gondolja... Így hát dühös tehetetlenséggel bámulnak egymásra, és a hallgatás maró mérge fölemésztí köztük a szálakat.

Bumm

Alex előtt elmosódott a világ a könnyektől. Hunyorgott, hogy eltüntesse őket. Hol van egyáltalán? Maga sem tudja. A Talószon gyalogol, örökké csak gyalogol. A *Purgatóriumban*. Mert ez az: a bolygó egy köztes hely, ahol a valóság elvékonyodik, és elgörbül.

5.

Este volt, szürkült a sivár lapályon. Szemben velük a napot megfelezte a látóhatár. A porfelhők szűrője tompította a vakító fényt, Alex belenézhetett a zöldes-narancs korongba anélkül, hogy az arcvédője elsötétedett volna. Papírból kivágott idom lett a nap. Vékony. Egydimenziós. Mintha lapos díszlet lenne, amelyet felragasztottak az egek kupolájára.

Eddig tizenhárom kilométert tettek meg. Még kettő, és mára fájront. Ahogy azt Alex várta, nem voltak képesek megismételni előző napi teljesítményüket. Noha minden óránkénti pihenőre rátettek plusz pár percet, olyan pokolian elfáradtak mind a négyen! Ez nem csak a test fáradtsága volt. Az üreg örökös mennydörgése lelkileg használta el őket. Pontosan 10,6 másodperc hosszúságú szeletekre szabdalta a mindenséget.

Nyelvével megtapogatta a foghíját. A zápfog gyökere még mindig bele volt ágyazva az ínybe, de a korona olyan éles és fűrészkes volt, hogy többször is megvágta rajta a nyelvét és belül a száját.

Grimaszolt, próbálta kizárni gondolataiból a törött fogat, ám a nyelve mindegyre visszatért hozzá; valami beteges örömet lelt abban, hogy érezheti a kárt, amit ő tett magában.

A nap éppen lesüllyedt a látóhatár mögé, amikor meglett a tizenöt kilométer, és Talia takarodót fűjt. Alex üres aggyal és

fájó izmokkal matatott a hevederén, próbálta kikapcsolni.

A túlsó szánnál Talia megbotlott, és fél térdre esett.

Alex hunyorgott, megállt. Mellette Pushkin szintúgy. Valami baj volt, de Alex nem tudta, mi az. Gondolatai lassan, a tagjai még lassabban mozogtak.

Ismét hunyorgott, és megnyalta a szájpadrását. Úgy kiszáradt, mintha homokot evett volna.

Bumm

Mit nézett el? Mi nem stimmel?

Talia lába.

Nem a földön volt, hanem a *földben*.

Olyan különös látvány volt, hogy Alex feje kitisztult tőle. Talia lába körül mozgott a föld. Hullámozott. Mintha élne.

Bumm

Talia feltápászkodott, és kihúzta a csizmás lábát a földből.

Ezüstgyöngyök gurultak le a védőruháján, és fröccsentek szét a szikkadt földön, fém esőcseppek, amelyek csillogtak-villogtak a kísérteties fényben, amíg a por be nem terítette őket a pokrócával.

Bumm

Alex és Pushkin kikapcsolta a hevederét. Odamentek Taliához, aki már elő is vette a chiplaborját, és a fémtócsát vizsgálta.

Alex a nő mellé kuporodott. Első gondolata az volt, hogy megböki az ujjával a fém felületét, de idejében észbe kapott.

Bumm

A fém hullámozott, mintha a robbanásnak válaszolna.

<Higany? – Alex>

<Nem, nem elég sűrű. Gallium, gondolom. – Pushkin>

<Nem kellene szilárdnak lennie ezen a hőmérsékleten? – Alex>

Infravörösre állította a fedvényeit. Tekervényes izzó telér szelte át a síkságot. Nem ez volt az egyetlen. Fraktális bonyolultsággal elágazó és összefonódó erek ezrei vették körül őket. Előttük, az üreghez közelebb a háló sűrűsödött, a kapcsolatok sokasodtak. Mögöttük az erek belehalványultak a semmibe.

Bumm

Talia intett, hogy menjenek közelebb. Amikor körülvették, a gallium szélére mutatott, és a chiplaborja hegyével visszafelé tolt a fémet. A gallium ragadós volt; majdnem úgy tapadt a környezetéhez, mint a felmelegített viasz.

A fém alatt egy árok volt... valamiből. Szürke kőnek látszott, ám Alex tudta, hogy ugyanúgy lehet kerámia vagy valamiféle különleges kompozit.

Aztán az ezüstös fém körülfolyt a chiplabort, és ismét eltakarta az árkot.

<Gallium kimutatva. Vanádiummal és nyomokban néhány más fémrel keverve. Egy gerinc vagy egy vezeték húzódik a csatorna alján. Nem tudom, mire való, de Riedemann talán megfejti. – Talia>

<Én rájöttem. – Csen>

Meglepetten fordultak hátra a szánjába szíjazott kémikushoz. Alex még az arcvédőn keresztül is látta, hogy Csen nagyon rosszul néz ki. A bőre szürkés volt, az orrcimpáján és a felső ajkán megsárgult a bőr.

Bumm

<Akkor halljuk. – Pushkin>

<A vanádium. A gallium. Szupravezető. – Csen>

<Ahhoz túl forró. – Talia>

Bumm

<A fémet le kell hűteni. A vezeték arra való, de a rendszer régi. Valami elromlott. Az elektromágneses pulzálás mágneses mezeje egyesül a galliummal, felhevíti, a gallium megolvad. – Csen>

Bumm

<De mire való? – Alex >

<Hát nem nyilvánvaló? – Pushkin> Szája mosolyféltre görbült. *<Gallium, vékony telérek föld alatt. Hát nem nyilvánvaló? Antenna. Baszom nagy antenna! – Pushkin>*

Bumm

Csen bágyadtan bólintott. *<Én is ezt gondolom. – Csen>*

<Valószínűleg fázisvezérelt antennarács volt, ami lehetővé tette a megafonra jellemző hírszórás helyett az elektromágneses

pulzálás fókuszálását. – Talia>

Alex újult ámulatba esett az üreg arányaitól. Mérnöki bravúr volt már annak az energiának a fejlesztése is, ami ekkora tömeg gallium lehűtéséhez kellett!

Bumm

<De miért hagyták a fémet itt a szabadban? – Alex>

Talia vállat vont. *<Egyáltalán miért építették az üreget? Én a helyetekben nem lépnék bele a galliumba. A ruhánk megvéd, de az áram, amit a pulzálás gerjeszt, elevenen megsütne. – Talia>*

Alex látta, hogy Pushkin nevet. A nevetése olyan volt az arcvédő mögött, mint a pantomim. Aztán odament a legvastagabb telérhez, és egyik hatalmas csizmájával beletoppantott a folyékony galliumba. Fém pénz nagyságú cseppek röppentek a levegőbe. A szél elkapta, és kelet felé hajtotta az ezüst esőt, amelynek cseppjei végigpattogtak a földön.

<NE! HAGYD ABBA! – Alex>

Pushkin ismét nevetett, és úgy ugrált a galliumban, mint pocsolyázó kisgyerek a sárban.

Talia feléje indult. *<Befejezni! – Talia>*

Alex egyetlen lépést tett, és...

Óriás feketeség rohant el mellette, olyan sebesen és hangtalanul, akár egy mágnesvonat. Épp csak súrolta Alex csípőjét, de ő így is elgurult. Föld és ég között pörögve hasztalanul keresett kapaszkodót. Nem bírta megállni, mert túl erős volt a szél.

Háta sziklának ütközött. Fényrobbanás vakította el.

Abban a pillanatban tisztult ki a látása, amikor a feketeség Talia szánjának oldalát horzsolva, burkolatát lehámozva, rakományát szerteszét szórva nekiment Pushkinnek. A geológus tíz méter hosszan bucskázott a levegőben.

Láng csapott ki a szögbelövő torkolatából: Talia elsütötte a fegyvert. A szögbelövő képes volt átütni húsz centiméter vastag, tömör gránitot, ám Alex látta, hogy a lepattanó lövedék meg sem karcolta a teknős ripacsos oldalát. A kreatúra olyan volt, akár a szikla, bár az is lehet, hogy volfrámkarbidból készült.

A teknős olyan hirtelen változtatott irányt, amire egy ekkora behemót elvben nem is lett volna képes, és nyílegyenes vonalban kilőve eltűnt a gomolygó homokfüggönyök mögött.

Talia a pisztolyt a teknős felé tartva Alexig hátrált, és fölsegítette.

<Megsebesültél? – Talia>

<Kutyabajom. – Alex>

<Pushkin! – Csen> A vegyész az elterült geológusra mutatott. Fehér sűrített levegő lőtt ki Pushkin védőruhájának hátából.

Alexet kiverte a hideg verejték. Sarkában Taliával rohant Pushkinhoz olyan sebesen, ahogy a szél engedte.

Amikor Alex térdre esett Pushkin mellett, a geológus hadonászva próbálta megragadni. Vonásai a félig tükrös arcvédő alatt megfeszültek és eltorzultak a félelemtől.

Alex kitért a nehézkes átkaroló kísérlet elől, és a geológus mögé került.

<Ne mozogj, az istenfáját! – Alex>

Pushkin már nem küldhetett üzenetet, de bizonyosan megkapta őket, mert abbahagyta a csápolást.

A háta kész katasztrófa volt. Légzőkészülékének tokja elgörbült és összekarcolódott. A tárcsák eltörtek. Az oxigéntartály szelepe összezúzódott; abból szökött a levegő. De a recikláló is eresztett.

Alex feltépte az övére függesztett tasakot, és kimarkolta belőle a vákuumszalagot. Vágott belőle egy karhosszúságú darabot, aztán Talia felé nyújtotta a tekercset. A nő a hóna alá csapta a szögbelövőt, és elvette a ragasztószalagot.

<Folyamatosan adogasd a darabokat. Mind ilyen hosszú legyen. – Alex>

Az elsővel az összezúzódott szelepet pólyálta be. Aztán elvette a következő darabot, és azt is rátekerte a szelepre. A harmadikkal beragasztotta a recikláló hátulját. A levegőben szálló por miatt a szalag elég nehezen tapadt, Alex ennek ellenére úgy látta, hogy tisztességes munkát végzett.

<Mi...fe...tar...n...eny...ig? – Pushkin>

<Pofa be, és ne mozogj! – Alex>

A recikláló hátulját keresztkötéssel zárta le. A ragasztószalag helyenként kidudorodott, de azért tartott. Mikor Alex végzett, a tartály nyomásmérőjére nézett, amely szerencsére nem tört össze.

Ereiben meghűlt a vér, mikor látta, hol áll a mutató. Fejben számolt.

Öt perc!

Öt perc, aztán Pushkinnak elfogy a levegője!

Megnyalta a száját, agya sebesen járt. Az nem segítene, ha tovább ragasztgatna; a tekercs nagyobb részét már elhasználta, és még mindig maradtak lécek. A kupola túl messze van. Ott vannak szerszámok és alkatrészek a recikláló megjavításához és a szelepcseréhez, de az időbe kerül. Időbe, ami nekik nincs. Különben is, munka közben ki kellene kapcsolnia a reciklálót, ami ugyancsak nem tenne jót Pushkinnak.

Talia szánjában van egy tartalék védőruha. Sértetlen vajon? Átöltözni egyikből a másikba sok-sok percig tartana; Pushkin még félig se vette volna fel az új szkafandert, amikor elájulna, márpedig az eszméletlen geológust Alex és Talia egyesült erővel sem győmöszölheti bele a szerelésbe.

Mi a másik lehetőség? Körülállják Pushkint, és végignézik, ahogy megfullad?

– Picsába! Picsába, picsába, picsába, pi...

Alex elnémult. *Van* másik lehetőség. A másik védőruha. Ép reciklálóval. Ha azt leszereli, megpróbálkozhat a cserével... Ha elég gyors. Ha.

Felpattant, vállon ragadta Pushkint, és magához rántotta, olyan közel, hogy az arcvédőjük összeérjen.

– Maradj itt! – ordította.

<Azonnal keresd meg a tartalék védőruhát!>, üzente Taliának, és futva indult a szánokhoz.

Hallotta a nő lábának dobogását, ahogy szalad utána.

Bumm

Kinyitotta a szánja hátsó ajtaját, turkálni kezdett a szerszámosláda után.

<Nincs értelme. – Talia>

<Meg kell próbálnom. – Alex>

Megragadta a szerszámosláda fogóját. Kirántotta, elmart egy oxigénpalackot, visszarohant Pushkinhoz.

Talia lépést tartott vele. Megtalálta a tartalék védőruhát; úgy csattogott a kezében, mint egy lenyúzott bőr.

<Abba nem frek 2ele! – Pushkin>

<Pofa be! – Alex>

Letérdelt a földre, a combja közé szorította a palackot, nehogy elguruljon. Jelt adott Taliának, aki elébe terítette a védőruhát.

<Fogd le! – Alex>

Talia leguggolt, és kézzel-lábbal szorította a földhöz a szkafander ujját és nadrágszárát. Akármilyen vékony volt, a teste nem engedte, hogy a por belepje a ruhát, ami most nagyon sokat számított.

Valamennyiüket kiképezték a védőruhák javítására, ami alapkövetelmény a felderítéseknel. Alex csak abban reménykedett, hogy elég sokra emlékszik a gyakorlatokból.

Felcsapta a szerszámosláda fedelét, kivette a változtatható sebességű fúrót. Kiválasztotta a megfelelő szarát, ráillesztette a fúróra, majd a ruha fölé hajolt, és eltávolította a recikláló első csavarját.

A szár mágneses volt, de nem elég erős; a csavar kicsusszant Alex ujjai közül, és elszállt a széllel.

– *Francha!*

Nem érdekes. Később pótolhatja.

Miközben nekiveselkedett a következő csavarnak, a fedvényei órájára pillantott. Három perce és negyven másodperce maradt.

Gyorsítania kell.

Összesen hét csavar volt. A többit sikerült kiszednie úgy, hogy egyet sem veszített el. Lecserélte a csavarhúzószárát villáskulcsra. Négy csövet és három gurtnit kellett eltávolítani, hogy a reciklálót leszedhessék a tartalék védőruháról.

Megnézte az órát, miközben meglazította a csővégeket.

Túl lassú volt! Túl lassú!

Az utolsó cső is lepattant a ruháról. Két perc és huszonhárom másodperc maradt. Szoros küzdelem lesz.

Ismét felkapta a fúrót, és Pushkinhoz fordult. Letépett valamennyit a vákuumszalagból, ráillesztette a csavarhúzószárat Pushkin reciklálójának egyik csavarjára, és beindította a szerszámot.

A fúró vibrált a kezében, miközben a szár pörgött.

Kihúzta az első csavart, és az övéről lógó tasakba dobta. Aztán eltávolított még egy csavart. Meg fogják szegni a karantén szabályait, de nem tehetnek mást. Csak abban reménykedett, hogy a porban vagy a levegőben kóválygó baktériumok nem ártanak Pushkinnak. Nem volt biztos benne, de hátha!

Végzett a csavarokkal, nekiesett a csöveknek.

Az első kettő könnyű volt. A tömlők apró páragomolyokat pöffentettek, amikor meglazította őket. A harmadikkal meggyűlt a baja. Egy mélyedésben volt a recikláló alján, nehezen lehetett hozzáférni a villáskulccsal. Ráadásul olyan nehéz volt mozdtítani, mintha Riedemann egyik segédje valamilyen erőgéppel húzta volna meg a csőbilincset.

A villáskulcs lecsúszott a gyűrűről.

Másodszor is lecsúszott.

– Francba, francba, francba!

Egy perc és hat másodperc maradt.

<Hiperventilálj! – Alex>

<Mé? – Pushkin>

<Mert majd vissza kell fojtanod a lélegzetedet. – Alex>

Pushkin mellkasa lázas gyorsasággal kezdett hullámozni.

Alex kitámasztotta a csuklójával a gépet. Így sem ment. Árnyék hullott rá; Talia odajött mellé. Átnyúlt a férfi válla fölött, próbálta a hüvelyk- és a mutatóujja közé fogni a gyűrűt, de az olyan szoros volt, hogy Talia ujjai folyton lecsúsztak róla. Alex sehogy se találta a megfelelő szöveget, és nem tudta tisztességesen megfogni a gépet, mert túl vastag volt a kesztyűje.

Negyvenkét másodperc.

– Kurva életbe!

Egy pillanatra megtorpant, aztán megragadta a bal

kesztyűjét, és egy dühös rántással elválasztotta a védőruha ujjától. A ruhaujj fehér felhőt pöffentett, a kezelő automatikusan összeszűkül, mint egy szorítókötés, megakadályozva a nyomás további csökkenését.

Farkasordító hideg marta a kezét, mikor lehúzta a kesztyűt. A hömpölygő por ezernyi tűvel szúrta a bőrét.

<Mit csinálsz?! – Talia>

<Lehúzom! – Alex>

Talia orra alá dugta a kesztyűt, hogy vegye el, aztán lerántotta a másikat is. Fájt a hideg, de pár pillanattól nem fagy meg. Az elég idő.

Harminc másodperc.

Felszisszent, amikor megragadta a gépet. Mintha egy jégtömböt tartott volna a markában. Lehet, hogy túlzottan derűlátó volt a fagyást illetőleg?

Oldalra fordult, befogta a villáskulcsba a gyűrűt, indított. Egy pillanatig attól félt, hogy mindjárt elszakadnak az izmok a csuklójában és az alkarjában. Aztán a gyűrű engedett, és Alex olyan sebesen csavarta le a cső végéről, ahogy csak bírta.

Húsz másodperc.

Befogta a villáskulccsal az utolsó csőbilincset Pushkin sisakjának tápvezetékén. Amint azt leszereli, a sisakból kiürül a levegő, és Pushkin ott lesz kiszolgáltatva a Talósz VII légkörének.

<Vegyél nagy levegőt, és tartsd bent! – Alex>

Pushkin mellkasa kitágult. Fölemelte a hüvelykujját.

Alex rántott egyet a dermesztő villáskulcsra. Aztán még egyet. A gyűrű elfordult, a cső ugrott egyet, sűrített levegőt és ragyogó jégkristályokat lövellve.

Alex felpattintotta a recikláló három pántjának csatját, majd leemelte Pushkin hátáról, és a földre dobta az egész mindenséget, az oxigénpalackkal együtt, amelynek tönkrement a szelepje.

Erre is elment tíz másodperc.

Talia a kezébe nyomta az ép reciklálót, amelyet rövid matatás után sikerült ráilleszteni Pushkin védőruhájának

szerelvénylapjára.

Húsz másodperc.

Egy. Kettő. Három. Befűzte a pántokat, lecsapta a biztosító kallantyúkat.

Fölkapta a lába mellől a fúrót, aztán a zsebébe nyúlt csavarért. Annyira elzsibbadtak az ujjai, hogy nehéz volt megtalálnia a csavarokat, és még nehezebben tudta kézben tartani őket.

Valahogyan csak sikerült.

A fúrószár rázkódott a csavaron.

Becsavarozott még egyet.

Aztán még egyet.

Eltelt negyven másodperc.

Nem bajlódott a többi csavarral; azokat elintézheti később.

Ledobta a fúrót, amely a szélről hajtva több méter hosszan pattogott a földön.

Villáskulcs. Hol az a kurva villáskulcs? Fejvesztetten körülnézett. Nincs a földön. Nincs a...

Talia megkocogtatta a vállát, és az övére mutatott, ahova Alex oda se figyelve szúrta be a villáskulcsot.

A jeges fém valósággal égette a kezét. A fájdalomra ügyet se vetve megragadta a recikláló első csövet, belenyomta a végét a megfelelő aljzatba, és elkezdte megszorítani a tartógyűrűt.

Ötvennyolc másodperc. Alexnek fogalma sem volt, hogy Pushkin meddig bírja visszatartani a lélegzetét. A szíven múlik. A génmanipulációján múlik. És azon múlik, hogyan hat rá a pánik, a rémület. Egy percen túl minden lutri.

Az örökös por bevette magát a gyűrű meneteibe. Félő, hogy így nem lehet biztonságosan rögzíteni a csövet. Alex összeszorította a fogait, és teljes erőből húzta a villáskulcsot.

A gyűrű megtette az utolsó félfordulatot. Ezzel megvólnánk!

Egy perc és tizenkilenc másodperc.

A második cső valamivel gyorsabban elkészült.

...

Egy perc és harminc másodperc.

Pushkin megtántorodott. Talia hozzáásietett, a geológus

vállára tette a kezét, hogy megtámassza.

Alex ujjai annyira kihültek, hogy csak harmadik próbálkozásra sikerült beillesztenie a harmadik csövet az aljzatba. Hüvelykujjával könnyedén megpördítette a csőbilincset, aztán megragadta a villáskulcsot, és húzta.

Egy perc és negyvenöt másodperc.

Utolsó cső. Miközben Alex beillesztette az aljzatba, Pushkin zihálni kezdett, úgy, mint a macska, amikor szőrgalacsint öklendezik fel. Alex ordított tehetetlen dühében, és megpróbálta gyorsabban húzni a villáskulcsot.

A gyűrű bekattant a helyére. Pushkin megroskadt, elernyedett Talia keze alatt. A nőnek erőlködni kellett, hogy megtarthassa ülő helyzetben.

Alex az oxigénpalackért nyúlt.

Nem találta.

Ereiben felforrt az adrenalin. Megpördült, körülnézett. A palack kicsúszott a lába közül, és elgurult.

Hova? Hova? Nincs ideje...

A palackot tőlük harminc méterre állította meg egy szikla.

Alex nagyot ugrott, vitette magát a széllel, ameddig bírta. Még két ugrás, és négykézlábra érkezett a szikla mellett. Megragadta a palackot, a hóna alá csapta, aztán leszegte a fejét, és belefeküdt a szélbe.

Két perc és öt másodperc.

Odatántorgott Pushkinhoz és Taliához. Beleillesztette a palackot a recikláló aljzatába, aztán forgatta, amíg a palack el nem akadt.

Azt remélte, lesz pár másodperce, hogy átöblítse a rendszert, de hát...

Megnyitotta a szelepet, elárasztotta a vezetékeket friss levegővel. Apró, zöld lámpa gyúlt ki a recikláló hátulján.

Talia rázta Pushkint, aztán a hátára döntötte, és két kézzel rátenyerelt a geológus mellkasára. Keményen lenyomta, aztán fölengedte.

És megint.

És megint.

Alex belesett Pushkin sisakjába. A geológus arca elernyed, a bőre szederjes és vörös volt, az ajka kékes.

– Gyerünk! – motyogta Alex.

Szinte még ki se jött a száján a szó, amikor Pushkin levegőért kapott, és a szemhéja felpattant. Fel akart ülni, de nem sikerült neki. Visszaesett, és tátozott, mint egy hal.

Fáradtság és megkönnyebbülés söpört végig Alexen. Térdre rogyott, az agya kiürült. Aztán ismét érezte, hogy fázik a keze. Talia felé nyúlt.

A nő visszaadta a kesztyűt, Alex ügyetlenül felhúzta. Tenyerét véresre horzsolta, amikor az oxigénpalackért vetődött.

Mielőtt rákapcsolta volna a kesztyűket a ruhaujjakra, utasította a szkafandert, hogy szorosan húzza össze a kezelőket. A kezét könnyű lesz fertőtleníteni, miután felállították a kupolát, de a tüdejét annál kevésbé, ha belélegzi a Talósz levegőjét, mint Pushkin. A tüdő kétféleképpen fertőtleníthető: tűzzel vagy vákuummal.

Bár a kezelő szorosan zárt, Alex érezte, hogy az ujjai kezdenek életre kelni. A védőruha fölmelegítette a kesztyűket.

Pushkin intett neki, hogy jöjjön közelebb. Alex hozzáhajolt, összeüttették a sisakjukat.

– Te örült strici – mondta rekedt, gyöngye hangon Pushkin.

– Jól vagy?

Pushkin krákogott. – Élek.

– Milyen szagú?

– Mi?

Alex az égre mutatott. – A levegő.

– Mint az ördögfing.

Bumm

Alex megpaskolta Pushkin vállát, és feltápászkodott. Egészen megzavarodott a kimerültségtől. A keze bizsergett és az álla lüktetett, mintha behúztak volna neki egyet.

Talia felnézett rá. Nem tudni, milyen volt a pillantása, mert az arcvédője elsötétedett.

<Kösz a segítséget. – Alex>

A nő bólintott.

Alex kereste a teknőst, amely megtámadta őket. Nyoma se volt. Más teknősök se mutatkoztak.

Azután Talia összetört szánja felé fordult, a szétszórt felszerelés körének közepén, és megrémült. A nagy lakósátor Talia szánjában volt. Az élelmük jó része úgyszintén.

Behunyta a szemét, mert ez már sok volt. A nap majdnem lement. Kevés idejük maradt, hogy összeszedjék az ellátmányt. Azonkívül rögzíteni kell a megmaradt szánokat, fel kell verniük a sátrat – ha ugyan ép –, át kell esniük a fertőtlenítésen... Még órákba telik, hogy pihenhessenek.

Bumm

Ne gondolj rá! Egyszerre csak egy dologgal szabad foglalkozni. Megfordult, elbaktatott az elhajított fúróért. Pushkin reciklálójából még mindig hiányzik négy csavar. Talia elintézheti, miközben Alex elkezdi összeszedni az élelmet.

Csen ki akarta csatolni magát a szánjából. *<Miben segíthetek? – Csen>*

<Maradj veszteg. Csak láb alatt lennél. – Talia>

6.

A nagy lakókupola tönkrement. A teknős felhasogatta a falait, amelyek így nem őrizhették meg a nyomást, és a szakadások túl nagyok voltak ahhoz, hogy beragaszthassák őket. Szerencséjükre a tartaléknak, amelyet Alex szánja vitt, nem esett baja, bár amikor összeállították és felpumpálták, csüggesztően kicsi volt a Talósz sötét mezején.

Talia szánjának rakományából körülbelül a kétharmad részt megmenthették. A többit elfújta a szél, és végigkergette a sivatagon, mint a kidobott szemetet.

Mivel a tartalék sátor sokkal kisebb volt, elvileg egyszerre csak egy személy fért be a fertőtlenítőbe. Taliának és Csennek sikerült beszuszakolniuk magukat a légzsilipbe, mert Csen a sérült lába miatt nem boldogult segítség nélkül. Pushkin túl nagydarab volt ahhoz, hogy elférjen Alex mellett, így ismét

egyedül élvezhette a légzsilipet.

Amikor le kellett vetnie a védőruhát, majdnem hagyta az egészet, pedig tudta, hogy meg kell tennie. Nem lett könnyebb a korábbiaknál. A végén a fájdalomtól nyögve, rángva és harákolva összehányta a légzsilip padlóját.

De legalább a keze indokot adott rá, hogy extra időt tölthessen a fertőtlenítőben. A talaj foltokban leszedte a bőrt a tenyeréről, az apró kövek élei összehasogatták a hüvelykujját. A sebek még mindig nyitottak voltak, és tudta, hogyha engedné így beforni őket, csak felszakadnának és megkeserítenék az út hátralevő részét. Az ujjai elmerevedtek, megdagadtak a hidegtől; kényszerű lett minden mozdulat, amely finommotorikus vezérlést igényelt.

A vágásokat ugyanúgy kezelte, mint a vállát: elsőnek egy réteg Celludox (ami enyhítette az égést), aztán egy vékony réteg TruSkin. Ettől még ugyanolyan ügyetlennek érezte az ujjait, de kellő óvatossággal képes volt nyitni-csukni őket úgy, hogy működjenek.

Mihelyt végzett a fertőtlenítéssel, kellenetlenül visszavette a védőruhát. Pushkin és ő is ki voltak szolgáltatva a Talász mikrobáinak. Nem tudhatták, milyen hatásuk van, hatnak-e egyáltalán, de amíg meg nem bizonyosodnak róla, szkafanderben kell lakniuk, nehogy megfertőzzék a lakókupola belsejét. Vagyis a közeljövőben nincs több szilárd étel.

Végre! A légzsilip kinyílt, Alex átbogladozott a küszöbön a sátorba.

Összebújtak a középső fűtőtest körül. A tartalék sátort nem szigetelték túl jól. Alex érezte, hogyan szívja el a talaj hidege az ülepéből és a lábából a meleget, pedig magasra állította a védőruha belső fűtését.

Sokáig egyikük sem szólt. A nap eseményei annyira összetörték őket, hogy mozdulni se bírtak. Pushkin arca szederjes és dagadt volt, mintha addig pumpálták volna a fejét, amíg a hajsálerei meg nem pattantak.

– Ennyi maradt – káromta rekedten Talia.

Alex fedvényein feltűnt egy mappa. Megnyitotta, és látta a

készletek listáját: ellátmányt, műszereket, oxigénpalackokat, vizet, elemeket, satöbbi. Kevés élelmük maradt. Két nap fél adagon, nem több. És ezt is csak úgy szoríthatják ki, ha az energiaszeletek tetemes részét elfolyósítják, hogy Alex és Pushkin szkafanderesen is ehessék. (A védőruha oldalzsebe automatikusan elvégzi az átalakítást, de Alex akkor is rühellte a folyósított szeletek ízét. Olyan volt, mint a hideg takony!)

– Mit gondoltok, támadnak újra a teknősök? – kérdezte Csen.

– Nem gondolom. Akkor nem, ha nem ingereljük őket – felelte Talia. Senki se nézett Pushkinra, akiben legalább volt annyi tisztesség, hogy kínosan feszengjen.

– A galliumot nem kerülhetjük meg – mutatott rá Alex. Bádoghangja volt a sisak miatt. – Ha átvonszoljuk rajta a szánokat...

– Azt majd kipróbáljuk – mondta kurtán Talia.

Bumm

Hosszú csend következett. A rövid eszmecsere elhasználta megmaradt energiájukat.

Alex a galvanizálást piszkálta a lába között. Gyűlölt belegondolni, gyűlölte kimondani, de... – Nem tudom, ti hogy vagytok vele, de én kétlem, hogy holnap képes lennék gyalogolni. – Körülnézett a nyúzott arcokon. – Maradhatnánk itt egy napig. Összeszedhetnénk magunkat valamennyire, mielőtt elindulunk.

Pushkin felhorkant. – Te még mindig arról álmodol, hogy elérjük lyuk?

– Milyen messzire vagyunk most? – kérdezte Csen.

– Tizenhét kilométer – felelte Talia.

– *Csak* tizenhét – mondta Alex. – Egy teljes nap, meg még egy kicsi. – Szavai ellenére a távolság irtózatossá rémlett. Minél közelebb értek az üreghez, annál inkább lelassultak, és most, hogy elveszítették a felszerelésük nagy részét...

Talia olvashatott a gondolataiban, mert csendes, komoly hangon így szólt: – Mostantól védőháló nélkül ugrunk. Ha valami történik ezzel a kupolával, mindenkinek a szkafanderében kell lakni. Az ennivalónk alig pár napra elég,

elvesztettük a mintavevődet, Pushkin, a rádiónk lerobbant, tehát még ha képesek *lennénk* is kiküszöbölni az interferenciát, mostantól nem tehetjük. – A fejét csóválta. – Azt hiszem, nekem és neked (itt Csenre nézett) mostantól mindenképpen viselnünk kellene a szkafanderünket. Az lesz az egyetlen védelmünk, ha a teknősök *csakugyan* visszajönnek.

Pushkin fújta egyet. – Ha aztat várod, hogy szkafanderbe lakjak expedíció végéig, akkor tévedel óriási nagyot.

– A szabályok...

– Szabályok dögöljenek. Ha Alex és én nem mutatunk tünetekt holnap estig, szkafander jön le, te pedig lószart se tehetel, Indelicato.

Talia szeme lángolt a visszafojtott gyűlölettől. – Mennyire lenne biztonságos? – kérdezte Alextől.

– Eléggé – felelte ő. Hogy felháborodnának az oktatói ettől a választól! – De nincs módunk meggyőződni róla.

Talia a geológusra szögezte kérlelhetetlenül égő szemét. – Pushkin, be fogom tartani a szabályokat, akármennyire kényelmetlenek. Mindenki védőruhában marad. Nem pikkelünk rád, noha *te* hoztál minket ebbe a helyzetbe.

– Meglássuk, Indelicato. – Pushkin keresztbe fonta vaskos karját. Pillantása elmozdult, mintha a fedvényeit bámulná, bár Alex ezt nem hitte.

És egy köszönő szó se, amiért megmentettem az életedet. Seggfej!

– Tehát megyünk tovább? – kérdezte Csen.

– Nem tudom – felelte Talia. – Holnap ismét megbeszéljük, és majd elválunk. Rendben?

– Rendben – visszhangozta Csen és Alex. Pushkin csak annyit mondott: – Hö.

Bumm

7.

Alex nehezen aludt el. Mindig is nehezen aludt el, de

védőruhában különösen. Egyszerűen nem talált kényelmes pozíciót sisakos fejének. A sisakot nem arra tervezték, hogy oldalvást fekve, hanem állva viseljék.

Gondolatai ismét elkószáltak, kusza emlékek jöttek-mentek a fejében, mintha megkevert diaképeket nézne. Akármennyire erőlködött, hogy elalhasson, nem engedte sem az agya, sem a

Bumm

Fontolgatta, hogy bedob néhány stimmelőt, és fent marad egész éjszaka, de nem volt egy fényes ötlet. A tabletták valóban helyrehoznák az agyát, akárcsak a jóízű alvás, de nem segítenének, hogy a teste is magához térjen és rendbe jöjjön, mint a természetes pihenéstől. Mellesleg a huzamosan szedett stimmelő hajlamos belezavarni az ember agyába, amelynek az üreg már úgyis betett. *Megzavarodunk, mint a macska fiadzás után.*

Megtapogatta a nyelvével a zápfog fűrészkes romját. Nem volt könnyű a nap. Ismét látta a teknőst, ahogy alaktalan tömegével belegázol Pushkinba, és kirázta a hideg. A teknősök nyilvánvalóan azért vannak itt, hogy védjék – sőt talán karbantartsák – az üreget, de az is nyilvánvaló, hogy a képességeik korlátozottak. Máskülönben a galliumantenna még mindig fagyos és működésképes lenne.

A fejét csóválta. Micsoda örült terv! Miféle kreatúrák tartának jó ötletnek egy külszíni szupravezetőt? Főleg egy olyat, amely a legcsekélyebb behatástól megolvad?

A sátor túlsó végében Pushkin köhögött és forgolódott a fülkéjében.

Alex a homlokát ráncolta. Még mindig csodálkozott rajta, hogy megmentette Pushkint, akinek minden logika szerint meg kellett volna halnia. Hogy neki *miért* volt olyan fontos Pushkin megmentése... Maga sem tudta. Nem szívelte Pushkint. Sőt gyakran és szívesen behúzott volna neki. Mégsem habozott az életét is kockáztatni, hogy segíthessen a geológuson.

Miért? Ha ennyire nem számított Pushkin, miért törte magát érte? Mert Pushkin elvesztése veszélybe sodorta volna az expedíciót? Mert embertársaink megsegítése ösztönös parancs?

A DNS-e és a bélflórája diktálná, hogy védje és életben tartsa a fajtát?

Nem, nem ettől volt... Alex ismerte a halál árát, és nem hitte, hogy az ő tiszte eldönteni, ki fizessen és ki ne. Nem volt sem tudása, sem tekintélye ítélni érdemről és erényről. Ilyenje talán senkinek sincs.

Bumm

Élet. Halál. Fej és írás ugyanazon a piszkos pénzdarabon. Értékállóknak bizonyult vajon a legbecsesebb deviza? Vagy az is devalválódott, mint minden, amit ember csinált? Volt egy percnyi pörgő, villogó dicsősége, aztán elköltötték és elfelejtették, talán újraöntötték, talán eldobták vagy felismerhetetlenné hamisították.

Bumm

– Mitől félsz?

Alex felháborodott a kérdésem. – Én nem félek!

Az ágyban ültek. Velük szemben éppen átlátszó volt az elsötétíthető ablak. Odakint bíbor viharfelhők hömpölyögtek Eidolon őserdői fölött, villám lobogott a hasas hullámok között, és a világ morgott válaszul.

– Akkor miért várunk?

– Ezt már megbeszéltük!

– Beszéljük meg még egyszer.

Alex törölte a táblázatokat a fedvényeiről, hogy a feleségére összpontosíthasson. Layla szeme kék-fehéren ragyogva tükrözte az elektromosságot.

– Új lakókupolát építeni sokba kerül, ez pedig nem elég nagy. Talán majd pár év múlva, ha előléptetnek vezető technikussá a laborban.

Layla visszafordult a viharhoz. – Össze tudnánk hozni. Ha takarékoskodnánk.

– Aligha. És miféle élet lenne az?

– Te csak nem akarsz megpróbálni.

– Ez nem igaz!

– Nincs tökéletes idő. Nem lehetsz az, akivé lenni akarsz, amíg nincsenek gyermekeid. A gyermek, az hitvallás.

– Így jutsz olyan szülőkhöz, akiknek sose lett volna szabad gyereket hozniuk a világra.

– Te is tudod, hogy mi nem vagyunk olyanok.

Alex nem felelt.

– Csak mert nem tudod, mit kezdj az élettel, az még nem jelenti azt, hogy valaki más ne kaphasson esélyt rá.

– Ezzel a logikával mindenkinek annyi gyereket kellene produkálnia, amennyit bír!

– Talán igen. Talán nekünk is azt kellene tenni.

Bumm

Alex összekuporodott, szorosan átfogta a térdét. Az arcába kiáltott annak az elkerülhetetlensége, ami volt és ami történt.

Nem lett volna szabad annyira félnie.

Igent kellett volna mondania, de mindig voltak sürgetőbb aggályok. Munka. Pénz. Az idő miatt nem kellett aggódni, hála a STEM-injekcióknak; már csak a reformhutteriták ragaszkodtak hozzá, hogy húsz-harminc évesen legyenek srácaik, amit Alex borzasztó korainak tartott. Hiszen egy harmincas ember még maga is gyerek!

Most már belátta, mekkorát tévedett. Az élet nem kegyelmez, nem irgalmaz, a STEM-injekció pedig nem tesz halhatatlanná (még csak hosszú életűvé sem). Ha lett volna gyerekük, Laylából tovább élt volna valami, de helyette... győzött a sötétség. Layla elment, és Alex egyedül maradt, kizárólag a közönyös mindenség kegyetlen véletlenszerűsége miatt.

Bumm

Könnyei tócsába gyűltek a sisakban. Ha lett volna egy srácuk, Layla talán nem megy el arra az utolsó, végzetes kirándulásra.

Szeme előtt hullámozott az alkóv függönye, és ő nem tudta, a könnyek miatt van-e, vagy a kérlelhetetlen robbanások okozzák.

Késő éjszaka fojtott sikoltást hallott. Összerázkódott, félrerántotta a függönyt. Láta, hogy Talia a fejét dobálva hánykolódik és forgolódik a fürkéjében. Hozájuk hasonlóan ő is magán hagyta a védőruhát, és tompavörös éjjeli sisaklámpája megvilágította sovány, eltorzult arcát.

Francba! Alex már félig kint volt a fürkéjéből, amikor Talia vonaglása alábbhagyott, teste elnyugodott, noha a kezét továbbra is ökölbe szorította, és kapkodta a levegőt. A szemhéja mindvégig csukva maradt.

Ha rosszat álmódott, ez volt a legrosszabb, amelynek Alex a tanúja volt valaha. Még az övénel is rosszabb.

A többiekre pillantott. Csen még mindig aludt, Pushkin behúzta a függönyét, így nem lehetett tudni, ébren van-e vagy sem.

Alex óvatosan visszahúzódott az alkóvjába. Még negyedóráig figyelte Taliát, csak hogy lássa, nem lesz-e baja. Az asztrofizikus tovább hánykolódott, és fojtottan nyögdécselt, de akármilyen kínozták is, nem ébredt fel rá, még akkor sem, amikor a sisakja belsejéhez csapkodta a fejét.

Végül Alex hátat fordított neki, és behunyta a szemét. A világ bajait nem neki kell helyrehozni. A sajátjait sem képes.

9.

Reggel kiderült, hogy – Taliát is beleértve – egyiküknek sincs kedve fölszedni a sátorfát. Még az sem került szóba, forduljanak-e vissza vagy menjenek tovább; az volt a hallgatólagos megegyezés, hogy *maradjunk*, és *csináljunk minél kevesebbet*.

Pushkin arcán csúnyább lett a véraláfutás, olyannyira, hogy Alex egy pillanatra meg is sajnálta. Az ő állkapcsa földagadt és fájt. Nem *kellene* mégis bevennie valamilyen antibiotikumot? Ha a zápfogának a gyökere elfertőződik, ugyancsak meggyűlik vele a baja.

Így hát bevette a gyógyszert, noha tudta, hogy attól még

fáradtabbnak érzi majd magát. Ugyancsak bekapta a reggeli stimmelőt, ami segített, de bár az AcuWake borotvaélesre fente az agyát, valami mocorgást érzett a mélyben, mintha tisztánlátása olyan építmény lenne, amelyet korhadó alapokon emeltek. Valahogy nagyon fonák volt az egész. Alex érezte magát fonákul, és semmit sem tehetett ellene.

Egy dolognak azért örült. Pihenésük lehetővé tette, hogy a válla gyógyuljon egy kicsit, márpedig arra borzasztó nagy szüksége volt. Még néhány nap a hámban komolyan megártott volna neki.

Rögtön déli tizenkettő után ő és Pushkin kimentek a sátorból, és megpróbáltak közvetlen lézerkapcsolatot létesíteni az Adamurával. Fölösleges volt. A készülék nem tudott rákapcsolódni a hajóra. Ahányszor ráközelített, a

Bumm

zavarta a célzó szoftvert.

Próbálkozás közben Pushkin egyszer sem hozta szóba az előző nap eseményeit. Még csak köszönetet se mondott Alexnek. Rá nem jellemző módon visszahúzódó volt, csak egytagú szavakra nyitotta ki a száját, vagy morgott.

Alex meg nem állhatta, hogy bele ne kössön. Tudta, hogy ez nem szép, de sértette, hogy Pushkin nem hajlandó beismerni a hibáját, és képtelen kinyögni egy *köszönömöt*.

– Hé, az ott nem egy másik teknős? – kérdezte.

Pushkin összerándult, aztán megpördült, hogy lássa, mit mutat Alex, de ott nem volt semmiféle teknős, csak a gomolygó narancsszín porfellegek.

A geológus rosszindulatúan meredt Alexre, miközben húsos alsó ajkát harapdálta. – Tudod, hogy nem megyünk lyukba – mondta, aztán elcsörtetett Alex mellett a szánokhoz.

Alex csak állt, és a lézeres adójukat bámulta. Pushkinnek alighanem igaza van, de Alex nem akarta beismerni. Még nem. Addig nem, amíg az univerzum nem kényszeríti.

Miket művelek? Bár tudná!

Szétszedte az adót, utána mintákat vett a kupola körül, ahogyan normális esetben csinálta volna táborverés után.

Amióta beértek a Delta-zónába, a mikrobák mennyisége több mint háromszorosára nőtt. A galliumtelérek közelében voltak a legnagyobb telepeik. Nem tudni, azokból táplálkoztak-e vagy feltöltötték őket, de mindenképpen volt valami kapcsolat a fém és a mikrobák között.

Éppen elcsomagolta a mintáit, amikor két teknős tűnt fel a nyugati látóhatáron.

Amikor szólt Taliának, a nő azt felelte: *<Ez épp a megfelelő idő. Indíts a szánokhoz! – Talia>*

<Nem. – Pushkin> Azzal a geológus bevonult a légzsilipbe, és fertőtleníteni kezdett, elengedve a füle mellett mindent, amit Talia és Alex mondott.

Alex veszteg maradt, amíg Pushkin a légzsilipben tartózkodott. Talia még rászoríthatja, hogy jöjjön elő, végezze a munkáját...

De nem. Fél órával később:

<Nem reagál. – Talia>

Bumm

Öt perccel később Talia csatlakozott Alexhez a széljárta síkságon. Közösön vonszolták Talia tönkrement szánját száz méterrel arrébb a lakósátortól. A heveder segítsége nélkül – a teknős szétroncsolta a szán elejét – nehéz, keserves munka volt, de végül sikerült.

<Felkészülni! Megpróbáljuk! – Talia> Az oldalára függesztette az üzemkész szögbelövőt. A teknősök ellen ugyan semmit sem ér, de Alex úgy vélte, ez valamilyen illuzórikus biztonságérzettel ruházza fel Taliát.

Az élet veszélyei ellen nincs igazi oltalom, elmélkedett Alex. Az ember próbálkozhat, de mindig lesznek ismeretlen erők és események, amelyek olyan váratlanok – és hatalmasak –, hogy legázolnak minden lehetséges védelmet.

Beállt a szán mögé Talia oldalán. Rátenyereltek a jármű hátuljára, és felkészültek.

Talia bólintott, Alex megvetette a lábát a földön. Közösön áttolták a szánt a legközelebbi galliuméren. A szán orra lesüllyedt, mikor keresztülsiklott a csatornán, a fém jobbra-

balra kiloccsanó, súlyos hullámai félretolták a puha port.

Utána megálltak, és a teknősöket nézték. A kreatúrák mintha nem látták volna őket, de Alex nem hitte, hogy nem érzékelték volna, ami történt, és ez még jobban aggasztotta.

<Ez nem jó. – Alex>

<Miért? – Talia>

<Azt jelenti, hogy felismerik a szándékot. – Alex>

Talia arca megmerevedett. Megértette. *<Próbáljuk még egyszer. – Talia>*

Még négyszer keresztültolták a szánt a galliumon, és a teknősök továbbra sem reagáltak.

<Hát ha ez a helyzet, nyugodtan mehetünk tovább. – Talia>

<Nem. – Pushkin>

Bumm

10.

Négyen néztek szembe egymással a szűk lakókupolában. Csen a fülkéjében ült, a többiek álltak. Pushkin vaskos ujjai ütemesen nyíltak-zárultak, mintha össze akarnának zúzni valamit – vagy valakit.

A geológus még mindig viselte a védőruháját. Nem váltotta be az esti fenyegetését, hogy leveti a szkafandert, habár sem rajta, sem Alexen nem mutatkoztak a fertőzés jelei.

– A teknősök nem látszanak nyíltan ellenségesnek – szólt Talia. Szeme alatt szokatlanul sötétek voltak a táskák, szája körül elmélyültek a ráncok. – Úgy vélem, mehetünk tovább.

– Nem! – jelentette ki Pushkin. – Sokáig helyeseltem bolondságnak, és nézd meg, hova juttatott! Nem. Nem teszek még egy lépést nyugatra. Én nem. Most nem. Tanulmányozzák lyukat mások. Szerepem itt *lejárt*.

– Ebben nem te döntesz – torkolta le Talia. – Következétesen elfelejted, hogy *én* vezetem ezt a küldetést, és...

Pushkin egy csoszogó lépést tett előre, hatalmas tömegét fenyegetően közelebb tolva Taliához. – Nem erőltethetel! –

Hangja halk és egykedvű volt, de a szavai tántoríthatatlan meggyőződéstől súlyosak. – Neked nincs hatalmad. Cég kirúghat, ha visszamegyünk. Nem érdekel. De ez nem katonaság, és senki se kockáztassa életét csak azért, mert te mondod.

Talia mereven nézett föl rá, és egy centimétert se hátrált. – Helyes. Legyen, ahogy akarod. Ez demokrácia, mindenkinek joga van szólni. Szavazni fogunk.

– Aha. Az nem megy, Indelicato – rázta a fejét Pushkin. – *Én* döntök úgy, hogy *nekem* elég. Nem érdekel, ti mit csináltok.

– Tévedsz! – Talia hangja csattant, mint az ostor. – Közös asztal, közös felszerelés. Nem fogsz olyan döntéseket hozni, amelyek befolyásolják a többiek életét. Ezt nem lehet kétféleképpen csinálni. *Szavazunk!*

Pushkin lustán pislantott vastag szemhéjával. – Jó, akkor szavazzunk.

Talia Alex felé vágott a szemével – Crichton?

– Menjünk tovább.

A nő bólintott. – Csen? – Amikor a kémikus nem válaszolt, még rá is nézett fenyegetően. – Csen? Te mit válaszolsz?

A kémikus hol Taliára nézett, hol Pushkinra. – Én... nem vagyok biztos benne. Sajnálom, de nem tudom.

Talia könnyörtelenül meredt rá. – Ez nem fog menni, Csen. Döntened kell.

– Taliának igaza van – mondta Pushkin. – Nyomorult életbe most egyszer döntened kell. Válassz, Csen. Mit választasz? Életed kockáztatva megnézed földön kurva lyukat, amit prímán láttunk már úrből? Kockáztatod gyilkos idegen falkát köztünk és lyuk között, holott...

– Elég! – förmedt rá Talia.

Alex közbeszólt. – Megéri a kockázatot. Ha nem...

– Tényleg? – gúnyolódott Pushkin. – Tegnap nem éreztem utolsó szusznál, hogy *megéri*. Otthon szerettem volna lenni, selyem házikabátba, hűtött vénuszi whiskyt szopogatva, miközbe olvasok *rendesen képzett és felszerelt csapat* tudományos beszámolóját lyuk tisztességes felderítéséről! –

Legyintett. – Szégyellhetnéd magad, Crichton. Te vagy egy xenobiológus? Teleszórjuk törött felszereléssel egész kurva bolygó. Illik ez? Helyes ez? He?

– Nem – dünnyögte Alex. A vita kimerítette, pedig eleve fáradtan érkezett a kinti munkából. – De nem volt választásunk. Ha...

– *Igaz* – mondta Pushkin, és közel hajolt hozzá. – Most viszont *van*. – Váratlan eréllyel fordult Csenhez. – Szóval válassz, Csen. Gerinctelen életbe, most egyszer *válassz!*

Talia egész idő alatt egy pillanatra sem vette le a szemét a kémikusról. – Válassz – mondta.

Csen nyeldekelt, megnyalta a száját. Úgy tátogott, akár egy hal, majd egy büntudatos kutya bocsánatkérő pillantásával azt mondta: – Én-én egyetérték Pushkinnal. Arra szavazok, hogy forduljunk vissza.

Alex egy pillanatig látni vélte a nő szemében a fellángoló haragot és megvetést, amellyel a kémikust nézte, de Talia arcából rögtön el is tűnt minden kifejezés.

Pushkin ragyogott a diadaltól. – Ez beszéd! Nem is volt olyan rossz, ugye?

– Két szavazat a folytatás, kettő a visszatérés mellett – mondta mímelt egykedvűséggel Talia. – Mivel én vezetem az expedíciót, az én szavam a döntő. Én pedig azt mondom, hogy megyünk tovább.

Pushkin leszegte a fejét, az arca elsötétült a haragtól. – Nem, nem. Nem elfogadható, Indelicato. Nem szavazol kétszer. Nem így működ. Ez holtverseny. Matt. Tehát ülünk és maradunk, míg étel kifogy, vagy helyes dolgot csináljuk, és visszamegyünk. Csak egy út van. Vesztettél, Indelicato. Fogadd méltósággal veszteséged.

Taliának szeme se rebbent, és hajszálnyit sem hátrált. – Állítsátok be az ébresztőt. Úgy készüljetek, hogy reggel indulunk.

– Én kész... kész vagyok visszamenni. – Azzal Pushkin ráérősen elvonult a fürkéjébe, ledobta magát a pokrócára, és nyújtózkodott.

Talia állt egy helyben, merev háttal, üres arccal. Aztán bólintott, mintha magával beszélgetne, és elmasírozott az alkóvjához.

Csen az egyikre nézett, aztán a másokra, végül Alexre, magatehetetlenül. Tapintani lehetett a szorongását.

Alex vállat vont. Az álomnak vége. Győzött Pushkin, illetve az univerzum. Az expedíció befuccsolt.

Egy pillanatig fontolgatta, hogy egyedül mehetne tovább. Nincs olyan messze az üreg. Ha elegendő energiaszeletet vesz magához, és a szkafanderben alszik, elboldogul sátor nélkül... De nem, ez örültség. Nem jutna vissza. Hamarabb elfogyna az ennivaló.

Ült az alkóvban behunyt szemmel. Zápfoga fűrészkes romjai szúrták a nyelve alját.

Bumm

11.

Alex a fejét felpolcolva feküdt szkafanderesen a termálpokróc alatt, és félig lehunyt szemmel bámulta a talajminták eredményeit. A számok mintha saját kényük-kedvük szerint mozogtak volna. Alex tompának és lomhának érezte az agyát.

Szemben a szűk lakósátorban Talia hajtogatott egy darab alufóliát. Összehajtogatta, széthajtogatta. Ha nem lett volna rajta a sisak, amely kiszűrte a hangot, Alexet megörjítette volna a zörgés. Talia imbolygott hajtogatás közben. Alex látta, hogy a nő ajka folyamatosan mozog az arcvédő mögött, ami nála szokatlan bőbeszédűségre vallott.

Csen a Taliától balra levő alkóvban szokatlanul zaklatottnak látszott. Időnként mondott valamit, ami nem hallatszott a sisakban. Alexnek úgy rémlett, mindannyiszor Taliának válaszol. Amióta összeesapott Pushkinnal, a nő folyamatos szóáradatot zúdított a kémikusra, és ez aggasztotta Alexet. Bárcsak hallaná, hogy miket mond Talia!

Pushkin elterült az alkóvjában, és a fedvényeit bámulta,

mintha olvasna vagy nézne valamit, ám Alex észrevette, hogy a geológus szája időnként szubvokálisan mozog, amire Csen mindig reagál, vagy egy hunyorítással, vagy megváltozott mimikával.

Kölykök! Minden expedíción elkerülhetetlen a dráma, amit Alex igyekezett széles ívben elkerülni. Kölyökkorában sem vonzotta, felnőtt fejjel meg végképp nem. De így sem hagyta nyugodni, miről beszél Csennek Talia és Pushkin. Mintha a vegyész jobban érdekelné őket az üregnél.

Behunyta a szemét. Számít ez? Nem mindig értette az embereket. Laylát igen; ő megértette Alexet, és az is őt, de Alex számára rengeteg ember megmaradt titoknak. Még ha logikával meg is fejtette a reagálásukat, nem *érezte* őket, és ettől nehezen kiszámíthatók vagy megmagyarázhatók lettek.

Bumm

Szorosabban magára csavarta a termálpokrócot, próbálta elűzni a talaj hidegét, amelyet nem tartóztatott fel a szkafander.

Nem hitte, hogy képes lenne aludni. Ma sem. Hihetőleg majd akkor jön a szemére álom, ha messze maguk mögött hagyták az üreget. Ha Talia győz, és folytatják az utat...

Nem, nem áltatja magát csalóka reményekkel. Az utazásnak vége, a kaland kudarcba fulladt.

Amiből mi is következik rá nézve? Megrohanta a reménytelenység, odabent szélesre tátotta a száját a szakadék, és már érezte a távolban az egzisztenciális rémálmokat, amelyek csontujjakkal nyúlnak a lelkéért. A legrégibb félelmek a leghatalmasabbak. Ha lennének istenek, bizonyosan a sötétség istene lenne az első, a legnagyobb és a leggonoszabb. A fény erőfeszítést igényel. A fényért harcolni kell. Ám a sötétség könnyű, előbb létezett minden másnál, és akkor is itt lesz, hogy elborítsa fullasztó palástjával a világmindenséget, ha majd az utolsó fáradt csillagok is kialusznak az idők végezetén.

Szívverése meglódult, és a látóterében tolongó hisztérikus rizsszemek ugrottak egyet válaszul. Teste felhevült, átmelegítette tagjait, és éberségre kényszerítette.

Nincs semmije, semmije... semmije. A reménység elsüllyedt,

és ő itt kapálózik az üres és határtalan tengerben, ahol súlyos hullámok zúdulnak rá, lefele nyomják, megtöltik a száját, megnehezítik a lélegzést.

Bumm

Tekintete kiutat kutatva repdesett a kupolában. Mit tehet? Semmit. Ez benne a legrémítőbb.

Figyelmeztetés jelent meg a fedvényein: túl magas az oxigénszintje. Hiperventilál. A szkafander máris ellensúlyozta, csökkentette az oxigén sűrűségét a sisakban, de nem tompíthatta az idegeit karistoló rettegés élet.

Alex nem tudta, hogyan bírja ki az éjszakát, pláne még egy napot.

Megtörte a reménytelenség. Nem volt képes ellenállni a kísértésnek, és a múlt félelmei elsápadtak a mostani, marcangoló iszonyat mellett.

Lázasan áskált a rendszerben, és egyszer csak ott volt előtte ismét a mappa. *Layla*. Most nem gondolkodott, csak a felfortyanó adrenalin hajtotta.

Rákoppantott.

A címlap teljes méretűre tágult, megtöltötte a látóterét. Rohanni kezdtek a szócikkek. Ezerszámra. Tízezerszámra. Vaktában rábökött az egyikre a tetején, és...

Megnyílt előtte egy ablak. Layla szülei nevetgélnek és beszélgetnek a lakókupolájukban, a háttérben zene szól. Vendégek járkálnak, főleg tizenévesek, táncolnak, iszogatnak, fecsegnek. A nagyszobában transzparens függ, amelyre azt írták: *Boldog Napfordulót!*

És megszólal Layla hangja: – Mama, mama! Te mit kérsz?

Az anyja boldog arccal felnéz: – Csak egy kis habzóbort.

Az optika szédítő fejest ugrik: Layla fehérbort tölt a csíkos tálalóasztalon álló pohárba.

Bumm

Alex megkövülten feküdt. Nézett és nézett, itta a képeket, mint a szomjanhaló. A felvétel évekkal korábban készült, jóval az előtt, hogy Layla megszerezte xenobiológusi diplomáját. A hangja fiatal volt, ragyogó és reményteli. Mikor elsuhant egy

vitrin előtt, Alex megállította a videót, hogy láthassa – ha eltorzulva is – a tükörképet. Layla arcának ismerős körvonalától elakadt a lélegzete, és a sátorfalnak hanyatlott.

Szürreális volt Layla szemével nézni a világot. Tolakodónak is érezte, mintha megsértené Layla személyes szféráját, még így is, hogy a felesége rátestálta a felvételeket.

Layla otthagyta a társaságot, kiment a vécébe. Alex törölte ezt az emléket, és választott egy másikat, két évvel későbből.

Ezúttal a plinthe közigazgatás konténerekből összebarmolt, idomtalan főépületét látta. A konténerekbe egymástól egyenlő távolságra keskeny ablakokat vágtak. Layla és barátai a főtér irányába mentek az épület mellett, a város közepén.

A felvételek megigézték Alexet. Szeme alig rebbent, alig vett levegőt, és fáj a szíve minden dobbanástól.

Bumm

Most, hogy elkezdte nézni őket, abba se bírta hagyni. Klipről klipre ugrott, de még a lassú, csendes pillanatok is elvarázsolták. Layla lélegzetének ismerős mintája, apró mozdulatai olvasás vagy videózás közben – ahogyan vakargatta a kézfejét, vagy tüsszentésnél eltakarta a száját – érzések szökőárját hozták magukkal. Többször mintha a felesége illatát is érezte volna. Ezt persze csak képzelte, de az emlék volt olyan erős, hogy átrepülje az éveket.

Órák teltek el így. Alex nem volt biztos benne, óvakodott ránézni a fedvények jobb felső sarkába kiírt időre.

Többször megmaradt a feljegyzések korai szakaszában, amikor Layla még iskolába járt, amikor dolgozni kezdett a Központi Koloniális Bizottságnál. Amikor még nem ismerte őt. Nem akarta látni magát, de végül győzött a beteges kíváncsiság, és némi keresgélés után megtalálta a napot és a percet, amelyre az előző éjszaka gondolt.

Amikor azon vitatkoztak, legyen-e gyerekük.

Layla szemével látta a villámokat a horizonton, Layla fülével hallotta saját érveit és kertelését. Kívülről nézve sokkal jobban látszott a gyengesége, még a félelménél is jobban, és egyszer csak rádöbbsent, mennyire gyűlöletes a vékony hangja, meg

ahogy az ágytámlára sandít, hogy ne kelljen a feleségére néznie.

A párbeszéd rövidebb és érdekesebb volt, mint amire ő emlékezett. Akkori érzéseiből semmi sem látszott az arcán, fapofát vágott, sokkal lelketlenebbnek tűnt, mint mostanáig hitte, és minden szava fölért egy ütéssel.

Tovább nézte annál, amire ő emlékezett, noha elmosódott előtte a világ.

Az önutálatot még kibírta volna, ha ezzel lezárult volna a dolog. Ám Layla kikelt az ágyból, és elindult a folyosón a konyhába. A teázó pultjának támaszkodott, és felnézett magára a keskeny tükörben.

Arcának nyers fájdalma megrázta Alexet. Könnyek gyülekeztek Layla szeme sarkában, vonásai eltorzultak. Lesütötte a szemét, halkán köhécselt, és felsírt.

– Affrancba! – súgta.

Aztán megtörölte a szemét, és elkezdett ételt készíteni magának.

Bumm

Alex kábán leállította a felvételt, bezárta az ablakot, eltüntette a fedvényeit.

Bámulta fektében az ívelt mennyezetet, és alig bírt lélegezni. Késő volt már. Túl késő. Érezte minden helytelen szavának, rosszul időzített cselekedetének a súlyát, úgy érezte őket, mintha vaslemezeket raktak volna a mellére, amelyek összelapítják.

Itt nem tudott mit tenni. El sem képzelhette, miként vergődhetne ki a gyász, a büntudat, a marcangoló önvád zűrzavarából. A gondolat, hogy lehet még belőle normális ember, olyan nevetséges volt, hogy el sem hihette. Vannak dolgok, amelyek helyrehozhatatlanok.

Aludnia kellett. Valahogyan. Nem jutott eszébe más menekülés.

Így hát megtette, amit még soha: rendelt magának egy dupla adag melatonint, és hálásan felszürcsölte.

Nem tart sokáig, gondolta. Behunyta a szemét, megmarkolta a kapaszkodót a fülke falán. Csak addig kell itt lógnia, amíg

hatni kezd a melatonin, és utána talán, de csak talán kiüti a szer.

Ha lett volna náluk alkohol, felhőrpintette volna, amilyen gyorsan csak tudja, és ördög vigye a következményeket.

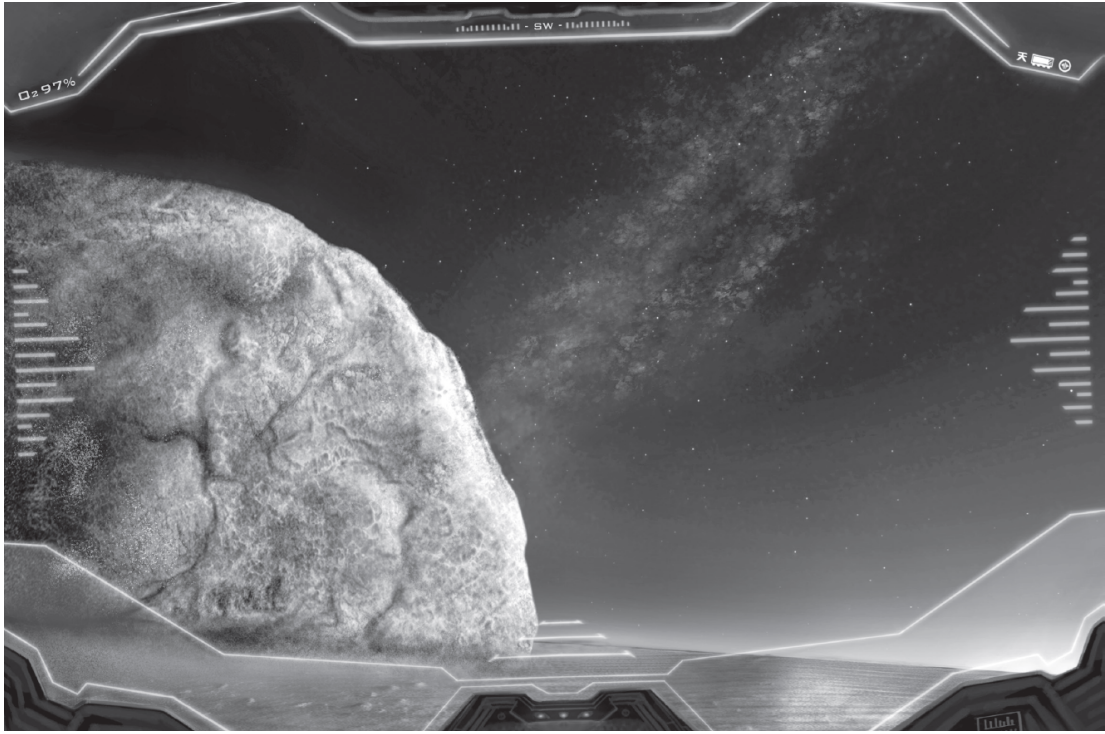
Bumm

A lélegzésére összpontosított, szabályozni próbálta. Csak az volt a baj, hogy olyan hiábavalónak érezte az igyekezetét. *Minden* csak hiábavalóság.

...

A melatonin úgy csapódott be, akár egy meteor. Nemezpaplan ereszkedett Alex agyára, eltompította gondolatait, lelassította reakcióit, és ő szolgálatkész tehetetlenséggel megadta magát. A harc túl sok energiát igényel, és ő olyan rohadtul elfáradt a harchoz. Mi értelme már?

Alagút szorította határok közé a látását, és ő zuhant, zuhant, zuhant, és mindenestől elnyelte a szakadék.

SIRALOM

Az ember legyen tisztában ösztöneinek rosszindulatával, és tudja, hogy hatalmában áll uralkodni rajtuk. Ezt kell jelentenie annak, hogy „ismerd meg tenmagadat.”

KARL A. MENNINGER

I.FEJEZET

ZÉTA-ZÓNA

1.

Alex hallotta a messzeségből a fülsértő, lármás és tolakodó reggeli ébresztőt, amely visszarángatta az éberség határvidékére. Még mindig nem ürült ki belőle a melatonin. Lomhának, nehézfejűnek érezte magát, a pulzusa kellemetlen erővel lüktetett.

Kinyitotta a szemét.

Fél pillanat múlva meg is bánta. A fény úgy szúrt, akár a tű. Grimaszolva lelépett matracáról, és megdörgölte az arcát.

Mintha a normális súlya kétszeresét nyomta volna.

A többiek se voltak jobb formában, noha Talia már összeszedte a cókmókját, és éppen a légszilip felé tartott.

Alex dupla adag stimmelőt rendelt, amely borotvaélesen ragyogóra fente a tárgyak körvonalait, de nem nagyon tisztult ki a feje tőle.

– Csen – szólalt meg Talia. – Segítek kimenni. – A kémikus karjáért nyúlt.

– Én jobban viszem, mint te – mondta Pushkin. Alex megállapította, hogy az arcán nem javult a véraláfutás. Pushkin odadübörgött Csen fülkéjéhez. – Mozgás.

Talia ismét intett Csennek. A kémikus habozott, de mielőtt kinyithatta volna a száját, Pushkin fél karral felnyalábolta, mint

egy túlméretezett babát. – No, látod? Könnyű.

– Hé, de tényleg... – kezdte Csen.

Bumm

Talia kifejezéstelen arccal elfordult, belépett a légszilipbe. Az ajtó hangos kattanással bezárult mögötte.

– Jobb lesz enni... – kezdte volna mondani Pushkin a kémikusnak, ám a fuldokló köhögés belefojtotta a szót. Letette Csent, kétrét görnyedt, és harákkolt.

Meg kéne nézetnie a vérképét, gondolta Alex.

Pushkin a köhögése ellenére is feltűnően derűsebb kedvvel készülődött a távozáshoz. – Jó lesz letenni rohadt szkafander, és egy tisztességes fürdés! – mondta.

Alex vitatkozni akart, de nem volt energiája. Minden erély kiment belőle. Addig ült a fülkéjében, amíg Pushkin és Csen meg nem kérdezték, mi baja. A magyarázkodás több erőt igényelt volna, mint amennyi Alexben volt. Így hát tette a dolgát, némán, lomhán, kiürítve, agyában egyetlenegy megmaradt követeléssel: *elég!*

Bumm

És ha megtenné? Mit szólnának a többiek, ha leülne a kemény földre, és ott maradna, amíg a szél, a teknősök vagy az éhezés ki nem csinálja? Csak az a probléma, hogy Pushkin valószínűleg felnyalábolná, bedugná egy szánba, és kényszerítené, hogy Alex visszamenjen velük.

– Ideje indulni! – mondta Pushkin, miközben bezsúfolódtak a parányi légszilipbe. A geológus a derekánál fogva támogatta Csent, akinek a súlyát láthatólag meg sem érezte.

Kint szürke és felhősíkos volt az ég.

Talia széles terpeszben, a szélbe hajolva állt Alex egykori szánja mellett, jobbában a szögbelövő pisztollyal, amelyet üzemből lógatott a combja mellett.

<Az összes élelmet, vizet, vitorlát és kereket átpakoltam ebbe a szánba. Senki se megy vissza. Addig megyünk, amíg az üreghez nem érünk, és kész. Így döntöttem, és a döntésem megmászhatatlan. Te maradhatsz, és kockáztathatsz, hogy éhen halsz, vagy legázolnak a teknősök, vagy jöhetsz velem. – Talia>

Elbambult állapotában Alex először azt hitte, hogy a nő hozzá beszél, de aztán megértette, hogy szavai Pushkinhoz szólnak.

A geológus ledobta Csent, aki apró porfelhőt kavarva ért földet, és megindult Talia felé. Csen arca eltorzult, szája néma kiáltásra nyílt, és görcsösen összehúzta magát, mintha sérült térdét próbálná védeni.

Talia fölemelte a súlyos szögbelövőt, és célba vette Pushkint. Alex nem kételkedett benne, hogy célzórobot nélkül is telibe találná a geológust. Erein végigrohant az adrenalinlöket. Megdermedt, nem tudta, üssön-e vagy fusson.

<Ó, ez épp elég közel van! – Talia>

A geológus ütemesen ökölbe szorította, majd széttárta kesztyűs ujjait. *<Te elmebajos hülye kurva! – Pushkin>*

A nőnek a szeme se rebbent. *<Döntsél. Nem fogok itt ácsorogni. – Talia>*

<Miért?! Mifénétől olyan fontos ez neked? – Pushkin>

<Úgyse értenéd meg. – Talia>

Alex látta az arcvédőn át, hogy a geológus káromkodik. Aztán a káromkodás köhögésbe fúlt, és egy perc múlva Pushkin azt mondta: *<Jól van, rohadj el! De okosabb, ha nem alszol, mert ha nézel máshova, nyomban elmarom szán, és visszamegyek! – Pushkin>*

<Te mész elöl. – Talia> A nő intett a szögbelövővel. A geológus tehetetlen és leplezetlen dühvel fölkapta Csent, a szánhoz vitte, és beültette.

Alex csak bámulta ezt a szóváltást, és nem bírta elhinni, hogy Talia ilyen szemérmetlen módon alkalmazhassa az erőszakot. Terepmunkájának évei alatt egyszer sem látott ehhez foghatót. Émelygett és reszketett a megdöbbenéstől, miközben a teste fáradtságosan próbálta elégetni a szükségtelen adrenalin.

Energiájának fölöslegét elhasználta a tábor bontására. Idegei akkor kezdtek megnyugodni, amikor a lakósátrat elcsomagolták. Még mindig fel volt dűlve, de már kevésbé volt aggasztó az állapota. Nem kellett robbanástól tartani, akkor sem, ha a vállalkozás nagyjából és egészében el volt baszva.

Már megtették az első lépéseket az üreg irányába, mire kezdte elhinni, hogy Talia hazardírozása bejöhet, és mégis folytatódik az expedíció. Önző módon hálás volt érte, noha nem értette, hogyan akarja Talia egész idő alatt pórázon tartani Pushkint. Márpedig ha nem tartja... Visszahőkölt a gondolattól.

De akkor is, már csak tizenhét kilométer választotta el őket az üregtől, ami a vállalkozás egészéhez képest nem is olyan sok. Nemegyszer lefutott már ő ennyit. Ha Layla... A fejét rázta. Ha Taliának még egy-két napig sikerül kézben tartania a csoportot, az üreg közvetlen közelében lesznek. Akkor már Pushkin sem akarhat visszatáncolni. Ahhoz túl kíváncsi.

Alex legalábbis remélte, hogy így lesz, de pillanatnyilag nehéz volt bármit is biztosra venni.

2.

A talajt átszövő csatornák nehéz akadállynak bizonyultak. Talia, ha csak lehetett, megkerültette őket a csoporttal, de sok helyütt az volt az egyetlen megoldás, hogy átgázoltak a folyókákon, és húzták maguk után a szánokat, galliumötvözetet fröcskölve jobbra-balra. Nem volt könnyű. A szánok gyakran elakadtak, és Alex gyorsabban elfáradt a szokottnál. A bal térdének nem tetszett a kiegészítő erőpróba; az ízület örökös megpróbáltatást jelentett, a hús és az inak tüzeltek a gyulladástól.

Hogy elterelje a figyelmét, újból megnyitotta Layla felvételeit. Átszakadt a gát, és Alex nem is próbálta helyreállítani. Hallania és látnia kellett a feleségét, meg kíváncsi is volt; jobban akarta ismerni Layla életét. Még egy házasságban is vannak privát pillanatok, és ő mohón szeretett volna többet tudni róla, hogy ki volt Layla a férje távollétében.

Így hát őt nézte gyalogolás közben. A nézés a maga módján ugyanúgy fájt, mint a térde vagy a válla vagy a foga, ám ezt a fájdalmat ő választotta, és bizonyos értelemben örült neki.

Klipenként haladt előre az időben, hol csak egy-két naponként, máskor évenként, és minden ugrás egy lépéssel

közelebb vitte a rettegett véghez. Miután átbukdácsolt pár emléken Layla első fiúiról, előreszökkent, és kezdeti viszolygását legyőzve újránézte a felvételeket az első találkozásuktól kezdve.

Az emlékek megzavarták – gyakran megbotlott, ha Layla körbehordozta a tekintetét –, és érzelmileg is kimerítették.

Végül nem kereste tovább az ismert vagy az emlékezetében őrzött percek, hanem egy olyan időszakot választott, amelyben Layla a mély ablakfülkében ülve tanult a szülői háznál. Már estébe hajlott a kései délután, eső verte a lakókupolát, és Layla az eidoloni őshonos növényekről olvasott, amelyeket Alex is fölismert a kurzusairól.

Folyamatos lejátszásra állította a videót a fedvényei bal felső sarkában, és esőkopogással, Layla neszezésével – fészkelődéssel, szuszogással, teakortyolgatással – vigasztalta magát, miközben vánszorgott a Talósz kopár mezején, ahol üvöltöttek a szelek.

Valahogy olyan volt, mintha Layla most is itt lenne, hogy a férje ne legyen egyedül.

Bumm

A hang minden kilométerrel erősödött. Már nem jártak olyan messze az üregtől, legfeljebb tizenöt kilométerre, és a hang gyorsabban erősödött, mint korábban. Mikor Alex megmérte, kilencvenhét decibel volt, több mint elég ahhoz, hogy halláskárosodást okozzon, ha olyan ostobák lennének, hogy levegyék a sisakjukat.

A szél sokkal vadabbul süvített, úgyhogy szinte csak másztak. A szó szoros értelmében. Időnként akkorákat lökött rajtuk, hogy Alexnek és Taliának addig kellett hajolniuk, amíg a földet nem érte a kezük. Úgy kapartak maguknak utat, mintha eliszaposodott tengerfenéken húzódkodnának.

Még Pushkin is tántorgott a széltől. Kétszer megcsúszott a csizmája, és majdnem hasra esett. Mindkét alkalommal eltúlzott lassúsággal egyenesedett ki, köhögött, aztán ment tovább.

Talia, akinek a keze sose távolodott messzire a szögbelövő markolatától, a rövid menet élére parancsolta a geológust.

Délután három óra tájban egy teknős tűnt fel délen. Nagyon

figyeltek rá, de nem jött feléjük, csak kódorgott fel-alá egy körülbelül kilométernyi átmérőjű területen.

Húsz perccel később kiszúrtak egy másik teknőst, ezúttal északnyugaton. Kisvártatva még kettő merült fel a porból. Félig-meddig véletlenszerűen mozogtak, de sosem keresztezték egymás pályáját.

Nem volt értelme megállni – semmi sem utalt arra, hogy a teknősök távozni akarnának –, ezért az expedíció folytatta az útját, éberren figyelve az ellenséges szándék legapróbb jelére.

Alex megfigyelte, hogy valahányszor keresztülvonszolja a szánokat a galliumon, a teknősök megtorpannak, és többnyire egyikük megindul a szánok felé, mintha nyugtalanítaná a mozgás. Ám ennél többet sohasem csináltak, habár Alex bizonyosra vette, hogy ismét támadnának, ha úgy gondolnák, hogy az emberek készakarva bolygatják a teléreket.

Ráeszmélt, hogy kezd döntéshozatalra képes, intelligens lényekként gondolni a teknősökre. Bizonyos, hogy a tigranusok legalább ilyen értelmesek. Bár az is lehet, hogy a teknősök pusztá gépezetek, és neki nem szabad alaptalan feltételezésekre jutnia.

Nem egészen fél óra múlva újabb hat teknős tűnt fel a közelben. Az óriási kreatúrák ráérősen siklottak, laposra mángorolt földet hagyva maguk után. Alexnek újabb látomása támadt, amelyben a teknősök markolászó és nyúláló szkolopendralábak szőnyegén hajtották magukat...

Bumm

3.

Ismét letelepedtek a szánok szélvédett oldalán, és megpihentek. Talia szemben ült Pushkinnal, ölében a szögbelövővel.

Alex hátrahajtotta és a burkolatnak támasztotta a fejét. Odafent ugráló szemcsék légiói hemzsegték az égen. A légköri zavarok egyre rosszabbodtak. Alex végighúzta a kezét az arca előtt, és látta, hogy az ujjai fényes csíkokat hagynak a

levegőben, mint a gyorsított mozgású világítórudak.

Hányingere lett a látványtól.

Erről eszébe jutott, amikor Layla és ő bekaptak valamilyen anyagot egy nyáron a Grind alatt a plinthe nagy közparkban, hanyatt feküdtek, bámulták az éjszakai eget, együgyű és mély értelmű alakokat találtak a csillagok mintáiban. Layla egyszer csak megijedt; szentül hitte, hogy nem szilárd halmazállapotú, és Alex legalább fél óráig vigasztalgatta és bebizonyította, hogy nagyon is hús-vér még mindig. Vagy csak két percig tartott? Az anyag elcseszi az ember időérzékét. Nagy volt a kísértés, hogy utánanézzon Layla felvételeiben. Talán meg is teszi. Majd egyszer.

Csen két kézzel tette arrébb a sérült lábát.

<Csen, új légszűrőre van szükségem. Kivennél egyet a szánodból? – Talia>

Mivel a kémikus és Pushkin közösen használt egy szánt, a geológus nyomban közbevágot: *<Csen, hoznád nekem darab kőt? Mintát akarok venni belőle. – Pushkin>* A kő, amelyet mutatott, kívül esett Csen kartávolságán, úgyhogy mászni kellett érte.

<Csen, kérem a szűrőt! – Talia>

<Kérem kőt. Miféle késlekedés ez? Másodperc, és kész. – Pushkin>

A kémikus tekintete vívódva járt ide-oda közöttük.

<Csen! – Talia>

Csen végül egy bocsánatkérő pillantást vetett Taliára, és a kőhöz vergődött. Talia szája elkeskenyedett, és Alex látta, hogyan feszülnek meg és lazulnak el az ujjai a szögbelövőn. A kő olyan volt, mint akármelyik másik a sivatagnak ebben a zugában. Nem volt benne semmi különös, csak Pushkin akarta bosszantani Taliát. Ezt mindenki tudta, de senki se mondta ki.

Mikor a pihenő véget ért. Talia ragaszkodott hozzá, hogy a következő szakaszban Alex húzza Csen szánját. Mivel a sajátját – azt, amelyikben az élelem, a víz, és más létfontosságú dolgok voltak – ki nem adta volna a kezéből, Alexet kellett megkérnie, hogy csinálja helyette.

Alex nem vitatkozott, ám sisakjának rejtekében egyszerre átkozta Taliát és Pushkint.

Ugyanez volt minden pihenőnél. Talia és Pushkin kapva kapott minden ürügyön, hogy veszekedhessenek a kémikuson. Alexnek úgy tűnt, Pushkin van fölényben, mert ő ékesszólóbb és mézesebb nyelvű volt (ha akart), ám Talia sosem adta fel.

Alex próbált nem figyelni erre a kicsinyes hatalmi harcra. Leginkább cirkuszoslás volt, ami őt nem érdekelte. Ha Csen kért volna segítséget, Alex mondott volna valamit, de nem akart közbeavatkozni ott, ahol nem szívelték, és valószínűleg úgysem ért volna el vele semmit.

Bumm

4.

Kevéssel déli tizenkettő után az egyik teknős kivált a csoportból, és addig siklott kísérteties simasággal a porfüggönyökön át, amíg egy-két kilométerre megközelítette az expedíciót.

<Teknős öt óránál. – Alex> A biztonság kedvéért átváltott infravörösre, majd vissza.

Talia és ő is megálltak. Elöl Pushkin beledöfte az egyik túrabotját a földbe, és fölemelte a kezét, hogy védje arcvédőjét a homoktól.

A teknős kiszámíthatatlanul mozgott, mint mindig. Lehetett az, amelyet az előző napon láttak, lehetett másik, ezt nem lehetett tudni. Alex arra tippelt, hogy új lesz. Volt valami újszerű a mozgásában... valami kapkodásféle. Siklott egy jó darabot, hirtelen irányt változtatott, aztán pihent pár másodpercet, mielőtt folytatta útját, és így tovább.

<Közeledik. – Talia>

Alex a távmérőre pillantott a fedvényei sarkában. Taliának igaza volt. És a teknős az összes ácsorgás és nekilódulás ellenére is jó tempóban jött: még öt perc, és odaér hozzájuk. Feltéve, ha megmarad az úton.

Nem maradt meg.

A teknős megállt egy vörös-sárga sávós sziklánál. Már csak fél kilométerre volt, annyira közel, hogy amikor elindult, Alex láthatta a feltúrt földet ott, ahol előzőleg gubbasztott.

<Látjátok ezt? – Alex>

<Lehet, hogy vadászik? Eszik? – Talia>

<Mit eszik? Itt nincs elég mikroba. – Alex>

<Akkor karbantartás? – Csen>

<Mit tart karban? – Alex>

Porfelhő burkolta be a teknőst, olyan sűrű por, hogy eltűnt benne, még infravörösben sem látszott.

Alex idegesen fészkelődött. Kezdte úgy érezni, hogy valamik osonnak utánuk. Hátranézett. Még mindig semmi.

Megmerevedett. A teknős felbukkant, alig harminc méterre: hatalmas, idomtalan folt, mint egy árnyék a porban. *Picsába, de gyors!*

Pushkin leguggolt, és behátrált a szánja mögé.

<Semmi hirtelen mozdulat! – Talia>

<Nyazsgem! Ha támad, futok! – Pushkin> Kikapcsolta a hevederét és a biztonsági kötelét.

A teknős megállt... aztán kilőtt, a feltúrt föld oválisát hagyva maga után...

...megtorpant... majd ismét kilőtt, és már ott is volt előttük, alig hatméternyire. A delelő nap kiemelte kőkemény páncéljának árkait.

Bumm

A teknős lelassult, megállt. Alex mintha gyöngé vibrálást érzett volna a talajban. Ennek nem volt köze az üreg robajához. Csak egy percig tartott, és amikor elmúlt, Alex nem tudta, vajon nem csak képzelte-e az egészet.

A teknős ismét nekilódult, ezúttal egyenesen a szánokat célozva. Alex egy rémült pillanatig azon töprengett, csak nem vak-e. Ő és Talia négykézlábra ereszkedtek, és hátrálva próbáltak eliszkolni az útjából.

Pushkin arca eltorzult. Megfordult, hogy elfusson, de megbotlott, és négykézláb kötött ki a földön.

Méternyire a szánoktól a teknős hirtelen irányt változtatott,

és elcsuszamlott délnek, fényserpentineket hagyva Alex látóterében. Gomolygó porfelhő jelezte az útját.

– Rohadt életbe! – Alex szíve kétszer gyorsabban vert a kelleténél, és tetőtől talpig elöntötte a forróság. – Ventilátort be! – parancsolta. Jóleső megkönnyebbülést hozó, hűvös levegő mosdatta az arcát.

Pushkin feltápáskodott. Véraláfutásos arca sötétvörös volt, és nehezen zihált. Kétrét görnyedt, mert köhögőgörcsöt kapott.

<Érthető figyelmeztetés volt, Indelicato? Orrunkba dörgölték, hogy nem akarnak látni! Ideje beismerni vereséget, és SPURI! – Pushkin>

A nő célba vette a szögbelövővel. *<Még nem. Túl közel vagyunk, hogy visszaforduljunk. – Talia>*

A geológus beintett neki. *<Valami rossz van benned, Indelicato. Mélyen, mélységesen rossz. – Pushkin>*

Miközben ők veszekedtek, Alex óvatosan felkászálódott. Megragadta a szán tetejét, és szórakozottan megállapította, hogy nagyon reszket a keze.

A teknős már hatvan-hetven méterre volt tőlük, és egyre ment tovább déli irányban.

Alex addig bámult utána, amíg bizonyosra nem vehette, hogy a kreatúra nem fordul vissza. Ekkor kivette a szánból a chiplabort, kibújt a hevederből (bár arra vigyázott, hogy a mentőkötelet le ne kapcsolja a szánról) és odatántorgott a teknős által feltúrt földdarabhoz.

Heveder nélkül kellemetlenül könnyűnek érezte magát, mintha a szél bármelyik percben elfújhatná. Dülöngélt járás közben, a szél és a légköri zavarok fokozatosan rombolták az egyensúlyát.

Letérdelt a földdarab mellé, lefuttatott néhány gyorsesztet.

Bumm

A szélzúgás mintha elhalkult volna, amikor Alex erőlködve próbálta elemezni az eredményeket. Nehéz volt a szavakra és a számokra összpontosítani, ám apránként sikerült kihüvelyeznie, hogy a feltúrt talaj hőmérséklete 0,3 fokkal magasabb a környezeténél. A színképelemzés a szokásos

elemeket mutatta ki, a vegyelemzés egyetlen új szerves összetevőt, valami bonyolult alkoholfélét.

<Van valami? – Csen>

Alex a fejét rázta. Pár centiméterrel mélyebbre fúrta a chiplabor mintavevő csövét a talajban. Új adatok gördültek le a fedvényeken. Némi fáradsággal megállapította, hogy egyeznek a legutóbbi táborukban gyűjtött mintákkal.

Csüggedten hátradőlt. Igazából mélységi fúrás lenne a jó. Azt akarta kideríteni, elástak-e valamit abban a földdarabban, amelyet a teknős feltúrt. De attól félt, hogy ha *csakugyan* van valami a felszín alatt, kárt tehet benne a fúró.

– Lássuk csak! – dünnyögte. Tenyerével félresöpörte a legfelső talajréteget. A szél fölkapta a port, amely hajladozó szalagokba sodortan kigyózott el kelet felé.

Alex tovább söpört, mélyebbre hatolt a földben. Gyorsan haladt; most az egyszer segített a szél. Mikor egyharmad méter után sem talált semmit, söprögetés helyett meregetni kezdte a földet.

Újabb néhány deciméter után valami keménybe ütköztek az ujjai.

Megállt.

<Itt van valami. – Alex>

Talia hozzásietett, figyelte, hogyan ássa körül Alex a tárgyat.

Az egyik része sima volt... a másik... hullámosan barázdált, kagylóhéjszerű. Alex leírta a többieknek, de ők sem tudták hova tenni.

<Nem irányíthatja a teknősöket indukcióval, mert akkor csak megszabott pályán mozoghatnának. – Talia>

Alex felállt, és a combjához dörgölte a tenyerét, hogy lerázza a kesztyűjéről a port. – Nem értem – dünnyögte. – Egyszerűen... nem értem.

5.

17:43-kor egy széllokés feldöntötte Alexet. Térdre és tenyérre

esett, de olyan rosszul, hogy a jobb karja fogta fel a nagyobb súlyt. Ettől a szkafandere meghúzódott, a heveder belevájt a vállába, és a deltaizma ismét felszakadt. Olyan érzés volt, mintha fehérén izzó kés hasítana a húsába.

Belesikoltott a sisakjába, és a porba roskadt. A vállát markolva várta, hogy enyhüljön a fájdalom.

Valami meleg csorgott az oldalán. Vér. Sok vér.

– Ebutrophen – lihegte. – Négyszáz milligramm. – A Norodon most nem segít. Ezúttal nem.

Zöld fény gyúlt ki a tápcső mellett. Alex hálásan szürcsölte a fájdalomcsillapítót.

Bumm

Csak most vette észre, hogy Talia mellette áll, és őt bámulja. Az asztrofizikus a kezét nyújtotta.

Alex nem vett tudomást róla. Nehézkesen, még mindig a vállát markolva feltápászkodott. Leszegte a fejét, húzni kezdte a szánt. Az Ebutrophen már hatott; a heveder nyomása nem gyilkos volt, csak észveszejtő.

Talia is visszatrappolt a szánjához. Mentek tovább.

Bumm

6.

Aznap összesen nyolc kilométert tettek meg, vagyis két kilométer választotta el őket az Éta-zónától (az utolsótól), és kilenc az üregtől.

Fél tucat teknős ácsorgott a közelben, amikor végre megálltak, hogy tábort verjenek. Szinte olyanok voltak, mint egy békésen legelésző nyáj, ám Alex nem hagyta, hogy látványuk álságos nyugalomba ringassa. Akármit is akartak a kreatúrák, az nem lehetett olyan prózai dolog, mint az evés. Márpedig amennyire Alex megállapíthatta, a teknősök *nem* ettek, és ez a megfontolandó kérdések arzenálját vetette föl.

Szólt Taliának, hogy van egy vízhólyagja, amelyet ki kell tisztítani, és ezzel sikerült elérni, hogy ne kelljen osztoznia a

légzsilipen. Miután levetette a védőruháját, nem is volt meglepve attól, hogy centiméternyi széles, tépett szegélyű, vörös hasadék tátong a vállán. Valóban elszakadt az izom.

Kitisztította és fertőtlenítette a sebet, ugyanúgy, mint addig, de most nem a sebészeti ragasztóval erősítette össze a bőrt meg az izmot, hanem túvel-cérnával.

Az Ebutrophennek köszönhetően inkább lenyűgöző, mint fájdalmas élmény volt, ahogy a fonal csúszkált a húzában. És páratlanul undorító tapasztalat.

Miután végzett, a jó munka tompa büszkeségével bámulta az öltéseket. Ennek meg kell védenie a vállát attól, hogy ismét fölszakadjon.

Úgy érezte, szétesőben van. Zápfog, váll, térd... a mindenség darabonként bontja le összetevőire.

Csüggedten sóhajtott.

Kimosta a védőruháját, visszavette, és átment a lakósátor középső részébe. A többiek felnéztek rá az alvófülkéikből, aztán folytatták az evést.

Alex betöltötte a szkafandere táskájába a fél fejadagot, aztán megtette a kétméteres utat a sátor közepén Pushkin fülkéjéhez, olyan óvatosan mozogva, mintha összetörhetne a hirtelen lépésektől.

A geológus ellenségesen sandított rá. Súlyos pofazacskóin mélybíborra, majdnem feketére sötétedtek a zúzódások. Alexnek az elszíneződéstől a pestisre és a rothadásra kellett gondolnia.

Fölemelte a medilabort. – Le kell futtatnom pár tesztet.

Pushkin rosszindulatú nézése nem lett nyájasabb, de azért fölemelte és úgy fordította a jobb karját, hogy Alex hozzáférhessen a szkafander bemeneti nyílásához, és rákapcsolhassa a medilabort. A gép elkezdte a mintavételt és az elemzést.

Nem tartott sokáig.

Alex lekapcsolta a medilabort, és közben azt mondta: – Talószí mikrobák vannak a tüdődben és a bőröd alatt.

Bumm

– És? Eddig is tudtuk – vetette oda Pushkin, és a bal karja alá rejtette a jobbát.

Alex a fejét rázta, és visszacsúsztotta a medilabort a fali rekeszbe.

– Nem értettél meg. Szaporodnak.

Pushkin arca elsápadt a véraláfutások alatt. –Mennyire veszélyes?

Alex vállat vont. – Nem tudom, de a helyedben én bekapnék pár antibiotikumot. Valószínűleg nem segítene... de talán mégis.

– És mi van velünk? – kérdezte Csen.

– Ti továbbra is biztonságban vagytok.

Pushkin nehézkesen feltápáskodott. – Rohadjon meg biztonságotok! Itt engem esznek meg élve!

Talia ügyet sem vetett rá. – Te is meg vagy fertőzve? – kérdezte Alextől.

– Talán – felelte ő. – Bár a vérképem még mindig normális.

Pushkin rászégezte a mutatóujját Taliára. – Ez baromság! Visszamegyünk! Orvosi kezelésre van szükségem *most!*

– Nem.

Pushkin arca eltorzult. Felbődült, és rárontott a nőre, mint az inak, az izmok és a csontok súlyos lavinája.

Talia egy lépéssel kitért, és...

CSATT!

...

Rémült csönd lett.

Szemes csavar meredt ki Pushkin bal vállából. A geológus karja ernyedten, használhatatlanul lógott. A gyűrű körül kibuggyant a vér.

Pushkin megfordult a tengelye körül. Szája *O* betűvé kerekedett. Sérült vállát markolva összerogyott, előredőlt, és állati bőgést hallatott.

– Te meglőttél! Meglőttél, kurva! Áááá!

Bumm

7.

Talia a sátor faláig hátrált, egyfolytában Pushkinra szegezve a szögbelövőt. Alex bámulta őket, mozdulni se bírt a megrázkódtatástól, és különben sem tudta, hogy ilyen esetben mi a teendő.

– Vegyél be Ebutrophent – mondta a nő. – Ez parancs.

– Ááááá! Baszódjál meg! Picsába, picsába, picsába! – Pushkin dülöngélt ültében, és egyfolytában káromkodott. Ám Alex látta, hogy izmai pár másodperc múlva ellazulnak. Hathatott a fájdalomcsillapító.

– Crichton, menj, segíts neki.

– Én? Én...

Pushkin felnézett Taliára. – Te ribanc! Leváltalak alkalmatlanság miatt, és átveszem az irányítást...

– Neked itt nincs szavad – mondta a nő hidegen és higgadtan.

Pushkin le akarta köpni, de a nyála csak az arcvédő belsejét találta.

– Te hibbant! Lépést se megyek innét! Sok szerencsét lyukhoz nélkülöm. Végeztem, és expedíciónak is vége!

Talia fogást váltott a szögbelövőn. – Akkor maradj, de mi magunkkal visszük a sátrat, és fél kézzel nem vitorlázhatsz vissza a deszanthoz. Itt akarsz ücsörögni magadban a teknősökkel? Parancsolj!

Alex figyelte az egymást váltó érzéseket Pushkin szakállas arcán. Düh. Félelem. Gyűlölet. A félelem győzött. Pushkin megint káromkodott, és végignézett magán. Bal keze még mindig markolta a vállából kimeredt szöveget.

– Csen, hozd a mentőládát – rendelkezett Talia. A doboz a falon volt, Csen fülkéje mellett.

– Igen, Csen, hozd mentőláda – szúrte a fogai közt Pushkin.
– Mozogj, csináljad, mit parancsol. Nyaljad csizmáját, csókoljad seggét, akkor talán nem lő le.

Bumm

A kémikus nem mozdult. Valósággal megkövült a helyzettől.

Alex átvette a kezdeményezést. Fogta a mentőládát, és Pushkin mellé térdelt, mindvégig ügyelve, hogy ne kerüljön Talia szögbelövője elé. Pushkin elfordította a fejét, hogy ne kelljen néznie a vállát. – Tedd, amit kell – mondta.

Alex azt tette.

Nem volt kellemes. Felvágta Pushkin vállán a védőruhát – egész idő alatt azon tépelődve, mennyire szennyezik most el a sátor belsejét –, fertőtlenítette a bőrt, majd egy fogóval kihúzta a szöget. Pushkin szerencséjére nem volt menetes, így aránylag könnyen kijött.

Alex csak ámult, hogy a szög nem ütötte át a geológus vállát. Csapatuk összes többi tagjával az történt volna. Ám Pushkin deltaizma olyan vastag volt, a csontjai olyan kemények, hogy a szög végigkorcsolyázott a humeruson, azután megállt a scapulánál, és egyiket sem törte el.

– Csontunk két-háromszor sűrűbb, mint olyan 1 gés embereké, mint ti – morogta Pushkin, amikor Alex hangot adott a csodálkozásának. – Minimum. Első szövetségi doktor mondta, akit láttam... mondta, hogy csontom keményebb márványnál.

– Így már érthető. – Alex beledobta a véres szeget egy mintagyűjtő tasakba, és steril törlőkendővel megtisztogatta Pushkin vállát. Celludoxot fújt a sebre, széles pólyával leragasztotta, aztán segített a geológusnak, hogy kihúzza a karját a szakadt szkafanderből. Befoltozta a lyukakat, amelyeket a szögbelövő ütött, visszahúzza a védőruha ujját Pushkin karjára, befejezésül lezárta a szkafandert.

Talia egész idő alatt rájuk szegezte a szögbelövőt. Alexnek néhányszor úgy rémlett, mintha a nő megremegett volna, de az olyan gyenge mozdulat volt, hogy alig lehetett látni.

Munkája végeztével Alex a fülkéjéhez sántikált.

Pushkin a priccse szélén gubbasztott, sérült karja ernyedten, használhatatlanul csüngött. Ült, és leplezetlen gyűlölettel meredt Taliára.

Talia ugyanolyan mereven bámult vissza rá.

– Óriási – motyogta Alex, és magára csavarta a

termálpokrócot.

Bumm

Gyanította, hogy ma itt nem lesz alvás. Különben is, ki tudna aludni az üreg mennydörgésében?

Jó tízpercnyi hallgatás után Pushkin megvakarta az állát az ép kezével. Láthatólag sikerült legyűrnie a lövés kínjait; olyan ugrásra kész éberség áradt belőle, ami korábban nem volt jellemző rá.

– Még egyszer nem küldenek expedícióba – mondta szárazon a nőnek. – Gondom lesz rá. Elhiheted.

Talia vállat vont. – Nem én próbáltam megtámadni egy csapattársamat.

Pushkin kivicsorította lapátfogait. – Nem én kényszerítettem csapattársamat, hogy menjen, mikor nem akar.

– Vannak dolgok, amelyek fontosabbak az egyénnél.

– Ilyen gondolkozás vezet haláltáborba.

Talia megmerevedett, és nem válaszolt.

Pushkin gonoszul elvigyorodott. – Ez igaz. Nem te vallásod mondja, hogy minden élet szent? Hogy egy veréb se dögöl meg, ha Úristen nem akar? Nem valami ilyen? Képmutató vagy, Indelicato.

– Te feláldoznál mindnyájunkat, ha azzal megszerezhetnéd, amit akarsz – felelte a nő marólúgos hangon.

– És ha azt teszem? Szóval ez bajod? Akarsz lenni olyan, mint én? Erről van szó? Helyeseled, ha így viselkedek?

– Nem! – Pushkin mondani akart valamit, ám Talia ismét fölemelte a szögbelövőt, és belefojtotta a szót. – Elég volt a dumából!

Bumm

8.

Talia és Pushkin tovább ült egymással szemben, egyik sem akart mozdulni vagy megtörni a szemkontaktust.

Alex még sisakon keresztül is hallotta, hogy Talia ugyanazt a

dalt dűnnyögi reszketeg fahangon, amit egyszer már hallott tőle. Dúdolás közben imbolygott, a szeme üres és üveges volt.

Pushkin viszont felszabadultnak látszott. Már-már veszélyesen felszabadultnak. Alex ezt először az Ebutrophennek tulajdonította, de minél tovább figyelt, annál inkább látta, hogy a geológus csak az alkalomra, a megfelelő pillanatra vár.

Bumm

Egy üzenet ugrott fel a fedvényeire.

<Nem kellene csinálnunk valamit? – Csen>

<Kétlem, hogy sokra mennénk Pushkin ellen, ha pedig megpróbálsz elvenni Taliától a szögbelövőt, hát csak tessék. – Alex>

A kémikus fészkelődött a fülkéjében, és nem felelt.

10:49 volt. Alex annyira elfáradt, hogy úgy érezte, mintha berúgott volna, de nem hitte, hogy képes lenne aludni ebben a patthelyzetben, amelyet Pushkin és Talia összehoztak. Nem mintha az alvás valós opció lett volna ekkora szürreálisan ismétlődő

Bumm

hanghatás mellett. Ismét megpróbálkozhatott volna a melatoninnal, de mindent összevéve másnap reggel rosszabbul érezte magát tőle, mint egy dupla adag AcuWake-től.

Egy kis pihenést remélve mégis behunyta a szemét. Attól, ami aznap – és előzőleg – történt, úgyszólván semmi erőtartaléka sem maradt.

Bumm

Forgolódott, hogy csökkentse a sérült vállára nehezedő nyomást. Ellazította végtagjait, lelassította a lélegzését... megparancsolta magának, hogy süllyedjen el a feledés nyugtató mélységébe.

Bumm

Felpattant a szemhéja. *Francia!* Még pihenni se bír ebben az örökös mennydörgésben... Amióta eljöttek a deszanthajóból, először érezte, hogy lejár az idő. A lüktetés egyfolytában erősödött, ezt nem lehet hosszasan elviselni. A dobhártyájukat

ostromoló pergőtűz megtörte a testüket. Itt egy megoldás létezik: elmenni. Rádásnak ott volt még az elveszített felszerelés, a sebek, most pedig Pushkin és Talia párviadala... Kész csoda, hogy még mindig húzzák.

Ugye, tisztában vagy vele, hogy mit művelsz?, kérdezte gondolatban Taliától. De önmagától is. Kockáztatott mindent, hogy eljussanak az üreghez, és csak most kezdi belátni, milyen irdatlan ez a kockázat. Az expedíció olyasfajta lidércnyomássá fajult, amilyenről az iskolában olvas az ember. Olvas róluk, és álmélkodik, hogyhogy kibírták élve a résztvevői?

Még mindig hajlandó meghalni ezen a síkon, itt, a Talószon?... Úgy gondolta, hogy igen, de csakis az után, ha eljutott az üreghez.

Bumm

A sátor másik oldalán Pushkin köhögött. Hosszú, fuldokló, utálatosan harákoló, váladékos köhögés volt.

Alex elkomorodott. Ha az idegen mikrobák változatlan sebességgel szaporodnak Pushkinban, a geológus komoly veszélyben lesz egy-két nap múlva. *Mi lesz, ha belehal abba, amit Talia csinált vele?* Alex lekaparta bal kesztyűje tenyeréről a rászáradt vér pikkelyét. Valóban azt akarja, hogy az ő lelkiismeretét nyomja Pushkin halála?

Nem.

Grimaszolt. Layla azt akarná, hogy menjenek tovább, de nem Pushkin élete árán. Alex tudta ezt. Ha a geológust az mentené meg, hogy visszafordulnak, akkor... akkor nincs választás, és Alexnek tudomásul kellene vennie, hogy az expedíció kudarcba fulladt. Ó, rengeteg hasznos adatot szedtek össze, de még mindig annyi tanulnivalójuk lenne az üregről!

Megkeseredett a szája a csalódástól. A föld mintha megdőlt és elfordult volna alatta. Megmarkolta a fülkéje peremét. Nem segített.

Bumm

Más menedék híján visszamenekült Layla feljegyzéseihez, és vaktában kiválasztott egy napot meg egy órát.

Egy üvegház belseje borította el a fedvényeket. Alex szinte

érezte a nyirkos, fűtött levegőt és a komposztált föld aromáját. Layla a tők-, sárgarépa- és céklapalánták sorai között ült. Csapzott hajra emlékeztető paradicsomindák lógtak az áttetsző, fehéres mennyezetről. A levélrétegek megszűrték a fényt, és olyan benyomást keltettek, mintha Layla egy kicsi zöld barlangban lenne egy óriási őserdő közepén.

Miniatűr harangbogyót ültetett át, amelynél mindegyik termőtest a színek harsogó orgiája. Körülötte villóbogarak zümmögtek és cikáztak, ízelt csápjaikon az eidoloni növényről gyűjtött pernyepuha pollen duzzadó gyöngyeivel. A villóbogarak még a mélyzöld homályban is olyan bűvös fénnel ragyogtak, mint az izzó fémforgács.

Alex figyelte, ahogy Layla átteszi a harangbogyót egy új cserépbe. Bal kézfejből parányi vércseppet fakasztott egy túske. Körülsáncolta a növény gumós részét, és gyengéd határozottsággal lenyomkodta a marokszám adagolt földet.

– Na! – mondta. – Most már nőhetsz!

Aztán fölállt, és elhagyta a lombok barlangját.

Bumm

Alex kikapcsolta a videót, de az üvegház illata és a villóbogár-szárnyak halk zsongása vele maradt.

A kupolasátor már nem forgott.

Hunyorgott, és meg akarta törölni a szemét, de a sisak arcvédőjébe ütközött a keze.

Ismét hunyorgott, és sóhajtott egy nagyot.

Tehát akkor. Megteszi, amit kell, de továbbra sem bocsát meg a körülményeknek, amelyek nem engedik, hogy Layla helyett földerítse az üreget. Ám hagyni, hogy Pushkin meghaljon, ugyanolyan árulás lenne a felesége emléke ellen, mint az Adamurán maradni, és elszalasztani a lehetőséget, hogy leszálljon a Talószra.

A sors fintora, hogy Layla eszményei most ugyanúgy korlátozták, mint ahogy az elején lelkesítették.

Cinikusan horkantott. Egyáltalán mit adhat nekik a lyuk? Egy csomó számot? Fizikai paramétereket, amelyek kizárólag az üreg műszaki előfeltételeire érvényesek? Csak mert idegenek

készítették, ez még nem jelenti azt, hogy valami egyedülállót vagy mélyenszántót tanulhatnak tőle a világmindenségről. Természetesen *fontos*. De hogy a bölcsélet forrása lenne? Ebben Alex erősen kételkedett.

Bumm

Neki talán nincsenek válaszai ezekre a kérdésekre, ám van egy felelőssége. Holnap beszél Taliával, és meggyőzi róla, hogy Pushkint vissza kell vinni. Ha másképp nem... ha másképp nem, Alex majd elviszi egymaga, így Talia és Csen továbbmehet a gödörhöz.

És aztán? Amint megérkezett a deszanthajóhoz, ott folytatja az életét, ahol abbahagyta? Beéri azzal, hogy a távolból tanulmányozza az üreget? Megül a helyén, dolgozik, és próbál úgy tenni, mintha minden a legnagyobb rendben volna, holott a legkevésbé sincs úgy?

Megsemmisítő gondolat volt.

Bumm

Pushkin megint köhögött.

– Francba! – motyogta Alex, és bekapcsolta a sisakja zajelhárító funkcióját. Talán már korábban is használnia kellett volna, de utálta, hogy nyomja a fülét.

Bumm

A hang gyengült, ám a csontokat rázó vibrálás változatlanul erős maradt. Alex elfojtott egy nyögést, majd a sisakja alá gyűrte a párnát, azt remélve, hátha így mérsékelheti a rázkódást.

Bumm

Hosszú éjszakára számíthatnak.

Fektében Alex elsodródott valami furcsa szürkületi állapotba, félúton az éberség és a szendergés között. Lelke mintha eloldódott volna a testétől, és időnként azt képzelte, hogy egy tutajon fekszik, amely hol süllyed, hol emelkedik a tenger hullámain.

Abban az időtlen seholországban addig nőtt az üreg mennydörgésének hatalma, amíg át nem vette az uralmat Alex összes látomása és gondolata fölött. Olyan lett, mint egy égisz érő monolit, fekete és lüktető. Alex nem rejtőzhetett előle, de nem is

akart, mert a monolit megbabonázta... úgy húzta egyre közelebb, mint a szirének dala. Talán a kimerültség okozta, vagy talán az Ebutrophen, de kezdett úgy rémteni, hogy finomszemcsés felépítmény, a fraktálminta fizikai megnyilvánulása sejlik

Bumm

az energia minden egyes mennydörgésében. Sőt Alex *érezte* is, miben különbözik egyik löket a másiktól, érezte a szemcsék leheletnyi csúszásait olyan matematikai törvények szerint, amelyek vének, mint maga a mindenség.

Volt ennek valami magasabb rendű jelentése, magasabb rendű még a matematikai alapoknál is, Alex biztos volt benne. Ám nem bírta megragadni az igazságot. Csak sejtései lehettek róla, mint a vak embernek, aki egy óriási poliéder élei mentén tapogatózik.

Ez bosszantotta. Sőt bűszítette. Megakadt a lelkében, mint egy borotvaélű homokszem, amely kitartóan irritálta, és örökös gyulladásban tartotta.

Meg akarta érteni! Megértés nélkül mi értelme?

Bumm

Végül az üreg kisugárzása engedelmességre kényszerítette, és ő elaludt. De nem volt édes álom. Egyfolytában gyötörte a kétségbeesés, hogy véget kell vetni az expedíciónak, és ez megmérgezte álmait, elsötétítette, megtöltötte őket árnyalakokkal és jajveszékeléssel. Utoljára a látomások levonszolták sötét és rögzös csapásokon a vonagló, tiltakozó, irgalomért esedező Alexet arra a helyre, amelyet legjobb igyekezete szerint próbált elkerülni:

Laylát látta a konyhájukban, és elborzadt az emléktől. Ferdén hullott be az ablakokon a fény, és csípősen friss volt a reggel. Gyümölcs volt a pulton, szeletelt alma. Az almára különös élnékséggel emlékezett. Amíg együtt voltak, Layla minden reggel fölszeletelt egy almát Alexnek. Hozzá tartozott a reggeli szertartásukhoz.

Hosszú, sötét haja kibontva hullott a vállára. Komor volt az arca, és dühös szavak pattogtak közöttük, elevenbe vágó szavak,

amelyek pusztították egymásba vetett hitüket.

Ismét a munkán veszekedtek. Mi máson? Alex kiküldetéseiről délre, amikor négy hétig nem látják egymást, és be kell érniük a videóhívások társaságával. Layla túlórázásairól a laborban, és az anyjáról, aki csak úgy beállít hozzájuk anélkül, hogy előre szólna, és... és...

Aztán Alex felhozta Kohrent, a seggfej Kohrent a laborból, aki minden adandó alkalommal Layla körül sertepertél. Kohrent fölemlegetni övön aluli ütés volt, Alex nem is igazi gyanúból tette, hanem azért, mert mérges volt más dolgok miatt, de az elevenén találta a feleségét, olyannyira, hogy Layla egy másodpercig szólni se bírt.

A keserűség, amely összegyúrte finom bőrét a szeme körül, jobban fájt Alexnek minden igazi sebnél. De aztán a szenvedést eltakarta a harag, és Alexben is felágaskodott az indulat, és a szavak jobban vágtak, mint valaha.

...

Pedig a dolgokból, amelyek akkor úgy fölzaklatták, semmi sem volt fontos. Magasabb szempontból nem. Csak ő akkor nem értette. Tanárai – a gyász és a megbánás – még nem tanították meg a leckére. Még lesben várakoztak.

Sírt, amikor újra átélte azt a pillanatot. Ó, bár eltéphetné a kauzalitás láncát, bár kiléphetne az időből, magához ölelhetné Laylát, elmondhatná, mennyire szereti, mekkorát hibázott a nyavalygással és a dühöngéssel! Sok stressz, sok munka, kevés alvás.

De nem teheti. Az események kibontották magukat, úgy, ahogy szokták, és a kauzalitás arra ítélte, hogy élje át újra a bűneit.

Layla végül elrohant, úgy, ahogy szokott, otthagyva Alexnek a parfümje illatát és az érintetlen almaszeleteket a konyhapulton.

Először a szüleikhez ment. Később megüzente Alexnek, hogy kirándul néhány barátjával egy napra a Salk-vadonba.

Alex nem válaszolt. Sem azért, hogy megmondja, mennyire szereti, sem azért, hogy bocsánatot kérjen, még csak azért sem, hogy jó utat kívánjon. Változatlan haraggal archiválta az üzenetet, abból a megfontolásból, hogy majd elbeszélgetnek, ha

Layla hazajött, ha mindkettejüknek volt ideje lehiggadni.

Csak ne lett volna olyan istentelenül makacs! Layla akkor talán el se megy. Talán ma is élne...

A Salk-vadon elvben biztonságos helynek számított. Itt nem nőttek a sűrű yaccaméerdők, amelyek számtalan alattomos csapdát tartogatnak a telepéseknek és a tudósoknak. Az üszökgyík és a vöröspenész a nedvesebb éghajlatot kedveli.

Biztonságosnak kellett volna lennie...

Layla csapata vitt magával csapásmérő drónokat, ami előírás mindenkinél, ha kimerészkedik a pajzsfal mögül. Ám azon a napon erős szél fújt, és valahogyan... a drónok figyelmét valahogyan elkerülte a kalikófüben osonó magányos tigranus. Az állat messze elbitangolt a tartományából; kóbor nőstény volt, amely új életteret akart hódítani a hólyagjaiban sarjadó alomnak. Véletlenségből megérezte Layla csapatának szagát, és azt tette, amit a tigranusok szoktak: ölni akart.

Alex ezerszer elképzelte azt a pillanatot, a félelmet és a fájdalmat, amelyet Laylának éreznie kellett, a tigranus támadásának sokkját, sárga szemének gonosz villogását, a tehetetlenséget, amikor a tüskés fenevad belevágta karmait és agyarait Layla húsába...

Ismét a konyhájukban volt, nyugatról áradt a kristálytisza fény, és az almaszeletek édes könnyeket sírtak. És a legiszonyúbb üresség töltötte meg a házat, olyan mélységes hiány, mintha Alexből vágtak volna ki egy darabot.

Mégse bírt mozdulni. Élettelen volt, akár az alma, akár a fény, arra ítéltetett, hogy az örökkévalóságig bámuljon a semmibe, és bánja bűneit.

A szavak nem fejezhették ki azt, amit érzett. Minden eltörpült a történetek mérhetetlensége mellett, a könnyörtelenül haladó időben.

Bárcsak... A világ leghaszontalanabb imája, amely a jelenben jajgat azért, ami a múltban lehetett volna.

És Alex nem látott reményt abban, ami lehetett volna.

II. FEJEZET

ÉTA-ZÓNA

1.

Késő éjszaka Alexet valamilyen mozgás riasztotta fel a kábulatból a félhomályos kupolasátorban. Amikor fáradtságosan kinyitotta a szemét, azt látta, hogy Talia éppen eloson az ő fölkéje előtt, majd lekuporodik Csen mellé. Hozzányomta sisakját a kémikuséhoz, nyilvánvalóan beszélt hozzá, bár ezt senki sem hallhatta. Talia még mindig Pushkin felé tartotta a szögbelövőt, és a geológus még mindig merev háttal és éberén ült az ágyán, várva a legcsekélyebb alkalomra.

Talia és Csen végtelennek tűnő ideig beszélgettek. Majd amikor Alex már kezdte azt hinni, hogy így is maradnak, amíg véget nem ér az éjszaka, Talia óvatosan felállt, és visszalopózott a fölkéjéhez.

Alex feküdt egy darabig, bámulta a kupolasátor ívét, és emlékezett. Hideg volt a szíve, hűtött héj, amely értelmetlenül mozgott.

2.

Mikor megszólalt az ébresztő, Alex ökölbe szorította a kezét. Úgy érezte magát, mintha egy teknős gázolta volna el, és még

egy dupla adag AcuWake se volt elég, hogy visszahozza a normális állapot látszatát.

Nem voltak jobb állapotban a többiek sem, sőt Pushkin még rosszabbul nézett ki. Kétszer köhögött – csúnyán –, és Alex vért látott a szája sarkában. Mikor felállt, imbolygott, mintha részeg volna.

Talia és a geológus megmaradt a sátor falának tövében, és mindig szemközt voltak egymással, mint saját maguk tükörképétől megundorodó részecske és antirészecske. Ami Csent illeti, Alex észrevette, hogy valamivel nyíltabb Taliához, ám ez riadozó rokonszenv volt, merev és bizonytalan.

Alex ismét megvizsgálta Pushkint, ami egy cseppet sem tetszett a geológusnak. – Hagyjál már békén! – morogta, és ellökte Alex kezét. – Semmi bökődés! Tudok én, amit gépek mondanak.

Alex kételkedett. Pushkin adatai tovább romlottak. Vérében ugrásszerűen megnőtt az idegen mikrobák száma, a láza egyre magasabbra kúszott, és hatalmas tüdejében felgyűlt a vizenyő.

Alex eltette a medilabort, és odament Taliához, aki fél kézzel csomagolt, mert a jobbjaiban a szögbelövőt szorongatta. Alex intett neki, mire Talia kelletlenül az övéhez nyomta a sisakját.

– Aggódom Pushkinért – mondta a férfi. – Ha a szervezete nem bírja legyűrni ezt a fertőzést, vérmérgezése lesz, sokkos állapotba kerül. Le kell szedálnunk, amíg visszaérünk a deszanthajóhoz, és nem lesz könnyű mozgatni eszméletlen állapotban.

– Mi az álláspontod?

– Azt hiszem, vissza kellene fordulnunk.

Bumm

Talia egy hosszú percre meredt rá. Pupillája alig észrevehetően borzongott, márpedig a szeme nem mesterséges volt, amit begerjeszthettek volna az üreg kitörései. Be volt löve. *Túl sok AcuWake*, gondolta Alex.

– Még egy nap – mondta a nő.

Alex megrázta sisakos fejét. – Nem hiszem, hogy Pushkin kibírja. Lehet, hogy tévedek, de akarod vállalni a kockázatot?

– Te vagy az utolsó, akiből kinéztem, hogy feladja!
– Ez nem... Nincs választásunk. Itt Pushkin élete forog kockán.

– *Mindenkinek* az élete kockán forog! – acsargott váratlan indulattal Talia. – Tudod te, mi fog történni, ha megtámadnak minket? Veszíteni fogunk. Az emberiség veszíteni fog. Odavész egy szálig. Kihal. Kiirtott bolygók. Férfiak, asszonyok, gyermekek, és a sikoltozás, *az a sikoltozás!* – Szeme tágra meredt, körös-körül kilátszott a szaruhártyája, mintha horrort nézne. – Nem hagyhatjuk, hogy megtörténjen. Még egyszer nem.

– Még egysz... Semmi sem történik. Képzeldsz. Meg kell...

– Nem! – Talia fölemelte a szögbelövőt, úgy, hogy a fegyver kettőjük közt legyen, majd belekiáltott a sisakmikrofonjába: – Azonnal kifelé mindenki!

Bumm

Alex szédelegve ment át Csennel a légzsilipen. Ez *megbolondult*, gondolta. Kicsavarhatná a kezéből a szögbelövőt? Egyáltalán hagyná Talia, hogy olyan közel menjenek hozzá?

Ám Talia nem kockáztatott. Utolsónak hagyta el a kupolát, és nagy távolságot tartott a többiektől.

A szánokra mutatott. *<Hevedereket föl! Indulás! – Talia>*

„Kilenc kilométer”, mondta magának Alex. Meg tudják csinálni.

Muszáj.

3.

A félórás és órás pihenőknél Alex minden eddiginél feszültebben figyelte Pushkint. A geológus változatlan kitartással húzta a szánját, de a mozdulatai lelassultak, ami korábban nem volt jellemző rá. Alex többször is észrevette, hogy köhög. De csak egy pillanatra láthatta, mert Pushkin, amint észrevette, hogy Alex nézi, tüstént elfordult.

Alex egyre várta az alkalmat, hogy kiránthassa Talia kezéből

a szögbelövőt, de a nő óvatos volt. Végül küldött egy üzenetet Pushkinnek:

<Ha elterelnéd Talia figyelmét, elmarhatnám a szögbelövőt. – Alex>

<Rohadj el. – Pushkin>

<Mi bajod? Ha nem lát orvos, feldobod a talpad. – Alex>

A geológus gyűlölettel nézett vissza rá. *<Most érdekel? Menj picsában. Nem kell részvéted, seggfej. – Pushkin>*

Bumm

Kevéssel később egy üzenet jelent meg Alex fedvényein. Üzenet... Összevonta a szemöldökét. Csentől és Pushkintól. Talán összeesküsznek Talia ellen, függetlenül attól, amit Pushkin mondott? Alexben feltámadt a kíváncsiság, rákoppantott az üzenetre.

Csoportos csevegés volt, és nem most kezdődött; mintha Csen és Pushkin órák óta – vagy még régebben – beszélgettek volna. Alex arca úgy lett egyre sötétebb, ahogy görgette le a párbeszédet. Minél többet olvasott belőle, annál jobban aggódott.

A diskurzus a végletekig kiegyensúlyozatlan volt: a zariai szóáradatot zúdított a kémikusra, aki szótagokkal vagy kurta szentenciákkal válaszolt. Pushkin üzenetei ugyanazokat a témákat örölték, amelyekről ő és Talia estéről estére vitatkoztak: a hit, a szépség és az erkölcs kérdéseit, az önző érzékiség filozófiájába csomagoltan.

Ennél is rosszabb volt, hogy a zariai terjengős fecsegése a hanyatlás határozott jeleit mutatta. Az elmúlt néhány órában Pushkin szónoklatai egyre szakadozottabbak lettek, szavai és mondatai csellengtek, szétbomlottak, felrúgtak minden logikát. Valami nagy baj lehetett az agyával.

A legfrissebb üzenetek Taliával foglalkoztak, amit Alex el is várt. Vad kirohanások voltak Talia beképzeltségéről, a magának tulajdonított vezetői szerepről. De volt szó bennük Alexről is, akinek a haja az égnek állt, mikor olvasta egyik mondatot a másik után, mert Pushkin nem az erőszak mellett érvelt, hanem azt fejtegette, hogy a nézetek, amelyeket ő Alexnek

tulajdonított, mennyire *hamisak!*

Ám az volt a legriasztóbb, hogy láthatólag egyre jobban megnyerte magának Csent a csapongásával, amely valamiért meggyőzőnek bizonyult, bár Alex meg nem mondhatta, miért és hogyan. Talán a szavak mennyisége elég volt, hogy megingassa Csent. Akárhogyan is, valósággal megbabonázták Pushkin nehézkes nyelvi piruettjei.

Bumm

Alex rendkívül nyugtalanul lefotózta a palávert, aztán kilépett a csoportos csevegésből, remélve, hogy Pushkin nem vette észre a jelenlétét.

Készakarva vonta volna be a kémikus a beszélgetésbe? Mert ha igen, azt egyetlen jellel sem árulta el.

Alex pillanatnyilag a legszélesebb ívben kerülni óhajtott Taliát, de nem lévén választása, küldött neki egy privát üzenetet, ami ennyiből állt: *Olvasd el ezt*, és csatolta a fotókat.

Talia előrenyúló keskeny árnyéka, amely úgy húzódott Alex mellett, akár egy furcsa, fekete útitárs, lelassult, mikor megkapta az üzenetet. Mivel percekig nem reagált, Alex hátranézett, kérdően felvonta a szemöldökét.

Talia arca olyan zord volt, mint egy zelótáé, akinek a hite betűről betűre igazolást nyert. Alex ennyi erővel egy gránitszobortól is várhatta volna a választ. A nő egy cseppnyi felindulás nélkül intett neki a szögbelövővel, hogy előre.

<Indíts! – Talia>

4.

BUMM

Kín. Kínok a vállában. Kínok mindenütt. Alex kezdte azt hinni, hogy az üreg szétveri. Alig volt ideje magához térni egy robbanásból, máris jött a következő

BUMM

Ehhez képest semmi volt a szél ereje. Elgyötört arcukból ítélve a többiek se bírták jobban.

Az üreg hangja túl volt minden határon. Túl volt mindenen, amit Alex füle elviselhetett, még a védőruha zajelhárító rendszerével is. Minden robbanásból fizikai ütés lett, amely úgy megrázta, mintha egy óriási megafonon állna.

BUMM

Már nem hallotta a mennydörgésben a mintát. Lehet, hogy csak képzelődött a kialvatlanságtól, de azért makacsul kereste. Úgy érezte, ha megtalálná, elviselhetőbb lenne a robaj.

BUMM

A ruha nem engedélyezett még egy adag Ebutrophent. Nyolcszáz milligramm volt a határ. Ha többet szed be, májelégtelenséget, szívelégtelenséget, izomrángást, besárgulást és elkékült lábkörmöket kockáztatna egyéb mellékhatások között. Ő ugyan jelenleg boldogan vállalta volna a máj- és/vagy a szívelégtelenséget, ha ez mérsékeli a fájdalmat, de nem játszhatta ki a szkafander biztonsági rendszerét.

BUMM

Rendelt egy adag Norodont, a másodikat az utóbbi tíz percben. Nemigen hatott, de Alex úgy okoskodott, hogy még egy slukk nem árthat... Jó, árthat, de az okozott kár simán kiköszörülhető, ha egyszer visszajut a Szövetséghez. A veséjét már lecserélték. Majd megint lecserélteti.

BUMM

A látása elhomályosult. Erősödtek az optikai torzulások, amelyeket a kitörések okoztak. Akármire is nézett, az mind úgy mocorgott, mintha élne, és a csúszkáló szemcsék annál határozottabban kiadták a fraktálmintát, minél tovább bámulta őket. Olyannak érezte a fraktálokat, mint egy mintás leplet a valóságon – egy fátyolt, amely elválasztja az ismertet az ismeretlentől. Szinte látta, mi van a túloldalon, ami csillámlik, vibrál, és hívja csörgeteg dallal...

Próbált többet is megnézni Layla emlékeiből, de túlságosan zavarta a

BUMM

interferenciája. Különben is, tévedhetetlenül ráhibázott a fájó pillanatokra, a kicsinyes összezőrdülésekre. Mintha egy

sebről vakargatná a pörköt. Muszáj volt átélnie kapcsolatuk botlásait, csak így kívülről nézve sokkal rosszabbak voltak. Minden ütésben láthatta az eljövendő bánatok megalapozását, és keserű lett a szája a megbánástól.

5.

Egész nap csoportosan jöttek-mentek a teknősök. Amikor Alex megszámolta őket, maximum harmincnégy, minimum hét bóklászott a síkságon. Sose állták el az emberek útját, nem is mutatkoztak ellenségesnek, de Alex így is vészjóslónak találta behemót alakjukat.

BUMM

Sisaklámpái hunyorogtak, statikus felhő suhant át az arcvédője adatkijelzőjén. (Nem a fedvényein. Azok biztonságban voltak. Legalábbis egyelőre.) Az üreg pulzálása kezdte lebirkózni a szkafander elektronikáját.

Alex csak abban reménykedett, hogy Riedemann fincsi fasza mágiája elég lesz életben tartani őket.

BUMM

Délután már látszott, hogy aznap nem érnek oda az üreghez. Senki se mondta ki, de a tények makacs dolgok. Egyszerűen nem bírtak kellően begyorsítani. A szél túl erős volt, a szánok túl nehezek, a galliumcsatornák túl mélyek.

Ha megálltak pihenni, nem beszélgettek, és nem néztek egymásra. Csak gunnyasztottak, és bámulták a földet fásultan.

Talia ismét dünnyögött, a fejét valami titkos ütemre mozgatva. Csen a szánján ülve a chiplaborja fölé görnyedt, és láthatólag megszűnt számára a világ.

A megroskadt vállú Pushkin a szemét félig lehunyva, rögeszmés rendszerességgel csipkedte az alkarját. Meghúz, csavar. Meghúz, csavar. Majdnem mintha darabokra akarta volna tépni magát, úgy, ahogy a penészes kenyeret tördelik. Alex olyan émelyítőnek találta a látványt, hogy elfordult.

6.

A nap egy sziporkázó porfüggöny mögött kéttenyérenyre megközelítette a látóhatárt, amikor Talia megbotlott egy galliumcsatornában, és fél térdre esett.

Pushkin megpördült, és hozzávágott egy ökölnyi követ. A repülő kő kanyargó vonalakat rajzolt Alex látóterében.

BUMM

Talia földet és galliumot rúgva természetellenes gyorsasággal vetődött oldalra.

A kő, amely nem találta el, tovapattogott a sivatagi kérges földön.

Talia felugrott, és célba vette Pushkin fejét a szögbelövővel.
<Y\$re 0110111001101111011101000000110100001010 az egyetlen w## tempóváltás. Indíts! – T(ia>

Pushkin hangtalanul acsarkodott, aztán tovább cammogott kelet felé.

Alex nem sietett követni. Talia tempógyorsításai... az ilyen felfokozott reflexeket általában csak a sportolók meg a katonák génjeibe szokták beleoperálni. *Tulajdonképpen mit csinált ez Bagrevben?*

7.

Azon a napon öt kilométert tettek meg. Tekintélyes mennyiség volt ahhoz képest, mekkora kihívásokat kellett leküzdeniük, de még mindig nem elég. Még mindig maradt négy kilométer. Négy kilométer szélben, porban, dobhártya-hasogató dübörgésben. Négy kilométer szürke árkokon át, amelyekben fém csörgedez.

Négy kilométerrel több a kelleténél.

De legalább most nem szakadt föl a válla. *Kis öröm is öröm.*

Miközben tábort vertek – a munka nagyját Alexnek kellett elvégeznie Talia felügyelete alatt –, elősiklott egy teknős, és alig húsz-harminc méterre leállt mellettük.

Kívülről a kreatúra mozdulatlannak látszott, de Alex

kíváncsi lett volna, mit művel a mélyben. Netán javít, vagy módosít egy olyan barázdált sánt, amelyet ő talált? Elképzelte a parányi manipulátorok ezreit: hullámszánk a talajban, akár a csillók, és atomonként rakosgatják ide-oda a fémet.

A csoportban mindenkit feszélyezett a teknős szomszédsága, de már későre járt ahhoz, hogy folytassák az útjukat, és a teknős nem mutatkozott ellenségesnek, ezért megkockáztatták a táborverést.

Amikor fölverték a sántat, Alexnek örült ötlete támadt. Előkereste a szánjából a chiplaborját, és elindult a teknőshöz.

Talia rákiáltott, de Alex úgysem hallhatta a védőruha miatt. A fedvényei sarkában megjelent, hogy <Át\$!! – T@\$>, de ügyet sem vetett rá.

Közelről a teknős még irdatlanabbnak látszott. Akár egy vándorszík, egyedül is nagyobb volt, mint a három szán együttvéve. Alig észrevehetően elmozdult, mire Alex is megállt egyméternyire.

Onnan annyi vizsgálatot végzett, ahányat csak bírt. Nem tudta, ekkora elektromágneses interferencia mellett megbízható-e a chiplabor, de az alkalom túl jó volt, hogy kihagyja. Spektrográfiai elemzés, kémiai kereső, sűrűség, radioaktivitás, törési index... szavak és ábrák tucatjai patakzottak a szeme előtt: króm, terbium, bazaltszerű kő, és még ennél is több, sokkal, de sokkal több!

A labor végzett, Alex leengedte. Úgy gondolta, tennie kell még valamit. – Halló! – mondta a védőruha mellső hangszórójából. – Békés szándékkal jöttünk!

A teknős nem reagált érzékelhető módon.

BUMM

Alex megpróbálta villogtatni a szkafander vészvilágítását, először binárisan, azután trinárisan (mindkét alkalommal követve a kapcsolatlétesítés szabványos matematikai eljárását, amit évtizedekkel korábban dolgoztak ki a xenobiológusok). Még toppantásokra is megpróbálta átfordítani a mintát, de nem járt sikerrel.

Egyszerre volt csalódás és megkönnyebbülés, hogy a teknős

nem válaszolt.

Két közlés móddal *nem* próbálkozott; a) nem kopogta le a mondatot a sziklakemény teknőn (annyira nem volt bolond), és b) a szagbeszéddel, mert fogalma sem volt, milyen vegyületek lennének a megfelelők, már ha egyáltalán. Úgy okoskodott, hogy jobb semmit sem tenni, mint kockáztatni egy halálos sértést.

BUMM

Talia fenyegetően nézett rá, amikor visszatért a szánokhoz. Alexet nem érdekelte. Részben azért jött a Talószra, hogy többet tudjon meg a teknősökről – egy potenciálisan értelmes idegen fajról – és ez a cél, ez az *igény* fontosabb volt minden parancsnál vagy vállalati előírásnál, de még a szögbelövőnél is, amelyet Talia szorongatott.

Mellesleg Layla is odament volna a teknőshöz. Akkor ő hogyan ment volna oda hozzá?

8.

Bent a sátorban Alex megitta a folyékony fél adag vacsoráját, aztán fogta a medilabort, és ismét odament Pushkinhoz. Egyikük sem szólt. Egy percre hallgattak, azután a geológus kelletlenül nyújtotta a karját.

Alex ügyetlenül matatott a medilabor szondájával, amelyet alig bírt bemanőverezni a szkafander hozzáférési pontjába. Ilyen egyszerű feladatot ki kellett volna ráznia a kisujjából, de mostanra a legkönnyebb munka is kihívást jelentett.

Nehezen bírta leolvasni a medilabor adatait. Kétszer is pislogott, és megnyalta a száját, amely annyira kiszáradt, mintha fűrészport evett volna.

BUMM

A számok nem lettek jobbak, de nem is voltak olyan rosszak, mint amennyire Alex tartott tőlük a reggeli mérés után. Pushkin immunrendszere még mindig állta a sarat az idegen mikrobákkal szemben, de csak alig.

Amikor ezt elmagyarázta a geológusnak, Pushkin

felmordult, és azt mondta: – Minket, zariaiakat nehezebb megölni, mint tikteket, földi embereket.

– A Stewart Világán születtem.

– Lényegtelen különbség.

9.

Pushkin és Talia most is farkasszemet nézett, mint az előző éjszakán. Alex és Csen az alkóvjában feküdt (Csen egy üres anyagminta-tárolóra polcolta fel a sérült lábát).

Talia az egyik kezével az ölébe engedett szögbelövőt szorongatta, a másikkal az ellátmánya fóliáját hajtogatta. Valóságos mániája lett a hajtogatás. Elsőnek egy virágot hajtogatott. Aztán egy kardot. Aztán egy hajót. Aztán egy absztrakt modellt, amely önmagát másolta egyre kisebb méreteken, és egész idő alatt dudorászta azt az őrző nótát.

BUMM

Mikor elkészült egy figurával, egy-két másodpercig bámulta, aztán kilapította, és előlről kezdte. Alex látta rajta, hogy ismét stimmelőt vett be: a mozdulatai túlságosan felgyorsultak, madárszerűek lettek, és hisztérikus éberséggel viselkedett, aki ezer lázas ingert érzékel és dolgoz fel minden percben.

Pushkin kevesebbet mozgott, de ő is fel volt húzva, mintha egész teste ultrahangos frekvencián vibrálna.

BUMM

Fojtogatta és nyomasztotta őket az erőszak lehetősége. Ennek ellenére Alex kiutalt magának plusz egy adag melatonint, és behunyta a szemét. Történjék bármi Talia és Pushkin között, ő nem akar a része lenni. Ő kétségbeejtően, borzasztóan fáradt, és szüksége van minden pihenésre, amit kicsikarhat magának.

Négy kilométer. Nincs már az olyan messze.

BUMM

Az igazi alvás lehetetlennek bizonyult. Sodródott álomból álomba, de mindvégig tudta, hogy a teste a fülkében fekszik, a

sátor tompavörös izzásában, amely úgy tölti meg a kupolát, mint egy haldokló csillag fakó fénye.

És mindvégig hallotta, amitől rettegett:

BUMM

Egyszer úgy érezte, mintha lefele pörögne egy kanálisban, egyre mélyebbre a homálya összerosódott világegyetemben, aztán változott a kép, és látta...

Plinthe a délutáni párában, amikor a szélben szálló pollen szürreális bíborszínre festi az eget. Nyári meleg sugárzott az eleven földből, a távoli szarvasmadarak kiáltásai áthallatszottak a pajzsfalon.

A kupolás templom kitárta ajtóit. Kiöltözött vendégek álltak az összehajtható székek szabályos sorai előtt: barátok és rokonok, főleg Layla barátai. Alex családjából senki. Eljöttek a munkahelyi haverjai, udvariasságból. Nem igazán ismerték egymást.

Ám a nap gyönyörű volt, és Layla is olyan gyönyörű volt, hogy Alex szíve repesett a láttán. Ruhája kék volt, akár a zafír, egyszerű és elegáns. Alex blézere vöröslött, mint a kardinálistinty tolla. Kontrasztjuk lángolásával csak érzelmeik tüze vetekedhetett.

Elmondták a szavakat, megvallották érzéseiket, ígéreteket tettek.

„Akarod?“, kérdezte zengő méltósággal a pásztor. Ez a kérdés több változatban elhangzott, de mindig az volt a magva: *Akarod?*

„Igen.”

Ilyen egyszerű a szavak leghatalmasabbika. Az őszinteségi fogadalom, a jövő reménye. Hitvallás.

„Igen.”

A templomi zene a magasba szárnyalt, de sehol se volt Alex lelkének muzsikája mellett, és Layla csavart kontyára leereszkedett egy villóbogár, ő pedig kacagott, mikor meglátta, és Alex is vele kacagott.

BUMM

Forgolódott a fülkében, gyötörte a gyász és az önvád.

Állkapcsa sajgott, válla lüktetett, és minden olyan értelmetlennek látszott. Belevájta ujjait a combjába, próbált fájdalmat okozni magának a védőruhán át, próbálta elterelni a figyelmét. A legszívesebben letépte volna magáról a szkafandert, hogy véresre vakarja magát. *Bármit* megtett volna azért, hogy ne kelljen gondolkoznia.

Suhogást és különös koccanást hallott.

Megdermedt, fülelt. Agyán átvillant a sátor képe a teknősök gyűrűjében.

BUMM

Még egy koccanás, fojtott dűnnyögés kíséretében.

Kilesett a függőnye mögül. Pushkin még mindig az ágya szélén ült, de a feje lekókadott, szinte nem is látszott, hogy lélegzik.

A geológussal szemben, Csen fülkéjében furcsa természetvárféle dudorodott, amely épphogy látszott a kupola gyászos izzásában, valami csupapúp oszlop, amely nem volt hajlandó összeállni felismerhető alakba.

BUMM

Alexnek legalább egy percébe telt, hogy fölismerje, és amikor fölismerte, még akkor sem értette.

Az alak Csen és Talia volt. Csen térdelt, Talia föléje hajolt, két tenyere közé fogta a kémikus fedetlen fejét. Talián se volt sisak, megbontott védőruhájából kilátszott napozás után kiáltozó, savós szín bőre, és a szája egyfolytában mozgott.

A kémikus bódultan, a rémülettől megnémulva bámult föl rá, mintha a delelő napot nézné, amelynek gyilkos izzása megigézte. Tátott szájából tagolatlan mély torokhang szakadt föl, valami könyörgő vinnyogás, amelyben már nem volt semmi emberi.

Alex elhűlt. Mi ütött beléjük...? Mit csinálnak? Miért?

BUMM

Kezdett nagyon aggódni, olyannyira, hogy bekapcsolta a sisakmikrofonját, és meghallotta Talia hangját, egy halk, de ellentmondást nem tűrő krédót:

„...a büntetés tüzei nem merik átlépni a nekik szabott határt, mert ki kell várniuk a Te akaratod döntését, Akiért sóhajt szabadulást remélve a teremtség, Aki megfutamítád a gonosz erőit, leigáztad az ellenség légióit, elrettentéd az ördögöt, Aki által a kígyó feje letapostatott, a sárkány levágatott...”

Alex úgy érezte magát, mintha egy tiltott szertartásra cseppent volna oda, amely nem a kandi szemeknek való. Összehúzta magát a függőnye mögött, és reszketett, hogy Talia észrevehette, és most majd rázúdítja minden fúriáját, márpedig jelen pillanatban el sem képzelhette, mi telik ki ettől a nőtől.

BUMM

Vajon Csen akarta, ami történik? Vagy Talia ragaszkodott hozzá? Egy szögbelövőnek nehéz *nemet* mondani.

Epekeserű lett a szája.

Neki ehhez semmi köze. Nem ismerte viselkedésük indítékait; nincs oka feltételezni, hogy ez itt rossz, akkor se, ha az ösztönei ragaszkodnak hozzá.

Ismét odafigyelt Talia kántálására:

„...Úzz ki a lelkéből minden betegséget, minden hitetlenséget, kíméld meg a tisztátalan, pokoli, tüzes, ördögimádó, szemérmetlen szellemek dühös támadásaitól, az arany és az ezüst szerelmétől, minden fajtalan, parázna, szennyes és feslett démontól. Én Uram, én Istenem, úzz ki a Te szolgádból, Csenből minden sátáni erőt, minden vajákolást és varázsolást, bálványimádást, eszelősséget, csillagjóslást, nekromanciát, minden halálmadarat, a hús és a ledérség szerelmét, minden kapzsiságot, részegeskedést, testiséget, házasságtörést, szégyentelenséget, kicsapongást, haragot...”

És így tovább, Csen pedig térdelt előtte, tátott szájjal és bamba képpel.

BUMM

Ördögűzés, döbbsent rá Alex. Ő még sose látott ilyet, hírért se hallotta, mit kell ilyenkor imádkozni, de Talia fohása félreérthetetlen volt. Ki akarta űzni Csenből azt, amit ő gonosznak látott. Csen pedig hagyta. És láthatólag egyiküket sem izgatta, hogy megnyitották a védőruhájukat, és kitétték magukat a fertőzésnek.

Komoran behúzta a függönyt, kikapcsolta a sisakmikrofonját, a fejére borította és a sisakja köré csavarta a pokrócot. Időnként még így is hallotta a sátor másik végéből a mormolást, de az sem nyomasztotta annyira, mint a fokozatos felismerés, hogy Talia az üreg mennydörgésének ütemére kántál.

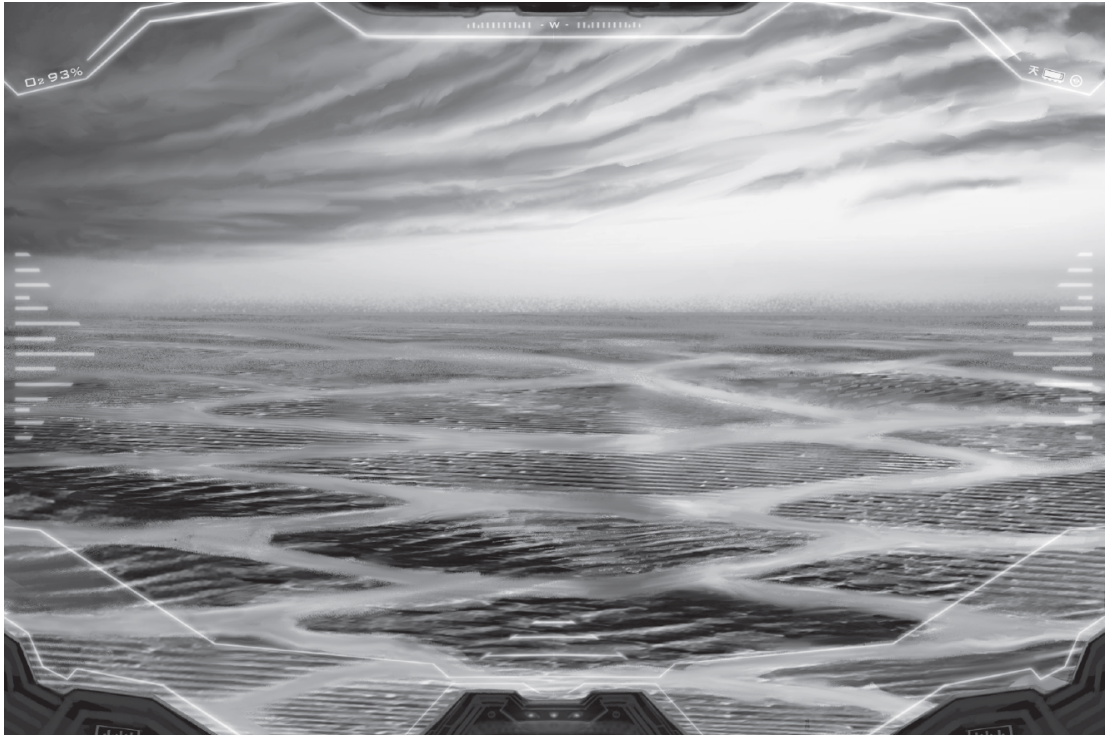
BUMM

Még ijesztőbb, hogy Talia nem is készakarva csinálja, amit csinál. Csak úgy megtörténik vele.

És amikor a nő befejezte egy záró imával az ő Úristenéhez, és Csen felnyögött, mint akit megütöttek, a hangjuk tökéletes szinkronban volt az utolsó

BUMM

rezgésével.

A VÉG

Emberi dolog, kedves, szent dolog olyat szeretni, amin erőt vett a halál.

CHAIM STERN

I. FEJEZET

TÖRÉSPONT

1.

Túl gyorsan jött a reggel.

Kigördültek az ágyukból, álltak és bámulták egymást, vérekes szemmel, buta és ernyedtt arccal. Alex szervezetéből még nem ürült ki a melatonin, úgy érezte magát, mintha gyapjával tömték volna meg a fejét, és mélyen a víz alá merítették volna. Mikor Talia szólt hozzá, hosszú másodpercekig kellett törnie a fejét, hogy tulajdonképpen mit válaszoljon.

– Mi? – kérdezte. A nyelve mintha a kétszeresére nőtt volna.

A nő félretaszította, és lekapta a fali polcról az élelmiszeres ládát. Ismét viselte a védőruháját, csakúgy, mint Csen, tetőtől talpig fel voltak öltözve mindketten, mintha semmi sem történt volna. Úgy is viselkedtek egymással, mint máskor. Alex nem értette. Ezek szerint Csennek semmi kifogása az ellen, hogy Talia ördögöket űzött ki belőle? Ami Taliát illeti, semmivel sem látszott hibbantabbnak, mint rendesen.

Alex majdnem rákérdezett Csennél, már csak a hecc kedvéért, aztán úgy döntött, csak tovább rontaná vele a dolgokat, így annál maradt: *<Minden oké? – Alex>*

Csen furcsán nézett rá, mintha nem értené a kérdést. *<Még fáj a térdem, de a Norodon féken tartja. Köszönöm*

érdeklődésedet. – Csen>

BUMM

Pushkin a fülkéje mellett támaszkodott a falnak és köhögött. És köhögött. Válla úgy rázkódott, mintha epilepsziás rohamot kapott volna. Aztán harákkolt és köpött. Alex látta, hogy egy bíborszínű csomó csapódik az arcvédőnek.

Szerette volna megvizsgálni, de a geológus nem engedte, és annyi gyűlölettel meredt rá, amitől Alexnek ismét az eszelős zagyválásra kellett gondolnia, amit Pushkin üzeneteiben olvasott.

BUMM

Bevett három AcuWake-et – a javasolt maximális adagnál eggyel többet –, és enni próbált, de még a folyékony ételt se bírta a gyomra. Hányingere lett az üreg vibrálásától. Mint nyilván a többieknek is.

Minden eddiginél csúnyább vérhólyagok nőttek a lábán, és a válla lüktetett a fájdalomtól. Rendelt még egy Ebutrophent, és a szemét behunyva várta, hogy hasson.

BUMM

2.

Teknőshad nyüzsgött a kupola körül. Északon kettő. Délkeleten öt. Az egyik tőlük nem egészen hatméternyire siklott el, mint egy sziklás csatahajó, amely vörösen-sárgán fénylik a kelő nap felhőkkel csíkozott sugaraiban.

Alex megjelölte őket a fedvényein, habár nem bízott benne, hogy a rendszer továbbra is működni fog.

Nyugat felé nézett. Látnia kellett volna az üreget – elvégre csak négy kilométer választotta el őket, de túl sok volt a por a levegőben. Egy helyütt, ahol ritkult a homály, mintha valami hosszú és fekete suhant volna végig a szemhatáron. Aztán feltámadt a szél, és Alex már csak az örvénylő és hullámzó sárga porfelhőket láthatta.

BUMM

A szánokhoz tántorgott, hogy kifűzőgesse a földbe lőtt szemes csavarokból a kifeszített köteleket. Miután végzett a kötelekkel, a tizenhat centiméter hosszú, nemesacél cövekeket kellett kihúzogatni egy külön e célra tervezett szerszámmal, az extraktorral, amely kissé emlékeztetett Alex egyik eidoloni szobatársa dugóhúzójára.

A szél megnehezítette a munkát. Alex megvetette a lábát a földön, és meggörnyedt az erőfeszítéstől minden cöveknél. Pushkinból kihúzni a szöget sokkal könnyebb volt. Még szerencse, hogy ezeket itt nem sziklába verték!

BUMM

Lihegett, mire eltávolította az utolsót. Felnyitotta Talia szánjának hátulját, és beleszórta a csavarokat a dobozukba. Aztán kettéhajtotta az extraktort, és begyömöszölte a sarokba.

A homlokát ráncolta. A műszer valamilyen okból elakadt. Kihúzta, ismét próbálkozott.

<Ahg00100001 – Csen>

BUMM

Visszapillantott a kupolára. Pushkinnak sátrat kellett volna bontania – Talia felügyelete alatt –, miközben Alex eloldja a szánokat. Nem látta őket, de úgy gondolta, a sátor túloldalán kell lenniük, Csennel együtt.

Felfigyelt egy teknősrre, amely a szokásosnál valamivel közelebb jött, de aztán el is ment. Miért nem *akar* beférni az extraktor? Benyúlt a szánba, tapogatózott, hogy mi akadályozza a szerszám mozgását.

BUMM

<.:–010100000111010101110011011101000kin >

Megállt, összevonta a szemöldökét. A sátorra pillantott. Még mindig nem látta Pushkint, Taliát vagy Csent. Tompa aggodalom fogta el. Begyömöszölte az extraktort a szánba – erőltetni kellett, hogy engedelmeskedjék –, és lecsukta a rekesz ajtaját. Aztán megragadta a kupolához vezető kötelet, és visszaindult a sátorhoz, átlépegetve az olvadt fém ereit, amelyek behálózták a földet.

BUMM

Sűrű vörös porfelleg homályosította el a látását, mikor megkerülte a sátrat.

– A fenébe! – motyogta, és átkapcsolt infravörösre, abban reménykedve, hogy ez talán még működik.

Működött. A talaj parázslott a kisugárzó hőségtől, az égbolt hideg volt és fekete, kivéve a nyugattól kelet felé nyújtózó, ferde felhőket. A sötétben sziporkázó porban lágy fényű redők és örvények váltakoztak szabálytalan időközönként összezáruló-kitáruló, ásító hézagokkal.

Három tündöklő-ragyogó alakot látott a repülő porban. Talia és Pushkin összeölelkezve állt a sátor közelében, imbolyogva a száguldó szélben. Tőlük pár méternyire Csen feküdt a földön, kinyújtva sérült lábát.

Alex elszörnyedt, és ettől valamennyire kitisztult a feje. Hol a szögbelövő?

Sietni kezdett feléjük, egyik kezével a sátorba kapaszkodva, nehogy elessen.

BUMM

Talia vonaglott Pushkin karjaiban. Sikerült kiszabadítania az egyik kezét, és belenyomta a hüvelykujját a geológus vállsebébe. Pushkin összerándult, és úgy dobta félre a nőt, akár egy rongybabát.

Talia végiggurult a földön – a szél is hajtotta –, majd négykézláb megállt.

– Hagyjátok abba! – ordította Alex, noha tudta, hogy semmi haszna.

BUMM

Ekkor meglátta a szögbelövőt. A földön hevert, Csen közelében, és a kémikus rák módjára lökdöste magát feléje.

Pushkin ugyancsak elindult, Talia is feltápáskodott, és ekkor...

Csen megragadta a szerszámot. Fölemelte. A cső hurkokat rajzolt a szélben.

Talia és Pushkin ordítottak. Arcuk a düh vörös maszkjává torzult a sisakban. Hadonásztak Csennek, sürgették, hogy dobja oda nekik a pisztolyt.

BUMM

Csen szeme annyira kimeredt, hogy alul-felül előfehérlett a szaruhártyája. Dülöngélt a szélökektől.

Pushkin úgy ordított, hogy a hangja kihallatszott a sisakból. – ADJAD PISZTOLY! – Egyet lépett Csen felé.

Talia ugyancsak lépett egyet. Majd még egyet.

Alex megkövült, nem tudta, mit csináljon. Akár Pushkint, akár Taliát rúgja le, a másiknak a kezére játszik, és ha Csen pánikba esik... Szíve félelmetes gyorsasággal vert, látótere beszűkült, keze-lába kihűlt.

BUMM

Pushkin tett még egy lépést, aztán...

Csen előbb őt vette célba a pisztollyal, aztán az osonó Taliát...

Aztán a kémikus megfordult, és Alex felé dobta a szögbelövőt, és az arca maga volt a kétségbeesés.

BUMM

Alex elhűlt. Megragadta a pisztolyt, de amilyen ügyetlen volt, rögtön el is ejtette. Rávetődött, és a földhöz nyomta a fegyvert, mielőtt a szél elfújhatta volna.

A föld is beleremegett, amikor Pushkin és Talia rátámadt.

Alex a hátára henteredett, próbálta célba venni őket. Fagyott krumplikat érzett az ujjai helyén.

Talia elkanyarodott, és lábszáron rúgta Pushkint. A geológus megbotlott. Mindketten rázuhantak Alexre.

BUMM

Súlyuk a levegőt is kipréselte Alex tüdejéből. Fájdalom hasított a bal térdébe, amelyben valami azt mondta, *pukk*, és elengedett. Rekeszizma becsípődött, nem kapott levegőt a mozgáshoz. Vészjelző fények villogtak a sisakjában. Semmit sem látott, mert testek sötétítették el a látását.

Vergődve sikerült kiszabadítani egyik karját, aztán a nyomás megszűnt, mert Pushkin lehenteredett róla.

Alex lihegett. Ájulás fenyegette az oxigénhiánytól. Szikrák, nyomjelző lövedékek és izzó vonalak homályosították el a látását. Hol a pisztoly? A pisztoly!

Látta a csúszkáló homályban, hogy Pushkin ül, és a nyakánál fogva nyomja a földhöz Taliát. A nő kapálódzott. Rugdosása fehéres porfelhőket kavart, amelyek kelet felé sodródva félig eltakarták.

BUMM

Feltűnt az egy lábon szökdécselő Csen. Pushkinra vetette magát, megragadta a karját, próbálta kiszabadítani Taliát.

A zariai túl erős volt. Csen mintha egy vastömböt rángatott volna.

Pushkin elengedte Talia nyakát az egyik kezével, amellyel rögtön be is húzott a kémikusnak. Csen elterült.

Szabad kezével a zariai felmarkolt a földről egy akkora követ, mint egy lapostányér. A földhöz nyomott Talia eszeveszetten dobálta magát.

Alex tapogatózó keze beleütközött a pisztolyba. Megragadta, kétségbeesetten próbált fogást találni a tuson. *Biztosító!* Hol a biztosító?

Mielőtt megtalálhatta volna, Pushkin a magasba emelte a követ. Talia ugyanabban a pillanatban kapta maga elé védekezve a karját, amikor Pushkin egész titáni erejét beleadva lesújtott a nő sisakjának tetejére.

BUMM

Talia arcvédője összetört. Fagyott vér lövellt ki belőle minden irányba, a szökő levegő kondenzcsíkjaival vegyesen. Az arcvédő villogó szilánkjai úgy szökdécseltek, mint a parányi szélforgók.

Pushkin ismét fölemelte a követ, és lecsapott a nő sisakjára. Aztán megint.

És megint.

Aztán a nő szegycsontjára zuhintotta a követ. Talia mellkasa beszakadt, tüdeje összeesett, bordái recsegték. Valóságos gejzír lőtt ki romos arcából, és beterítette Pushkint vérrel és fogakkal.

A lába még rángott egy kicsit, aztán elernyed.

BUMM

Alex hápogott, egyszerűen nem bírta felfogni, amit látott. Megkésve jutott az eszébe, hogy föl kellene emelnie a pisztolyt,

és...

Pushkin hozzáfutott, négykézláb, mint egy majom, és kiverte a kezéből a szögbelövőt. Alex üvöltött, mert a középső ujja eltört.

A geológus a magasba emelte a követ...

Layla!

A hátulról közelítő Csen most odaszökdécselt, és belevágta a vállát a geológus térdhajlatába. Pushkin összecsuklott, elvesztette az egyensúlyát, kezéből kihullott a kő.

Egyenesen Alex feje mellé.

Ő hátrált, forgott, kereste a szögbelövő pisztolyt.

BUMM

Ott volt! Túl a kupolán meg a szánokon, beékelve egy szikla mellé.

Alex gondolkodás nélkül ugrott érte.

A bal térde megroggyant, de a szél felkapta, repítette. A levegőben pörgő Alex húsz méterrel arrébb, háton ért földet. Egy szikla olyan keményen belevájt a gerincébe, hogy fel kellett jajdulnia. Fél térdre emelkedett, majd álló helyzetbe tornázta magát.

Pushkin közeledett. Szkafterének eleje csillogott a vértől, és a szeme az arcvédő mögött hátborzongatóan, eszelősen izzott, mint a parázs.

A geológus mögött Csen mozdulatlanul hevert a földön.

– Várj! – ordította Alex a vadászó tigranus könnyedségével mozgó Pushkinnek.

A zariai nem reagált.

Alex tudta, hogy nem küzdhet meg vele. Pushkin túl erős. Túl gyors. Nem lehet lekörözni tönkrement térddel. És ő nem bújhat el, sem a sátron kívül, sem belül. A légzsilip nem állítja meg Pushkint.

BUMM

Alex összeszedte magát, és a szélirányra rézsút elindult a földre hullott szögbelövőért. Igyekezett olyan gyorsan mozogni, ahogy bírt.

Nem volt elég gyors.

Pushkin rávetődött. Alex kitért. Inkább érezte, mint látta, ahogy a zariai tömege elszáll mellette.

Felordított, mert valami megragadta a jobb bokáját, és kirántotta alóla a lábát. Hasra esett, a sisakja a földhöz csapódott, amitől elszédült.

A mozgatható lábával rugdosva megfordult a tengelye körül.

Pushkin mellette feküdt, és markolta hatalmas kezével Alex bokáját. Mereven nézte Alexet, és vicsorgott.

BUMM

Alex ismét rúgott, és eltalálta Pushkin hüvelykujját. A zariai szorítása lazult, Alexnek csavarva-rúgva sikerült kiszabadítania a lábát. Lihegve feltápaszkodott, arcán patakozott a verejték.

Hátra se nézve, tántorogva indult a pisztolyért.

A tizedik lépésnél belelépett a galliumba. Megbotlott, beleütötte a sípcsontját a csatorna peremébe, és kiloccsantotta a folyékony fémet a kérges földre.

BUMM

Fájdalom hasított a lábába. Felnyögött, sántikálva vonszolta magát előre.

Már csak öt lépés választotta el a pisztolytól.

Három.

Kettő.

Megmarkolta a pisztolyt.

Másfél mázsa csont és izom vágta oldalba, és Talia szánjához csapta.

BUMM

Alex érezte, ahogy a jobb válla egy kattanással kificamodik. Pushkin súlya valósággal fölkenete a szán burkolatára, deltaizma harmadszor is fölszakadt, és vérrel öntötte el a védőruha belsejét.

Felüvöltött.

Küzdenie kellett, hogy állva maradhasson; ha elesik, vége. Ekkor mintha vasrúddal vágták volna halántékon.

Az ég megdőlt, és Alex már nem tudta, hol van a fent és hol van a lent.

BUMM

Arra pattogott és bukfencezett, amerre a szél hajtotta, amíg meg nem állt hasmánt, és hunyorogva bámulta a cserepes földet.

Négykézlábra akart emelkedni, de a jobb válla nem engedelmeskedett. Ismét felüvöltött.

Felnézett.

Pushkin feléje tartott a szántól. Tizenöt méterre volt tőle. A szögbelövő háromméternyire hevert a földön.

Pushkin ugyanakkor vette észre a pisztolyt, amikor ő.

A zariai ugrott.

BUMM

Alex előrelódult, az ép karjával vonszolva előre magát a földön.

Zihált, újabb lendületet vett.

Pushkin nem egészen négyméternyire állapotott meg porfelhőt kavarva. Ismét ugrott, mindkét térdét felhúзва. Mint a majom, amely ágról ágra pattog.

BUMM

A szél épp akkor támadt fel, amikor Alex a szögbelövőért kapott. Pushkin messzebb ért földet, mint tervezte, fél méterrel Alex mögött. Csizmája alól porkígyók gyűrűztek.

Alex megragadta bal kezével a pisztolyt, és hanyatt dobta magát.

A támadó Pushkin vaskos tömege eltakarta a napot.

Alex olyan sebesen húzogatta a ravaszt, ahogy bírta.

Hatszor rándult meg a markában a fegyver. Pushkin megbotlott, rázuhant, súlyával kipréselte Alexből a levegőt.

BUMM

Arcvédője nagyot koppant Alexén. Mereven bámult rá óriásira tágult, tébolyodott szemével. Szája sarkában tajték vöröslött, szemét furcsa, bíbor csipa keretezte.

– Miért? – ordította Alex.

Pushkin szája borzasztó vigyorra nyílt, és olyan kísértetiesen röhögött, hogy Alex a sisakban is visszahőkölt. – Te nem érted? Senki nem távoz bolygóról. Vagyok fertőzött. Te vagy fertőzött. Mind fertőzöttek. Falak dőlnek, árnyak járnak, és mi mind... –

Szája tovább mozgott, de a hangja egyre halkult, és a végén már nem lehetett hallani.

Aztán oszlopnyaka is elernyed, és Alex ebből tudta, hogy halott.

BUMM

Pánikba esett. Ki kell szabadulnia, hiszen így nem kap levegőt. Vergődött, lökdöste Pushkint, aki szinte mozdíthatatlan volt, mint egy zsák ázott cement.

Minden maradék erejét elhasználta, de végül csak sikerült legurítania magáról a zariait.

Hevert, lihegett és reszketett. Annyira fölhevült a teste, hogy attól félt, elájul, bár a maximumon járatta védőruhája ventilátorait. Rádöbbsent, hogy sír; patakzottak a könnyei, és mintha nem bírta volna elég levegővel megtölteni a tüdejét.

A szkafandere is túl forró volt, és túl szűk. Megragadta a sisakja két oldalát. De jó lenne lerántani a fejéről! Lerántani, aztán fejest ugrani egy vízmedencébe, amely megtisztítaná!

BUMM

– Ebutrophent – mondta. – Négyszáz milligrammot.

Lenyelte a gyógyszert, aztán a kifícamodott karját fogva lassan, keservesen feltápáskodott.

Védőruhájának eleje síkos volt Pushkin vérétől. Körülöttük is vérfoltok vöröslöttek, mint a letépett szirmok, amelyeket a szikkadt földön préseltek laposra.

Pushkin hanyatt feküdt, még mindig nyitott szemmel, amely baljósan izzott, mintha pusztá akaraterővel képes lenne lyukat égetni a mennyekbe. A nézése holtában is olyan kellemetlen volt, mint élteben. Alex komolyan fontolgatta, hogy leveszi a geológus sisakját, és lezárja a szemét, csak hogy véget vessen annak a rémlátomásnak, amely Pushkint kísérthette.

Aztán mégsem tette.

Mert ő nem eszelős. Ellentétben Pushkinnal.

Ellentétben vele.

BUMM

Fölnézett, és megkövült. Teknősök gyűrűje állta körül őt és Pushkint. Tizennégy teknős. Csendesek és mozdulatlanok, mint

egy ősi temető monolitjai.
Alex szíve összerándult.
Innen nincs kiút.
BUMM

II. FEJEZET

APOTEÓZIS

1.

Megnyalta az ajkát. *Érezte*, hogy a teknősök figyelik. Figyelnek és ítélik. Jelenlétük minden irányból tapintható súllyal nehezedett rá. A sisakban sűrű és ragacsos volt a levegő; kihívást jelentett minden lélegzetvétel.

A földön heverő pisztolyra nézett.

Egy lövedék maradt. Nem mintha sok hasznát venné.

BUMM

Úgy döntött, inkább elébe megy a sorsának, és nem várja be, amíg összelapítják, vagy égő áldozatként bemutatják, vagy mit tudja ő, miket szoktak csinálni a teknősök.

Lépett egyet, aztán megállt.

A teknősök nem reagáltak.

Lépett még egyet, ezúttal magabiztosabban.

BUMM

Szünetet tartott minden lépés után, de a teknősök meg se moccantak. Nem reagáltak rá. Elment a kettő között, amelyek szemben voltak vele. Félméternyire se volt tőlük. Teknőjük dudorai az eidoloni borostyánszínű oroszlánkagyló héjára emlékeztetően derengtek a reggeli fényben.

Amint Alex elhagyta a kört, a teknősök megmozdultak.

Alex rémulten összerázkódott. Hátrált.

A teknősök befele siklottak. A körük közepén találkoztak, és elrejtették Pushkin tetemét szem elől.

BUMM

Alex bámult. Ugyan mit akarnak a teknősök Pushkinnal? Megeszik? Analizálják? Imádkoznak fölötte? Vagy csak karbantartók, akiknek egyetlen dolguk örködni az üreg antennájának üzemképessége fölé?

Bármilyen legyen a válasz, Alex nem hitte, hogy őt is tájékoztatnák róla.

Hátat fordított a teknősöknek, Pushkinnak, a szögbelövő pisztolynak, és sántikálni kezdett a kupola irányába.

BUMM

2.

Alex megállt a légzsilipnél. Kificamodott karjának könyökét az oldalához szorította, alkarját megemelte annyira, hogy párhuzamos legyen a földdel, majd a légzsilip ajtókeretét használva előrelökte, ugyanakkor körívet írt le vele, úgy, ahogy a vitorlás keresztrúdja mozog.

A humerus hangos kattanással visszaugrott a helyére. Förtelmes érzés volt, ahogy a csont elcsúszott a csonton. Annyira fájt, hogy Alex megtántorodott, és csak fehér villámokat látott a világból.

Kinyitotta, majd ökölbe szorította jobb kezének ujjait. Használhatók, noha visítva. Mintha a bal válla se vérezne már. Ez azért jó.

Körülsántikálta a kupolát, amilyen gyorsan tudta. A térde mintha lötyögött volna. Az elülső keresztszalag ismét elszakadt.

BUMM

Talia reménytelen ügy volt. Alex szinte rá se nézett, túlságosan rémséges volt a látvány.

Ám amikor közelebb ment az összeroskadtsághoz, látta, hogy a mellkasa mozog. *Még lélegzik.* Kissé megkönnyebbült.

A kémikus eszméletlen volt, a szeme fennakadt, az arcvédője eresztett. Cérnavékony fehér pára távozott sziszegve egy hajszálrepedésen. És egy másik lék is volt a hasán, a csípőcsontja közelében.

Alexnek sikerült előkaparnia az övéből az FTL-szalagot. Rányomott egy darabot Csen arcvédőjére, és egy másik darabot a hasára.

BUMM

Csen szkafandernyomása másodpercek alatt stabilizálódott. Szemhéja remegett, aztán egy rándulással magához tért, és rémülten kapott lélegzetért.

Alex a sisakjához koccantotta a magáét. – Csen! Hallasz? Minden oké?

Csen szeme úgy forgott, mintha szökni akarna a koponyájából. – Vörös, vörös, vörös – azt mondta, hogy én nem érthetem, de én értettem, felfogtam, felfogtam. Rossz, rossz, rossz...

– Mi a rossz? Mit fogtál fel?

– Kérdés jó. Válasz rossz. Nincs olyan, hogy semmi. Válassz ösvényt, különben az ösvény választ téged, hasít a kés, folyik a vér. Fuss, fuss, fuss! Nincs menekvés!

Így karattyolt tovább, és akármit mondott Alex, semmivel sem zökkenthette ki. Ez delírium volt, vagy valami hasonló.

BUMM

Végigtapogatta Csen karját, lábát, mellkasát. A kémikus nyüszített, amikor Alex megnyomta a bal oldalát, de még akkor sem hagyta abba a zagyválást. *Bordarepedés*. Talán több is.

Próbálta fölsegíteni Csént, de az teljesen elengedte magát. Ráadásul egyfolytában rángatózott és vergődött, nem lehetett megmozdítani, főleg így, hogy Alexnek is ott volt a számtalan sérülése.

Végső kétségbeesésében bekapcsolta a vészhelyzeti hatálytalanítást Csen védőruhájának hátán, a beépített vezérlőn, és telenyomta a kémikust nyugtatókkal.

Harminc másodperccel később Csen elernyed, lélegzése

lelassult. Átcsúszott félig kómás állapotba.

BUMM

Alex vastagon bepólyálta FTL-szalaggal a sérült térdét. Remélhetőleg elég lesz, hogy egyben tartsa járás közben az ízületet, amely máris dagadt; tapasztalatból tudta, hogy pár órán belül hajlíthatatlanul merev lesz.

Visszanézett.

A tizennégy teknős még mindig körülülte Pushkin maradványait. Távolról olyanok voltak, mint egy száratlan katáng.

Meg se mozdultak, amikor Alex bevonszolta Talia tetemét a lakósátorba, és átgymöszölte a légszilipen.

Ezzel végképp felrúgta a biobiztonsági előírásokat, de akkor se hagyhatta, hogy egy holttest a szabadban rothadjon el. Amíg a kupola áll, addig Talia tetemét is elszigeteli a Talósz ökoszisztémájától.

Visszatért Csenhez, és a szánokhoz húzta.

BUMM

A térdére támaszkodott, és lihegett. Csennek segítségre van szüksége. *Neki* is segítségre van szüksége, és két sérült karral visszakormányozni valamelyik szánt a deszanthajóhoz enyhén szólva rázós lesz.

Viszont mindössze két óra alatt odaér.

Ezt kell csinálnia. Ez az okos döntés.

A párás szemhatárt nézte.

Négy kilométer. Nincs is olyan messze. De most visszafordulni, mindazok után, amik történtek... Ha nyakalja az AcuWake-et meg az Ebutrophent, ha koffeintablettákat eszik, és nem izgul azon, hogy mekkora kárt tesz a térdében...A felszerelést itt kell hagyni. Csak azt kell vinni, ami okvetlenül szükséges a visszatéréshez.

Meg lehet csinálni. Négy kilométer szinte semmi.

Szinte semmi...

BUMM

Talia szánját használta. Kidobta a mintavevőt. Ment utána a

chiplabor, a tartalék védőruha, a biológiai minták, a tárolók, a hírközlő berendezés, és minden, ami nem volt lényeges. Az utolsó pár fejadag maradt.

Miután kiürítette a szánt, begyömöszölte Csen petyhüdt testét a tároló rekeszbe. Nehéz, keserves munka volt, majdnem negyedórájába került.

BUMM

Nézte, megvan-e még a tizennégy teknős.

Elmentek.

A síkság üres volt. Sivár. Mintha Csen és Alex lettek volna az egyetlen élőlények a bolygón. Ott, ahol Pushkin volt, nem maradt semmi, csak egy folt feltört ugar, amelyet a teknősök alfele laposra mángorolt.

BUMM

Alex megkereste a kidobott chiplabort, és odavánszorgott. A szerkezet zümmögött a kezében mintavétel közben. Harmincnégy centiméterre, a lehető legmélyebbre szúrta a szondát.

Borzadt, ha elképzelte, mibe ütközhet a szonda, de akkor is tudnia kellett, hogy ott van-e még Pushkin.

Kissé remegve húzta ki a szondát a földből. Megkönnyebbülésére nem volt rajta vér, és a kijelzőn is a szokott adatokat látta: sziklát, földet és az ismerős mikrobákat.

BUMM

Mintát vett két másik helyről. Mindkét alkalommal azonosak voltak az eredmények.

Pushkinnek nem maradt nyoma. Nem tudni, mit tettek vele a teknősök, de eltűnt. Alex még a chiplabor segítségével sem talált egy szemernyi DNS-t a talajban. Pushkin mintha nem is létezett volna.

Újabb titok, amelyről tudta, hogy sose fejtí meg.

BUMM

BUMM

Alex belefúrta túrabotjait a sivatag kemény kérgébe, és egyet lépett előre.

Aztán még egyet.

A rengeteg Ebutrophen dacára is égett a válla a heveder marásától, forrón lüktetett a térde, eltört ujja úgy megdagadt, hogy feszült rajta a védőruha kesztyűje, és a szilánkos foga is hasogatott.

Ebek harmincadján vagyok, gondolta. Az igazság elfogadása megnyugtatta, mintha az ismeretlen így már kevésbé lenne ijesztő.

A földnek örvénylő fraktálmintája volt. Mindennek fraktálmintája volt. Az ég hemzsegett a szökdelő szemcséktől, semmi sem tűnt állandónak. A saját teste is csúszkált és csillámlott, mintha most oldódna át az anyagtalanságba.

BUMM

Még mindig sokkolta a verekedés. Hogy bekövetkezett, az nem döbbentette meg annyira, mint korábban megdöbbentette volna. Nem igazán. De a valósága, a könyörtelen véglegessége, a megtört, összezúzott, kiszolgáltatott testek trágársága... Folyton arra kellett gondolnia, ami Laylával történt. A tigranus is ezt vagy ennél is rosszabbakat művelt vele.

BUMM

Egy kilométer megvolt.

A galliumháló sűrűsödött; most már alig pár métert haladhatott úgy, hogy ne kelljen áttapicskolnia egy-két árkon. Egyszer figyelmetlenül lépett bele valamelyikbe, és térdre esett. Egy alkalommal ismét beverte a sípcsontját. Le kellett dőlnie, és markolnia a lábát, amíg nem enyhült a fájdalom.

Teknőst nem lehetett látni, de valamilyen okból porördögök keletkeztek a pusztában. Nem tartottak sokáig; az üreg minden mennydörgése megtörte, széttépte, és kelet felé fújta rongyaikat. De azért rendületlenül kipattogzottak a porból, mint az igazságtalanul rövid életre ítélt szellemek.

BUMM

Két kilométer megvolt.

Alex esze kezdett elkalandozni. Az egyik percben még a Talószon volt. A következőben...

...ismét tizennégy éves volt, és a Stewart Világa szerelőalagútjaiban futott versenyt Horusszal meg a többi sráccal, hogy betörjenek a komplexumba, amelyben a telep légtisztítója volt. A tiltott gyümölcs izgalma, az ismeretlen csábítása.

A légtisztítóból nyílt a legjobb kilátás a telepre; elláttak egészen az északi hegyekig, és megigézve bámulták, amikor a tündöklő Proxima Centauri fölkel a szemhatáron. Ültek, bámultak, vicceket meséltek, kerítésszagot ittak, és dicsekedtek elképzelt jövőjükkel. Az élmény bőven megérte az érte járó büntetést.

BUMM

Nem tudta, a fájdalom vagy a fájdalomcsillapítók teszik (vagy csak az istenverte mennydörgés, amely kitartóan kalapálja), de látni kezdett... látott *valamiket*, amikben nem volt biztos. Különös tárgyak lappangtak a fraktális homályban; a séma ferdületei, amelyek prizmatikus fénytörésben csillogtak. Ám ezek a ferdületek sose tartottak tovább annál a könnyörtelen, hajthatatlan 10,6 másodpercnél, amely uralkodott Alex életén, és úgy látszott, a mindenség többi részén is.

Túl nehéz lett húzni a szánt. A galliumcsatornák mélyültek, a szél erősödött, Alex fáradt, a nap vénült. Megállt és előrehajolt, hagyva, hogy a szél megtámassza és körülpárnázza.

Menjen tovább, vagy forduljon vissza?

Menjen tovább, vagy...

Menj tovább.

BUMM

Belenyomta a szán cövekjeit a földbe, jól rájuk is taposott, hogy kitartsanak. Ha itt lenne a szögbelövő, azt használná.

Aztán kinyitotta a tároló ajtaját, és megnézte Csent. Még mindig lélegzett, még mindig motyogott, és nem vett tudomást a környezetéről.

Alex a kelleténél hosszabban bámulta a kémikust. Aztán visszacsukta a rekesz ajtaját, lekapcsolta a hevederét a szánról, otthagya a szánt, és elindult nyugatnak. Egyedül és magányosan. Roncsoltan, szenvedve, már-már lázas önkívületben.

BUMM

Szán nélkül elvben gyorsabban kellett volna haladnia, de a sebessége alig változott. A terep továbbra is rázós volt, a széllal mind fárasztóbb lett megbirkózni, és egyre jobban fájt a térde. Mindezek miatt nehézkesen kellett vánszorognia, alig valamivel sebesebben, mintha mászott volna.

Négy kilométer. Normál sétatempóban nem egészen egy óra. Így azonban (a szüneteket is beleszámítva) valószínűbb az öt óra.

Az út vissza a szánhoz korántsem lesz ilyen nehéz. Hátszélben nem. A visszaúton elsősorban arra kell vigyázni, hogy el ne fújja a szél. Talán az lenne a legjobb technika, ha úgy szökdécselne, ahogy alacsony gravitációban szoktak, a többit meg rábízná a szélre.

Nem volt biztos benne, hogy bírja majd a térde.

Meg kell próbálni.

BUMM

Már mindent elfoglaltak a ferdületek, amelyek úgy lebegtek Alex fölött, mint a téridő szövetének szivárványos görbületei. Mintha a valóság különböző pontokon saját magába hajlott volna bele, és Alexnek az a megmagyarázhatatlan érzése támadt, hogy ezek a ferdületek *élnek*, és figyelik őt... mindig is figyelték. Épp csak a létezés lényege most vékonyodott el annyira, hogy Alex tudomást szerezzen a jelenlétükről.

Szólta a ferdületekhez, és úgy vélte, hallották is, de nem válaszoltak.

Lobogó fraktálfényük a neutroncsillag röntgennyalábjaira, azokra a gyönyörű, olvatag szélű, forgó tollbokkrétákra emlékeztette Alexet.

Meglátott egy teknőst, és fölfedezte, hogy több ilyen ferdület

is libeg a kreatúra teknője fölött. *Angyalok*, gondolta. Nem volt vallásos, de erre csak ez az egy szó illett.

BUMM

Látta Laylát a házuk melletti ösvényen, ahogy kacag, és egy villóbogarat hesseget. A bal karja végig be volt pólyázva; ez a műtét másnapján történt, és mindketten részegek voltak az örömtől, hogy túl vannak rajta, lezárták, és a felesége karja működik. A tövis, amelyet az orvos kibányászott belőle, nem volt nagyobb egy szálkánál, de megölhette volna Laylát.

Ez az ára, ha valaki a paradicsomban él.

BUMM

A téli napforduló; a hegyek hidegek és búsak voltak, az erdő sötét és hallgatag. Alex kihozta a repülőjét, és addig ment vele, amíg nem talált Plinthtől távol egy kopár hegyet, amelyen leszállhasson.

Kiszállt, de magával vitte a robbanókarabélyát. A tigranusok ritkák ebben az évszakban, de esztelenség kockáztatni.

Nézte a hegytetőről a fojtogató vadon négyzetkilométereinek százait. Eidolon volt a fogadott hazája, ám abban a percben belehasított, milyen távol került Stewart Világától, és a Földtől is, ahonnan fajuk származik. Az Eidolonon ő az idegen, a bolygónak szinte minden lakója azt kívánja, hogy pusztuljon.

Akkor megborzongott, és életében először igazán elveszettnek érezte magát. Elveszettnek és magányosnak.

Mit keresnek ők itt?

BUMM

Három kilométer megvolt.

Még egy van hátra.

Alex a foga közé csípte a tápcsövet, és ivott egy korty vizet. Minden porcikája azt sikoltotta, hogy forduljon vissza. Szökjön meg a csontjait rázó, gyilkos csapásoktól. Szökjön meg a semmitől, amely előtte ásít.

De nem bírta.

Nem akart.

BUMM

A talaj felső centiméterei minden robbanásnál elmosódtak, felpuhultak, olyanok lettek, mint a virágpor. Alex elesett, a kezére kellett támaszkodnia. Mielőtt felállhatott volna, jött a következő

BUMM

mennykőcsapás. Alex kesztyűi körül vibrált és barna tajtékká folyósodott a föld, ami megmagyarázhatatlan undorral töltötte el.

Visszarántotta a kezét, feltápaszkodott.

A szél elsöpörte a fellazult talajt, tovább sűrítve a levegőben örvénylő port.

Nem értette, hogyhogy nem erodálódott innen a talaj. Tizenhatezer év után csak az alapkőzetnek kellett volna maradnia.

Elállt valaha a szél? Változtatott irányt? Vagy az összes föld a másik oldalról –

BUMM

– megint a munkáról veszekedtek. A gyerekekről. Dolgokról, amelyek nem számítanak. Alexnek fájt látnia a dühöt a felesége arcán, de nem hagyta abba, nem hátrált meg –

– magányosan ült az ágyukon. Sötét volt. Az ágynemű gombóccá gyűrődött. Nem volt ideje rendet csinálni, amióta felhívták a kórházból, amióta... amióta... Összegörnyedt, zokogott.

– a búcsúztatóhely fényes belseje, a memoratrix monoton kárálása, amiben nincs semmi fontos, egy árva szó sem az –

– összehajtogatja Layla ruháit, mert ő már nem tesz ilyet soha többé. Nem vesz tudomást az urnáról a szekrény polcán, leghátul –

BUMM

– a mulandóság elviselhetetlen súlyától nehéz urnáról, a halál rettenetes acéltalizmánjáról. Érte nyúlt, de nem bírta megérinteni. Kiáltott, de Layla nem felelt.

Sírt, és nem volt vigasz.

Az urna. A mappa. Egymás mellett. Az egyikben Layla teste.

A másikban minden, ami maradt a lelkéből, noha minden érzést és gondolatot elnyelt az űr, a könnyörtelenül menetelő entrópia.

Elment! Elment! *Elment!*

A szél meglökte. Lélegzetért kapott, és úgy sírt, mint azon az első napon, amikor rádöbbsent, hogy megváltoztathatatlan és helyrehozhatatlan az, ami történt.

Beleüvöltött a sisakjába.

BUMM

Tudnia kellett. Ilyen messzire eljött, annyi mindent kibírt, és most a valóság a szeme láttára szaggatja szét önmagát, és közel a vég.

Tudnia kellett.

Fedvényeiből villogó maszat lett, de ő még látott. Még használhatta őket. Leásott a mappákon át az aktáig. *Layla*. Rákattintott, és rögtön az utolsó bekezdéshez ugrott. Átfutotta felesége készülődését a kirándulásra, viharos útját a sárkányrepülőn, az első órát, amikor Layla és barátai elővigyázatosan lépkedtek a széljárta kalikófű ösvényén az északi kopár hegyek felé.

Színompás kalikófű hajladozott Layla előtt, az éles szélű, törékeny növény úgy zörgött, mint a porcelán. Layla csak párméternyire láthatta be a vadcsapást, amelyen haladtak.

Ott is úgy fújt a szél, mint a Talószon.

Alex a keletbélyegzőre nézett a felvétel alján. Még három perc és negyven másodperc maradt.

A szíve kihagyott egy ütemet.

BUMM

Megborzongott a kalikófű minden hajlásától, minden koccanásától. Minden kínja ellenére testetlennek érezte magát, mert a lelke az Eidolonon volt, Layla mellett.

Kémlelte a cakkos eget, hogy hol vannak a csapásmérő drónok. *Hol vannak?* Ám egy se mutatkozott, és a szél erősebb volt, mint valaha, és a kalikófű zörgött, mint vérmezőn a kopaszra rágott bordacsontok.

Mikor jött, olyan sebesen jött, hogy Alex alig látta. Épp csak bevillantak a narancsvörös, izmos lábak, a kimeresztett kampós karmok, az ágaskodó tüskék, és a szélesre tátott pofa. Aztán a tigranus lecsapott, és a világ elferdült.

– Óóó!

Fogak csattogása. Karistoló morgás. Föld, nyálkás zihálás, foltok az égből. Alex nem láthatta. Nem akarta látni.

Aztán elsüvített egy drón, és minden véget ért.

BUMM

Layla az oldalán feküdt. A talajhoz közelebbi szemét elvakította vagy a föld, vagy a vér. A másikkal fölneézett a kalikófű tarka csokraira, és azokon túl a halvány reggeli égre.

Kapkodta a levegőt, lélegzete szörcsögött a tüdejében felgyúlt vizenyőtől.

Alex behajolt a szélbe, egyik kezével a földön támaszkodott, mereven bámulta kisülésektől szemfájdító fedvényeit és feszülten figyelt minden hangra.

Layla kissé elmozdult, mintha fel akarna ülni, aztán ismét elernyed. Lélegzete egyre jobban zihált és akadozott.

Hajladoztak a kalikófű pengéi, pelyhes fehér felhők csíkozták az eget, a csendben csak a szél hallatszott.

– De gyönyörű! – szólt halkán Layla.

Ekkor a felvétel elsötétült.

BUMM

Alex bámulta a látóhatárt. A közelben, harminc-egynéhány méterre újabb angyal suhant el egy teknős mellett. Alex agya kiürült. Nem tudta, mit gondoljon vagy érezzen. Amióta a felesége meghalt, százszor és ezerszer elképzelte Layla végperceit. Mindennap meghalt vele együtt, és elképzelte, hogyan átkozódhatott vagy könyöröghetett, hogyan sikoltozhatott segítségért.

De soha, egyetlenegyszer sem hitte, hogy a felesége mással is búcsúzhatott, mint félelemmel, fájdalommal vagy haraggal.

BUMM

Kényszerítette magát, hogy menjen tovább. Ez volt az

egyetlen, amit tehetett.

4.

Már csak fél kilométer.

Nincs is olyan messze. Nincs is olyan...

A robbanás elképzelhetetlen volt. Amikor eldördült, Alex előtt elfeketedett a világ, és egyetlen pillanatra elnyelte a semmi. A fedvényei használhatatlanok voltak; görbe vonalak futkostak a látóterében, nem látszottak tisztán a képek.

– Kikapcs! – mondta, és a vonalak eltűntek. Az implantátumai kiégtek, majd újakat kell csináltatni. Ha kap ebből még egy keveset, az idegrendszere is kiég. A védőruha úgy viselkedett, mint egy Faraday-kalitka, de egyetlen Faraday-kalitka sem tökéletes. Bőre viszketett és bizsergett a mágneses terek támadásától.

Védőruha nélkül egyetlen robbanás is megölte volna. Ennyire közel az üreghez az elektromágneses pulzálás kötődik a szervezetben levő vassal, és áramot gerjeszt benne, ugyanúgy, mint a gallium, és a keletkező energia olyan erős lesz, hogy Alex ott helyben elpárolog.

Riedemann leplezetlen élvezettel magyarázta el neki *ezt* a tényt.

Másodszor is elesett négykézlábra.

Úgy döntött, hogy így is marad. Álló helyzetben túl nehéz egyensúlyozni. Már csak háromszáz méter volt hátra. Azt négykézláb is megteheti. Nem lesz könnyű, de meg tudja csinálni.

Feltekintett. Még mindig nem látott mást, csak a feléje

rohanó, szűrős homokfellegeket, és a fraktális kisülések között csillogó-villogó fél tucat angyalt.

Lehorgasztotta a fejét, és reménykedett, hogy kitisztul a levegő. Ha eljut az üreg szélére, és azt fogja látni, hogy a homály egy kilométeren belül mindent eltakar... hát akkor ő nem is tudja, mit fog csinálni.

Újabb cikkely a semmiből.

Mászott. Lassan. Keservesen. Igyekezett, hogy a sérült térde ne érjen a földhöz, de hiába. A nyelvébe harapott, hogy ne kelljen a térdére figyelnie. Meg azért is, hogy a fogai ne csattogjanak minden kisülésnél.

A válla miatt nem terhelhette túlságosan a jobb karját. Egyszer megpróbálta, de jajgatnia kellett, amikor a kibuggyanó meleg vér eláztatta a védőruhája belsejét.

Úgyszólván méterenként kellett emelgetnie kezét-lábát, hogy átmanőverezhesse magát egy galliumcsatornán. Nehéz volt látni a folyékony fém ereit, mert befedte őket a föld, és Alex keze gyakran beleszaladt a sűrű, csúszós folyadékba. Ilyenkor a gallium émelyítő melege átszivárgott a kesztyűn, gyöngeszongást érzett a levegőben, és ózon csípte a nyelvét.

Az üregtől harminc méterre feltűnt neki, hogy a föld a tenyere és a térde alatt szilárdabb, mint korábban. A kitöréseknél kevésbé mélyre süllyedt a kesztyűje a borzongó földbe, és mintha kevesebb por száguldott volna el alatta.

Felnézett, dacosan odatartva a homlokát a szélnek. Olyan nehéz volt, hogy alig bírta a nyaka.

Előtte megvékonyodott, és helyenként... megnyílt a porfal.

Nem sokat látott, csak sötétséget, amely ránehezedett a földre, de az is elég volt, hogy vérszemet kapjon.

Leszegte a fejét, és megújult sebességgel mászott. Mindjárt

ott lesz...

A föld egyre keményedett, és egyszer csak azon vette észre magát, hogy amin mászik, az ránézésre és tapintásra is olyan, mint a mázas cserép. Szürke színű volt, a legfelső centimétere átlátszó. A felülete simább volt annál, ami évezredek után várható. Alex térde a föld viszonylagos puhasága után fájt a lapos, könyörtelen felülettől. Most lenne jó egy lábszárvédő!

A galliumháló véget ért a kerámiánál. Hál' istennek! Már belebetegedett a balettozásba a hálóban.

Mászott tovább.

Akármennyire szeretett volna, megállta, hogy ismét fölnezzen. Még nem. Addig nem, amíg célhoz nem ér. Nem akart részeket látni az üregből. Az egészzet akarta látni, egyszerre. Különben mi értelme?

5.

Szakadék nyílt meg Alex előrébb nyúló kezének ujjai alatt. Megtorpant, bámult.

A kerámia tökéletes derékszögben véget ért. A kiszögellés olyan éles volt, mint egy lézerkés. Olyan éles, hogy Alex meg se merte érinteni, mert attól félt, elvágja a ruháját. Alex azt képzelte, hallja is az éles süvítést, amellyel belehasít a szélbe.

Visszahúzta a kezét biztosabb helyre.

Lélegzése felgyorsult, szíve három-négy ütemet kihagyott.

Megcsinálta! Csak megcsinálta!

Összeszedte magát, fölemelte a fejét.

A robbanás ereje visszazökkentette a sarkára.

Hunyorgott, rázta a fejét, igyekezett tisztán látni. Másodpercekbe telt, hogy a szeme hajlandó legyen fókuszálni.

Előtte feneketlen mélység tátongett feketén. Túlso partja beleveszett a távolba, elrejtette a bolygó görbülete és a légkör sűrűsége. Jobbra és balra ugyanez volt a helyzet. A szakadék mintha a végtelenségbe nyúlt volna, mert a görbület olyan csekély volt, hogy alig lehetett észrevenni.

Úgy érezte magát, mintha a világ végén ülne, és az üreg túlsó partján nem lenne semmi. Semmi, csak feketeség és az örökkévalóság.

Az üreg fölött viszonylag tiszta volt a levegő. Fent a magasban, az üreg középpontja fölött a lenti energia iszonyú löketeitől félrelökött felhőcsíkok íveltek. A kitörések széttéptek egy felhőt, amelyből csak páracafrangok maradtak.

Több helyütt az üreg peremén színes tüzek szökkentek felhőből felhőbe, mint az ionoszférából kiszakadt sarki fény szilánkjai.

Alex grimaszolt, és belehajolt a szélbe, hogy az tartsa meg a súlya nagyobb részét, miközben lebámul a szakadék széléről.

Az üreg bélése sötétszürke volt, sötétebb a cserépnél, amelyen Alex ült. Tökéletesen sima volt, de nem tükröző, és alig észrevehetően befelé dőlő, egyenes vonalban zuhant a mélybe. A falon nem voltak se minták, se nyílások, se bejáratok, még a kopás nyomai sem látszottak. Hiányzott minden, ami ismereteket közvetíthetett volna, még akár az idő múlásáról is.

Pár kilométerrel lentebb légörvényekben csapdába esett porszalagok pörögtek a gigászi garat szélén.

A szakadék mélységét elrejtette a sűrű, nyúlós árnyék, és annak a feketeségnek a közepén Alex meglátta... nem, *megérezte* magának a valóságnak az elfajulását, a fraktál szakadását, amitől szédült a feje és émelygett a gyomra, mert ordított róla, hogy ez az elfajulás angyalhoz hasonló!

Odalent volt *valami*. Valami vonaglott, vergődött, feszegette a világ határait; egy értelmes erő, amely annyira meghaladta Alex összes valaha volt elképzelését, hogy az éntudata hangyává töpörödött mellette. Ő itt csak homokszemcse volt, amely fennakadt egy óriási forgatag szélén, egy örvényben, amely azzal fenyeget, hogy szétszaggatja a bolygót és a környező teret, rongyosra tépi az űr fekete bársony háttérfüggönyét, hogy valami gonosz fényt engedjen be a hasadékokon...

Még sose tartott ilyen sokáig visszajönni a semmiből. Fájt a nyaka, megrándulhatott a kitöréstől, mert kidugta a fejét az üreg pereme fölé.

Rémülten hátrált. El nem képzelhette, mi van odalent.

Előtte angyalok lebegtek csúszkáló ívben. Még sose látszottak ennyire valóságosnak, és Alex azt képzelte, hogy struktúrákat lát bennük: mintákat a mintákban, egymásba illeszkedő és forgó, ékes fogaskerekeket, érthetetlen szerkezetek csiszolt lapjait.

Arra gondolt, hogy kezd elmenni az esze. Talán már meg is örült.

Ült egy helyben, kezével a térdén, és bámult ki a sivár semmibe.

Egyáltalán mit remél, mit tudhat meg most az üregről? Tisztességes felszerelés híján elferdült érzéleteire kell hagyatkoznia. A *valami* az üreg alján és az angyalok csak mesék. Megbízhatatlanok. Miként beszélhetne rá bárkit is, hogy adjon hitelt az ő megérzéseinek, amikor ő sem hisz nekik?

Hogy mi az üreg célja, azt nem találja ki. Most nem. Talán soha, senki sem jön rá. Egyedül azok tudják biztosan, akik alkották, az idegenek, azok pedig nem beszélnek. Legalábbis nem úgy, hogy Alex Crichton érthetné.

Megkeseredett a szája. Kudarcot vallott. Nem tudja tanulmányozni az üreget úgy, ahogyan akarta – úgy, ahogyan

Layla akarta volna. Hogy milyen hülye! Több esze lehetett volna. De hát azt remélte... annyira remélte...

Annyira hitte, hogy az expedíció megéri a fáradságot. Layláért. Talán meg is érte, de most már vége. *Neki* is vége. Évtizedekig vagy még tovább fog tartani, hogy valaki majd kihízelegghessen ismereteket a lyukból. Neki az túl hosszú idő. Azt sem tudta, hogyan élje túl a következő másodperceket, pláne a következő évet.

Layla hajlandó lenne várni. De *ő* nem Layla, és Layla nincs itt.

Arca összegyűrődött, válla meggörnyedt, sisakját a kerámiaburkolathoz szorította, és kétségbeesetten, fuldokolva zokogott.

– Nem tudom, hogyan csináljam – nyöszörögte. – Nem... nem tudom...

A fejét rázta. Szorosan behunyta a szemét, az orra eldugult, és hüppögött.

Amikor elkínzott agya magához tért, kinyitotta a szemét, és felnézett.

Azért mégis stílusos, hogy ilyen messzire eljött, csak hogy lásson egy lyukat. Elvégre ez egy semmi, egy űr, egy *hiány*. Ezt találta. Egy hiányt. Egy hasadékot a valóság szövetén, egy repedést, amit nem lehet bevakolni semminemű okoskodással.

Folytak a könnyek az arcán, miközben bámulta a gyűlöletes szakadékot.

Ekkor valami szörnyű vágy ágaskodott föl benne. „*Ugorj!*”, suttogta a lélek legsötétebb odvából egy sunyi villás nyelvé. Hallotta már máskor is, ha hídon állt, vagy felhőkarcolóban, vagy valami más magas helyen, de még sose ilyen erősen vagy hangosan. Gyilkosan csábító volt. Alex előrerándult.

Fejesugrásnak szánta, ami majd átviszi a kút kávéján, de félresikerült.

Megkövült, belebámult a sötétségbe. Olyan könnyű lenne. Még egy lépés, amely véget vetne a szenvedésnek. És talán megtudna valamit zuhanás közben. Beavatott lehetne, amire egyébként semmi reménye. Titkos tudásban részesülne, amely csak a legnagyobb áldozattal elérhető.

Fölmerült előtte Layla arca, mint egy kép a fedvényein. Mintha búszult volna Alex miatt, aki erre még jobban elszomorodott a felesége bánatától. Az asszony felé nyújtotta a karját, de az nem volt elég hosszú. Layla szája mozgott, de a férfi nem hallotta, mit mond, és ez még jobban fölzaklatta.

Layla eltűnt, Alex összerogyott, és nyöszörgött a kintől. Miért? Miért? *Miért?*

Mi értelme a szenvedésüknek? És miért kellene elviselnie? Az önzés nem válasz. Isten vagy az istenek nem szóltak hozzá. Vagyis nincsen semmije, amibe kapaszkodhatna, semmi, ami visszatarthatná attól, hogy feladja, és kilépjen a játékból.

„Ugorj!”

Nehézkesen feltápászkodott, hogy megcsinálja. A zuhanás nem lesz olyan rossz. Úgy egy perc szabadesés, aztán becsapódik, vagy az elektromágneses pulzálás szétszaggatja.

Kitárta karját, és áthajolt az üreg peremén, a szélre bízva, hogy megtartsa. Csak a fal fénytelen síkja volt alatta, azon túl meg a vonagló űr fekete semmije.

Tántorogva próbálta megőrizni az egyensúlyát. Jól kell időzítenie, különben nekimegy a falnak, és...

Még abban a végső percben sem engedhette el félelmét és fájdalmát, nem lassíthatta le lázasan száguldó elméjét.

Az égre nézett.

Fent a magasban egy fénylő szikra araszolt a mennyek boltozatján. Hunyorgott. Vajon mi lehet?

A következő percben rájött: az a fény az Adamura, amely kanyarodó utat vág magának a Talósz VII körül.

Valóban járt ott, annak az égi látogatónak a fedélzetén? Volt idő, amikor nem mászott, hanem szállt? Már alig emlékezett, milyen volt az Adamurán – úgy rémlett, évek teltek el azóta –, de most először hiányzott neki.

Fájó csodálattal bámulta az űrhajó fényes csillagát, és belehasított a szívébe a létezés teljessége.

De gyönyörű!

Csenre gondolt, aki még mindig a szánon fekszik, sebesülten, magányosan, és várja, hogy ő visszatérjen.

És Alex habozni kezdett.

Ha ő leugrik, Csen meghal.

Ezt akarja? Gyilkosságot elkövetni mulasztással? Elvenni valakitől az esélyt az életre csak azért, hogy ő megfejtse a mindenség értelmét?

A lélegzete is elakadt, annyira fájt, hogy nem tud dönteni. Mérhetetlenül méltánytalannak érezte, hogy ő az egyetlen, aki segíthet a kémikuson. Miért nem léphet le most az egyszer, hogy megszabaduljon a szörnyűségektől, amelyek azóta gyötrik, hogy fogadta azt a végzetes hívást, amellyel véget ért az *akkor*, és elkezdődött az örömtelen *most*?

Miért?

Fölemelte a fejét, és beleüvöltött a sisakba, a saját ősemberi bőgésében engedve szabadjára minden keserűségét és haragját.

Elvont értelemben nem törődött vele, mi történik *másokkal*. Felőle kihalhat az emberiség, attól az univerzum nem lesz sem jobb, sem rosszabb.

De ha az elvontból konkrét lesz, ha egy ember a szemünk láttára fuldoklik, mert nem kap levegőt... az már más. Alex nem tudta, miért van így, de így volt, és ő tudta, hogy nem hagyhat itt egy magatehetetlent a pokolnak.

Minden sértődöttsége ellenére a felismerés felszabadította, mert legalább egy időre megszabadította a döntés terhétől. Nincs választása. Akkor nincs, ha megmenti Csent. Ha később végezni akar magával, ha majd megérkeztek a deszanthajóhoz, bármikor megteheti. Ám addig Csen kiszolgáltatottsága felülírja az ő vágyait.

Ha pedig visszatérnek, még mindig vannak tesztek és megfigyelések, amelyeket elvégezhet a hazaúton. Vannak dolgok, amelyeket meg kell tanulni, adatok, amelyeket le kell jegyezni. Csupa hasznos dolog.

Már másra is tudott gondolni. Ha eljut a deszanthajóig, rendszerezi az összegyűjtött adatokat, hogy a többiek is megértsék. Hogy ő is megértse.

Az expedíció adott egy célt, és a cél adott indokot, hogy menjen tovább. Erre most jött rá. Amíg van hova mennie, addig képes lesz rakni egyik lábát a másik elé. Ez nem azt jelenti, hogy könnyű vagy kellemes életre számíthat, de talán elviselhető lesz.

Talán.

Folytathatja az üreg tanulmányozását, magáért és Layláért. Ha pedig az üreg végül érdektelennek bizonyul, vár rá egy egész galaxis, amelyet fölfedezhet. Ha megtanult valamit a Talószon, akkor azt, hogy még mindig vannak az univerzumban mélységes titkok, váratlan igazságok, amelyek átírhatják a mi világmagyarázatunkat.

Nem éri ez meg, hogy maradjunk?

Nem tudja. De azt talán megéri, hogy kiderítse.

Akárhogyan is, nem bírja rávenni magát, hogy megölje Csent.

Az ugrás kísértése elmúlt, és Alex ettől szinte elviselhetetlenül felszabadult. Már nem bánatában könnyezett, hanem a megkönnyebbüléstől.

– Bocsáss meg – suttogta, miközben hátrált az üregtől. Úgy gondolta, hogy Layla megértené. Mindig megértette.

Figyelte az Adamurát, ahogy ívben közelít a portól ködös látóhatárhoz, és az *akkor* óta először csillant meg benne a remény. Fölnevetett, és visszafojtotta a könnyeit.

Mintha rövidült volna az idő a kitörések között. Nem... az nem lehet. Az emlékezetkiesései, azok lettek hosszabbak.

Megborzongott. Nem sok ideje maradt. Gyorsan távoznia kell, különben a végén őt is elnyeli a semmi, és nem ébred fel soha többé.

Különben is van valaki, akinek szüksége van rá, vagyis nem szabad hibáznia.

Újfajta érzés volt, tetszett neki.

Még mindig ott lebegtek előtte a fraktálangyalok. Fölemelte a kezét, ők pedig felragyogtak, fényesebben, mint valaha. Aztán hátat fordított a tündöklő teremtményeknek – amelyekről még mindig nem tudta, hogy vizuális műalkotások-e vagy élőlények –, az irdatlan üregnek és fortyogó mélységének.

Tőle tízméternyire hét teknős alkotott félkört.

Vajon mióta figyelhetik?

Könyörgök!, gondolta Alex, és megdöbbentette, milyen erős benne a vágy. Könyörgök, engedjete át! A halál gondolata most félelmetesebb volt, mint az ugrása.

Lépett egyet. Aztán még egyet.

A teknősök némán félrehúzódtak.

Míg elvánszorgott az üregtől, azon töprengett, mi vár rá. Az útra gondolt vissza a szánig, és mindarra, amit el kell végeznie, mielőtt elindulhatna kelet felé, a deszanthajóhoz. Ki kell húznia Csént a szánból, föl kell szerelnie a kerekeket, föl kell állítania az árbócot, föl kell vonnia a vitorlát, valahogyan be kell gyömöszölnie Csént az átalakított járműbe... holott máris olyan fáradt, és úgy fáj minden porcikája!

Meg arra gondolt, hogy ismét el kell viselnie Idrist és Jonah-t, és Fridasdottir hadnagyot, egyáltalán mindenkit az Adamurán. A szkennelésekre. A kihallgatásokra. Szörnyű unalmasak lesznek.

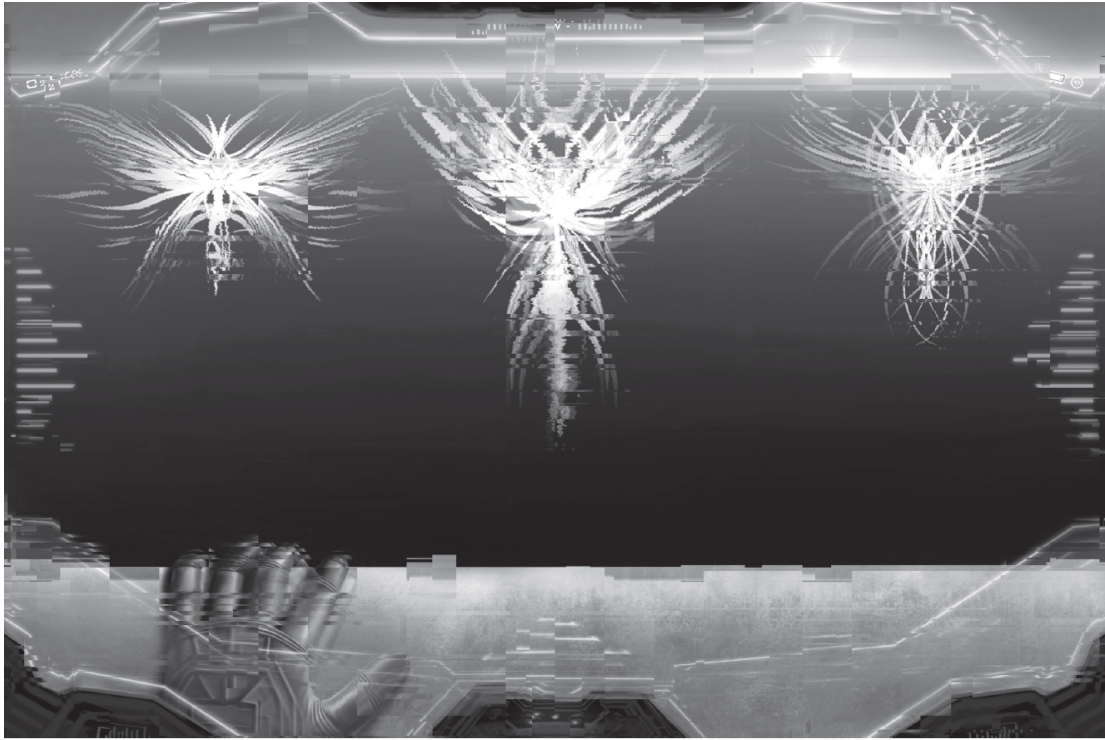
Alex mégis mosolygott. Felőle! Hajlandó elviselni a kellemetlenségeket és a kényelmetlenségeket.

Hajlandó megpróbálni.

„Úgy ítélem, hogy minden jól van” – mondja Oidipusz, és szent ez a mondat.

ALBERT CAMUS^{4}

ADDENDUM

★ ★ ★ ★ ★ ★ ★

I. FÜGGELÉK

SZÓSZEDET

Utad vezessen mindig a tudáshoz, a tudáson át a szabadságig.
(ENTRÓPIKUS LITÁNIA)

Edd meg az ösvényt!
(INARË)

A

ACE SAVAGE KAPITÁNY: Horus Murgatroyd III. népszerű tudományos-fantasztikus regénysorozata a XXI-XXII. századfordulón. Eredetileg heti folytatásokban közölte a *Plutói Hírharsona*. Bombasztikus cselekmény, hihetetlen szereplők, a tudományos precizitás teljes mérvű mellőzése és jóízű humor jellemzik. A sorozat, amelyet a kritikusok többsége primitívnek tart, öröletes siker az összes kolóniában, számos film, videojáték és változatos kütyük ihletője.

ACUWAKE lásd *StimWare*

ADONISZ-HEGY lásd *Pantheon-hegység*

ADÜSZÓPITOSZ ORTODOXIA: eretnek római katolikus szekta. Vallják, hogy a szenvedés hozzátartozik a földi élethez. Tagadják a jóságos istenséget, hirdetik, hogy a kereszthalál épp hogy kegyetlenné és engesztelhetetlenné tette a Királyok Királyát. Az ember célja, hogy túlvilági jutalmat nem várva (de a kárhozattól örökösen rettegve) áldja és magasztalja az Urat. A szekta a Naprendszer aszteroidabányászai között alakult ki a sorozatos és katasztrofális üzemzavarok, éhínségek és világjárványok után.

ÁRNYÉKPAJZS: sugárzás elleni plomba a reaktor és az űrhajó törzse között. Két rétege van: az általában lítium-hidroxidból készült pajzs a neutronsugárzástól, a volfrámból vagy higanyból készült pajzs pedig a gammasugárzástól véd. Hogy az állomások és a legénység a pajzs „árnyékában” legyenek, az űrhajók általában orral előre dokkolnak.

AZ ENTRÓPIA ALAPELVEI (ENTROPIC PRINCIPIA): az entrópiizmus szent irata. Szándéknyilatkozatként kezdődött, később bővítették filozófiai értekezéssé. Tartalmazza az összes ismert tudomány kivonatát, különös hangsúlyt helyezve a csillagászatra, a fizikára és a matematikára (lásd *entrópiizmus*).

B

BABSZÁR lásd *űrlift*

BERILLDIÓ: bizonyos márkájú ellátmánycsomagokhoz használt, ehető dió. Héja drágakőszerű. Eidoloni őshonos növény génkezelt változata.

BIT: kripovaluta, galaktikus standard időhöz (GSI) szinkronizálva. A Szoláris Szövetség hivatalos pénzneme.

BÚCSÚZTATÓHELY: felekezeten kívüli helyiség, egyszerre

ravatalozó (általában krematórium), kolumbárium és az emlékezés helye. A memorátorok/memoratrixok elvben felekezeten kívüliek, de a gyakorlatban a vagy reformhutteriták vagy vallásukat már nem gyakorló unitáriusok. A szokás Stewart Világán kezdődött, és hamarosan elterjedt más kolóniákon is a Naprendszeren kívül (lásd *memorátor/memoratrix*).

C

CELLUDOX: a vérzés elállítására és a szövetek regenerálására használt alvasztó/növesztő mátrix, a jól fölszerelt mentőláda elengedhetetlen tartozéka. Gyakran alkalmazzák mély sebeken varrás előtt. A medihab elsődleges összetevője, amely népszerűségben hamar megelőzte a celludoxot.

CHELL: az eidoloni shevapálma leveleiből készült tea. Az emberlakta űr kedvelt, enyhe élénkítő szere, népszerűségben csak a kávé előzi meg. A telepések jobban szeretik, mint a földlakók.

D

DRÓTFEJ: pejoratív kifejezés az implantátumfüggőkre. A függést vagy a virtuális tartalmak iránti monómánia vagy – veszélyesebb esetben – az agy örömközpontjainak közvetlen stimulálása okozza. A stimulációt egyformán tiltják a Szoláris Szövetségben és a Shin-Zaron, ennek ellenére az addikció elterjedt, és a függők gyakran annyira elhanyagolják magukat, hogy belehalnak.

E

EBUTROPHEN: gyorsan ható, folyékony analgetikum súlyos

vagy szélsőséges fájdalmakra. Tartós szedése ellenjavallt.

EGYSÉGES TÉRELMÉLET: Ilja Markov 2017-ben felvázolt elmélete, a fénynél sebesebb utazás (és sok más technológia) alapja.

EIDOLON: az Epszilon Eridani őshonos életformákban gazdag, Föld-szerű kertbolygója. Nem élnek rajta értelmes idegen lények, és szinte minden mérgező vagy ellenséges. A betelepített bolygók között az Eidolonon a legmagasabb a halálozási arányszám a telepések között.

ENTRÓPIZMUS: állam nélküli pseudovallás. Követői hisznek a világmindenség hőhalálában, céljuk az ettől való menekülés vagy a pusztulás késleltetése.

Az entrópiizmust Dzsálál Szunyajev-Zeldovics matematikus alapította a XXI. század közepén. Az entrópiisták komoly összegeket áldoznak a tudományos kutatásokra, és közvetve vagy közvetlenül hozzájárultak számos fontos felfedezéshez. A hithű entrópiisták felismerhetők gradiens köpenyükről. Szervezetüket nehéz irányítani, mert semmiféle államot nem ismernek el, egyedül kitűzött céljukat szolgálják. Technológiájuk több évtizeddel – ha ugyan nem évszázaddal – előzi meg az emberiség tudásszintjét. „Tetteinkkel növeljük a mindenség entrópiáját. Entrópiánkkal a közelgő sötétségtől keresünk megváltást.” (Lásd *Nova Energium*)

EXOSKELETON, a közbeszédben exo: harchoz, teherszállításhoz, bányászathoz és mozgathoz használt erőpáncél. Az exók formája és rendeltetése aszerint változik, hogy szabad térben, a tenger mélyén vagy – mint a megerősített típust – vákuumban használják őket. A páncélozott változat előírt tartozéka a Szoláris Szövetségi Haderő felszerelésének.

F

FOGOLY: mindenki, aki nem entrópista, mert tudatlansága bebörtönzi a haldokló világba.

FÖLD KÖZPONT: a Szoláris Szövetség és az EKP főhivatala. A honolului űrlift köré épült (lásd még *Babszár*).

FTL: a fénynél sebesebben (faster than light). Az elsődleges közlekedési mód a csillagok között. (Lásd *Markov-meghajtó*)

G

GEKKÓPÁRNA: öntapadó elemek a szkafanderek alján és a csizmák talpán a mászáshoz és a manőverezéshez a súlytalanság állapotában. A kb. 5 m² területű tüskékkel borított párnák a Van der Waals-erő folytán tapadnak. A nyíróerő korlátozza a maximális terhelést, viszont lehetővé teszi a leválást.

GSI: Galaktikus Standard Idő. Egyetemes időszámítás a galaxismagból kibocsátott transzluminális energiakvantum alapján. Úgy tűnhet, hogy a kauzalitás megtört, ám ez csak a látszat; az *a*-ból mindig *b*-nek kell következnie.

H

HAJÓAGY: az ember szomatikus megistenülése. Az agyat eltávolítják a testből, növesztőmátrixba helyezik, és tápfolyadékokban fürdetik az agyszövet növelése és a szinaptikus formázás céljából. Több tényező vezetett a hajóagyak megszületéséhez: az ember vágya az értelem kiterjesztésére a végső határig; a valódi mesterséges intelligencia kifejlesztésének kudarca; az űrhajók megállíthatatlan növekedése; a minden űrhajóban ott rejlő gyilkos lehetőségek. Csábító elképzelés volt, hogy egyetlen személy, egyetlen *agy* felügyelje egy űrhajó számtalan műveletét. Ám egyetlen természetes nagyságú agy se volt képes kezelni a szenzoros adatoknak azt a tömegét, amelyek egy nagy űrhajón keletkeznek. Minél nagyobb volt az űrhajó, annál nagyobb agyra volt szükség. A hajóagyak között találkozhatunk a legcsodálatosabb elmékkel, amelyeket valaha produkált az emberiség – és olykor a legeszeliősebbekkel is. A növesztés nehéz folyamata súlyos elmebetegségi szövődményekkel jár.

Van egy olyan elmélet, hogy az agyak – hajón és hajón kívül – még a legsúlyosabb paranoiás kóreset téveszméit is messze meghaladó módon beavatkoznak az emberek mindennapjaiba. Bár valóban vannak obskúrus húzásai és módszerei, ők is csak azt szeretnék, amit minden élő: hogy jó és hosszú életük legyen.

HARANGBOGYÓ: az Eidolonon őshonos, növényyszerű színpompás organizmus, amely nagy, harangformájú

termőtestéről kapta a nevét. Beporzással szaporodik, spórája a helyi rovarvilág legfőbb tápláléka.

HASTHOTH KONGLOMERÁTUM: csillagközi óriásvállalat, amely bolygóközi teherfuvarozással kezdte, majd bővítette profilját pszeudointelligenciák kifejlesztésével, terraformáló eszközök gyártásával és extraszoláris expedíciókkal majdani kereskedelmi kiaknázás céljából.

HETES VAKARÁS: hagyományos úrjáró kártyajáték. Célja a lehető legtöbb hetest, vagy a hetes szám szorzatait megszerezni a lapok értékének összeadásával. (A figurás lapoknak számértékük van.)

HUTTERITA TERJESZKEDÉS: a reformhutteriták intenzív gyarmatosító törekvéseinek sorozata, amely a Naprendszerben kezdődött, és az FTL felfedezésével átlépte annak határait. A korszak vélhetőleg a Föld első űrliftjének megépítésével kezdődött, és az eidoloni betelepüléssel ért véget. (Lásd *reformhutteriták*)

I

IMPLANTÁTUMOK: A szerves és a szervetlen ötvözése. Emberi agyba beágyazott rafinált számítógépes elektronika, közvetlenül neurálisan betáplált adatokkal szinkronizálva. Elterjedt az összes emberi alapítású kolóniában. Olyan előnyöket biztosít, hogy kevés csoport vagy egyén tartózkodik használatuktól. Általuk az integráció különböző szintjei hozzáférhető, az alapszintű audiovizuálistól az érzékszervek teljes skálájáig, beleértve a szaglást, a tapintást, a belső pszichoszomatikus impulzusokat (a. m. „érzéseket”) és korlátozott szinten a szellemi tevékenységet (a. m. „gondolatokat”). Az implantátumok elterjedése nagyszabású változásokat idézett elő az emlékezésben, a virtuális terekben és az emberi

interakciókban. A találmány tette lehetővé a kaptárelmék megteremtését. (Lásd *Kaptárelme*)

INARË: [[Érvénytelen bevitel. Belépési pont nem található.]]

IPD: interplanetáris diploma, az iskolai végzettséget igazoló egyetlen okmány, amelyet minden ember lakta területen elfogadnak. A nosztrifikálást a Stewart Világában található Bao Egyetem felügyeli a Naprendszer számos más iskolájának bevonásával. IPD szerezhető a legfontosabb diszciplínákban, például jogban, orvostudományban és az összes természettudományban.

K

KALIKÓFŰ: eidoloni őshonos szimbionta pázsitfűféle. Nevét szárának színeiről kapta, amelyek távolról nézve virágmintákba állnak össze. Jellemzői a szár éles szélű, háromszögű keresztmetszete, a csupasz levél és az illatos, gumós gyökér. A földi nyálkagombára emlékeztető, összetett organizmus, amely a micéliumszálak között élő amőbaféléből sarjad.

KAPTÁRELME: két vagy több agy pszichomechanikai összeköttetése. Általában a témaimplantátumok folyamatos sugarú szinkronizálásával valósul meg, biztosítva az összhangot a külső, a belső, a helyzeti és a mozgási ingerek között. A korábbi emlékek teljes cseréje megszokott (bár nem kötelező) része a kaptárelme létrehozásának. A hatósugár a jelzés sáv szélességétől és a késéstűréstől függ. Ha a testi közelség meghaladja a tűréshatárt, üzemzavar következhet be. A legnagyobb nyilvántartott kaptár negyvenkilenc agyat foglalt magában, de a kísérlet rövid életű lett, és a résztvevők megnyomorító érzékszervi túltöltést szenvedtek el. (Lásd *implantátumok*)

KRIO: kriogenikus álom, gyógyszerek segítségével felfüggesztett életműködés az FTL-be lépés előtt.

KRIOBETEGSÉG: általános emésztési, anyagcsere- és hormonális panaszok, amelyeket a krióban töltött túl hosszú idő (vagy a túl sok oda-vissza utazás) okoz. Lehet kellemetlen, és lehet halálos. Mellékhatásainak súlyossága a lefagyasztás időtartamától és/vagy az utazások számától függ. A hajlam egyénenként változó.

KUTATÓ: entrópista. Azt kutatja, milyen módon lehetne megmenteni az emberiséget a mindenség hőhalálától.

M

MÁGNESES PAJZS: az ionizált plazma magnetoszférikus dipoláris tórusza, amellyel az űrhajókat védik a sugárzástól a bolygóközi utakon, illetve magneto-hidrodinamikus rendszer, amelyet a fékezéshez és a hővédelemhez használnak a visszalépéskor.

MARKOV, ILJA: mérnök és fizikus. 2017-ben felvázolta az egységes térelméletet, ami lehetővé tette a modern utazást a fénysebesség küszöbe felett.

MARKOV-BUBORÉK: kondicionált elektromágneses mezőbe merített szubluminális térgömb, amely lehetővé teszi a tardion anyag áthaladását a fluid téridőhártyán a superluminális térbe.

MARKOV-HATÁR: valamely gravitativ tömegtől mért távolság, ahol lehetségessé válik a Markov-buborék fenntartása és az átlépés a félynél nagyobb sebességbe.

MARKOV-MEGHAJTÓ: antianyag-üzemű motor, amely lehetővé teszi a félynél sebesebb utazást.

MEDIBOT: robotasszisztens, amely képes diagnosztizálni és kezelni a legnehezebb esetek kivételével minden betegséget. Műtéteknél az orvosok szinte kizárólag a medibotokra hagyatkoznak. Sok hajón egyáltalán nincs is orvos, mert inkább a takarékoskodást választják a viszonylag csekély kockázat ellenében, amivel az emberi orvos hiánya jár.

MEMORÁTOR/MEMORATRIX: A szertartás vezetője a búcsúztatóhelyen. Felekezeten kívüli (és állítólag világi) gyásztanácsadó. Hagyományos uniformisa a dísztelen szürke ruha.

N

NAGY VILÁGÍTÓTORONY: az első idegen építmény, amelyet az emberek fölfedeztek. A Talósz VII-en (Théta Persei 2) található. A Világítótorony ötven kilométer átmérőjű és harminc kilométer mély üreg. 10,6 másodpercenként 304 MHz erejű elektromágneses impulzust és strukturált zörejt bocsát ki, amely a Mandelbrot-halmazt képezi le hármas kódban. Vanádiummal átszőtt galliumháló övezi, amely valaha a szupravezető szerepét játszhatta. Óriásteknősökre emlékeztető, fejetlen-lábatlan lények vándorolnak az üreget körülvevő síkságon. Mostanáig senki sem jött rá, milyen kapcsolatban állhatnak az építménnyel. Még hat Világítótoronyról van tudomásunk, vélhetőleg a Régiek művei, bár erre nincsen döntő bizonyíték. A Világítótorony célja továbbra is rejtély.

NOMATI: polipszerű állatok, amelyek az Eidolon sarkvidékein élnek. Napfogyatkozáskor leválasztják magukat a kapaszkodójukról (általában egy köről), és tizennégyet ugranak. Ennek oka egyelőre ismeretlen.

NORODON: gyorsan ható, folyékony analgetikum közepes vagy súlyos fájdalmakra.

NOVA ENERGIUM: az entróristák központja és legfontosabb laboratóriuma Shin-Zar közelében.

O

ORBITÁLIS GYŰRŰ: nagy, mesterséges gyűrű egy bolygó körül. Gyakorlatilag bármilyen magasságban kivitelezhető, de az elsőt általában alacsony körpályán építik. Alapötlete egyszerű: forgó kábel kering az egyenlítővel párhuzamosan. A kábel szupravezető burkolata mozdulatlan. A burkolatot arra használják, hogy igény szerint lassítsák/gyorsítsák a kábel mozgását. A külső héjra napelemek és építmények, köztük űrliftek szerelhetők. A nehézkedés a héj/gyűrű felszínén megközelíti a bolygóét. Olcsó és praktikus megoldás nagy tömegek mozgatására a körpályán.

OROS-PÁFRÁNY: eidoloni őshonos növény. Csiga alakú, zöldesfekete levele hasonlít a földi páfrányéra (innen kapta a nevét).

OROSZLÁNKAGYLÓ: borostyán héjáról ismert, eidoloni őshonos állat. Szépiatinta előállítására használják.

P

PAKETT: kisméretű, távirányított, fénysebességre képes, üzenetvivő drón.

PANTHEON-HEGYSÉG: hatalmas, vulkanikus hegylánc az Eidolonon, amelynek csúcsait görög és római istenekről nevezték el. Eidoloniak és turisták népszerű kirándulóhelye.

PILLANATRAGASZTÓ: szlengszó egy hihetetlenül kemény, nyomásérzékeny vákuumtapaszra. Olyan erős, hogy a hajótestek külső sérüléseinek javítására is alkalmas. A

közhiedelemmel ellentétben nem húzza ki a fényen túli utak végéig.

PSZEUDOINTELLIGENCIA: az értelem meggyőző szimulákruma. Az igazi mesterséges intelligencia létrehozása eddig a vártnál nehezebbnek (és veszedelmesebbnek) bizonyult. A pszeudointelligenciák olyan programok, amelyek korlátozott mértékben képesek dönteni, de nélkülözik az öntudatot, a kreativitást és az önelemzést. Korlátaik ellenére óriási segítségnek bizonyultak az emberi tevékenység szinte minden területén a hajók kormányzásától a városgazdálkodásig. (Lásd *hajóagy*)

R

REFORMHUTTERITA: a hagyományos etnocentrikus anabaptizmus eretnek szektája. Követőinek létszáma mára messze meghaladja a hutterita testvérek eredeti közösségét. A reformhutteriták elfogadják a modern technika használatát, amennyiben elősegíti az emberiség terjeszkedését Isten teremtett világában, viszont rossznak mindent, például a STEM-injekciókat, amit az önző szükségletek kielégítésének tekintenek. Ahol lehetséges, ragaszkodnak a közösségi élethez. Rendkívüli sikereket értek el mindenütt, ahol letelepedtek. A hagyományos hutteritáktól eltérően vállalnak katonai szolgálatot, bár ezt a közösségek többsége továbbra sem nézi jó szemmel.

REGINALD, A DISZNÓFEJŰ ISTEN: helyi szektavezér Khoiso városában, génkezelt ember disznófejjel. Hívei természetfölötti hatalommal bíró, testet öltött istennek tartják.

RUSZLAN: a 61 Cygni A közetbolygója. A Liga második új gyarmata a Weyland után. Első betelepülői oroszok voltak. Extenzív bányászat folyik a Cygni B – az A bináris partnere –

aszteroidaövében.

S

SALK-VADON: terület északra az eidoloni Plinthtól. Szavanna, ahol nem nőnek yaccaméfák, de annál sűrűbben burjánzik a kalikófű. (Lásd *kalikófű*)

SHEVAPÁLMA: az Eidolonon őshonos, évelő, egytörzsű fás növény. Csak 3 m magasra nő. Nevét a csúcsán sarjadó hét levélről kapta (*sheva* héberül a. m. „hét”). Szárított leveléből készül a chell-tea. Eidolon legfontosabb exportcikke. (Lásd *chell*)

SHIN-ZAR:

a Tau Ceti magas g-jű bolygója. Ádáz ragaszkodása a függetlenséghez gyakori konfliktusokba sodorta a Szoláris Szövetséggel. A Zar jellegzetessége, hogy a telepesek túlnyomó többsége koreai, és elterjedt a génmanipuláció, hogy a lakosok könnyebben alkalmazkodhassanak a Földénél magasabb nehézkedési erőhöz. A legfontosabb módosítások: jelentősen vastagabb csontozat, megnövelt tüdőkapacitás (az alacsony oxigénszint miatt), megnövelt hemoglobin arány, megnövelt

izomtömeg a miosztatin blokkolásával, dupla ínszalagok és általában nagyobb belső szervek. Eltérő génállomány. (Lásd *entrópizmus*)

SLV: szupraluminális jármű. A Liga meghatározása azokra a civil űrhajókra, amelyek képesek fénynél sebesebben haladni.

STEM-INJEKCIÓKÚRA: öregedés elleni injekciók, amelyek felfrissítik a sejt anyagcseréjét, elfojtják a mutagén folyamatokat, visszapótolják a teloméra hosszúságát, és általában visszaállítják a testet a biológiai kor huszonötödik évének megfelelő állapotba. Tanácsos húszévenként megismételni. A kúra nem állítja le a korral járó porcos növekedést a fülben, az orrban stb.

STEWART VILÁGA: az Alfa Centauri közetbolygója. Az első bolygó, ahol megtelepedett az ember a Solon kívül. Felfedezője és elnevezője Ort Stewart. Barátságtalan hely, ezért képviselnek a lakosság körében a szokottnál magasabb arányt a természettudósok, mert szaktudásukra szükség van a túléléshez a kemény világban. Ugyanezért adja Stewart Világa az űrjárók sokaságát, akik szeretnének barátságosabb egeket látni.

STIMWARE: népszerű alváspótló gyógyszer család egyik tagja. Kétféle vegyületet tartalmaz: az egyik átállítja a test cirkadian ritmusát, a másik kiszűri az agyból a β -amiloidhoz hasonló káros végtermékeket. Alváshiányos állapotban az adagolás megakadályozza az idegi elfajulást, és fenntartja a testi-lelki működés magas szintjét. A gyógyszer nem képezi le az alvás anabolikus állapotát, ezért a növekedési hormon kiválasztásához és a rendes regenerálódáshoz egy stresszes nap után továbbra is szükség van pihenésre.

SUGÁRVETŐ: lézerfegyver, amely folyamatos lövés helyett szaggatott pulzusokat ad le.

SZARVASMADÁR: hártyás négyszárnyú, lantszarvú, eidoloni őshonos repülő ragadozó. Költöző életet él. Társas lény, amelynek lármázása roppant idegesítő azok számára, akik vannak olyan balszerencsések a szarvasmadár fészkelő helyeinek szomszédságában lakhatni. Noha nem akkora, hogy megtámadhassa az embert (súlya ritkán haladja meg a 7 kg-ot), nyálának savtartalma igen magas, ezért súlyos sebeket és/vagy halált is okozhat.

SZKAFANDERSALAK: szemcsésített-víztelenített bélsár. A különlegesen kialakított szkafanderekben feldolgozott, műanyag borítású, sterilizált ürülék.

SZKENNELÉS: az implantátumok összes adatának mélységi invazív letapogatása. A használt elektromos jelek erőssége és a szondázás bizalmas jellege miatt gyakran károsítja a vizsgált személy testi-lelki egészségét. Olykor az agyfunkció elvesztését okozza.

SZOLÁRIS SZÖVETSÉG: Sol-központú kormány. Három legbefolyásosabb tagja a Föld, a Mars és a Vénusz, amelyek közül a Föld képviseli a legnagyobb és leghatalmasabb frakciót. Még az FTL felfedezése előtt alapították. Shin-Zar és sok más csillagközi kolónia ragaszkodik a függetlenségéhez, mert erősebb szálak kötik őket társaságaikhoz és országaikhoz, mint a Szoláris Szövetséghez.

T

TEQ lásd *transzluminális energiakvantum*

THRESH: kemény zúzós metál, az eidoloni gazdálkodók művészete. Érdekessége a mezőgazdasági eszközök használata hangszerek helyett.

THULE: avagy az Üres Terek Ura, az űrjárók istene. Az *ultima Thule* latin kifejezésből származik, ami annyit tesz: „olyan hely, amely nem szerepel a térképeken”. Eredetileg egy Neptunon túli nanobolygó neve volt a Solban, aztán felvette az „ismeretlen” jelentéstartalmat, és innen már csak egy lépés volt a megszemélyesítésig. Minden aszteroidabányász a Solban és azon is túl babonásan hisz Thuléban.

TIGRANUS: tüskés hátáról, sárga szeméről és hallatlan intelligenciájáról híres eidoloni őshonos ragadozó nagymacska.

TRANSZLUMINÁLIS ENERGIAKVANTUM (TEQ): a valóság legkisebb építőköve: 1 Planck hosszúságú, 1 Planck energiájú, zéró tömegű kvantált entitás. Megtalálható mind a fénykűszöb alatti, mind fölötti térben, és a kettőt elválasztó luminális hártyában.

TRUSKIN: mesterséges bőrpermet, amely ruganyos pólyát képez, gyorsítja a szövetek regenerálódását, és elejét veszi a hegesedésnek. A szervezet a bioelektromos jelzésekre megfelelő kollagéntartalmú, érrendszerű és beidegzésű bőrt növeszt. A permet támasszal és tápanyagokkal gyorsítja a folyamatot, jelentősen csökkentve a gyógyulási időt.

U

UTF (United Taxonomical Foundation): Egyesült Rendszertani Alapítvány. Közhasznú, civil szervezet, amely felügyeli az elnevezési szabályokat, és katalogizálja az életformákat. Számozott jelölései felváltották a korábban használt binomiális nómenklaturát. Központja a Földön található, de jelentős létesítményeket üzemeltet az Eidolonon.

ŰRJÁRÓBARNASÁG: az űrben töltött napok és hónapok elkerülhetetlen következménye, mert az űrhajókon teljes

spektrumú világítással veszik elejét a mániás depressziónak, a D-vitamin hiányának és egy csomó más betegségnek. Különösen feltűnő az úrállomások bennszülött lakosain és azokon, akik egész életüket hajókon élik le.

ÚRLIFT: szénszálas szalag egy bolygó felszíne és a rögzítőpont (általában egy aszteroida) között, a geostacionárius körpályán túl. A szalagon lánc talpasok hozzák-viszik a terheket.

ÜSZÖKGYÍK: közepes méretű, eidoloni őshonos hüllő. Testét csontos tüskék borítják, módosult szájszervei olyan áramütésekre képesek, amelyek nemcsak megbénítják, de meg is ölik a prédát, ugyanakkor – mint a neve is bizonyítja – üszkösödést okoznak a húspan, a bőrben és más szerves anyagokban. Noha csak ritkán támad emberre, több halálos balesetet tartanak számon (áramütés okozta szívroham miatt).

V

VÉDŐRUHA: univerzális, testhez álló ruházat, amely – sisakkal – lehet szkafander, lehet bűvárruha, használható szélsőséges hidegben. Ellenséges környezetben nélkülözhetetlen felszerelés.

VÉRPOKLOS TARJAG: mikroba. Huszonhét személyt ölt meg a sziklás Blackstone kisbolygó földerítésére küldött, harmincnégy fős expedícióból.

VILLÓBOGÁR: az Eidolonon őshonos, kisméretű, rovarszerű élőlény. Fémesen ragyogó kitinpáncéljáról híres.

VÖRÖSPENÉSZ: mindenhez alkalmazkodni képes, eidoloni őshonos plazmodialis szincitium. Az eidoloni bioszféra nagymérvű lebontásának legfontosabb tényezője. Emberre mérgező. Belélegezve halálos, mert a tüdőbe jutva elszaporodik. A halálozási arány hét nap múlva megközelíti a 100%-ot. Amint

a vöröspenész átjut a vér/agy gáton, onnantól a fertőzés gyógyíthatatlan.

Y

YACCAMÉFA: fához hasonló, őshonos eidoloni élőlény, gyakorlatilag helyhez kötött állat, amely híres törzsének színes „fájáról”. (A yaccamé „fája” igazából rostos szaru, amely a tápanyagokat szállítja a földalatti húsos testtől a felszíni lombokhoz.) A kemény és gyönyörű *yaccaméfát* változatos célokra használják az építészetben, többek között belőle készülnek az eidoloni híres szivárvány-totemoszlopok. A törvény csak az elhalt *yaccaméfák* felhasználását engedélyezi, de a koloniális keresletnek tiltott erdőirtás és jelentős feketepiac lett a vége. A *yaccamé* szó etimológiája tisztázatlan, a nyelvészek táborá megoszlik az avesztai (tehát a zoroasztriánus hagyományban gyökerező), a tamil és a török eredet pártjai között. Erre a kérdésre máig nincs válasz.

II. FÜGGELÉK

IDŐVONAL

1700–1800 (becsült idő)

- Az elszakadás

2025–2054

- A Föld első űrliftjének kifejlesztése és megépítése, amit a kutatások és a gazdasági fejlődés rohamos növekedése követ a Naprendszeren (Sol) belül. Megérkeznek a Marsra az első emberek. Megépül a Holdállomás és több űrállomás a Naprendszerben. Kezdetét veszi az aszteroidabányászat.

2054–2104

- Az űrlift felgyorsítja a gyarmatosítás folyamatát a Naprendszerben. Elkezdődik a hutterita terjeszkedés. A Vénuszon létrejön az első lebegő város. Állandó (bár nem önellátó) előőrsök a Marson. A rendszerben egyre több lakóhely és állomás épül. Orbitális gyűrűt kezdenek építeni a Föld körül.
- Fissziós meghajtású, nukleáris-termális rakéták: az első közlekedési eszközök a Naprendszerben.

- Dzsálál Szunyajev-Zeldovics matematikus megjelenteti az entrópizmus alapelveit.
- A Naprendszerben egyre nehezebb a törvények betartatása. Összeadások a külső települések és a belső bolygók között. Az ENSZ és az államok kormányai kiterjesztik és továbbfejlesztik a nemzetközi úrjogot. A Marson és az aszteroidabányászok között gombaként szaporodnak a milíciák. Az űrtrösztök biztonsági magáncégeket alkalmaznak beruházásaik védelmére. Ebben az időszakban az űr teljes mértékben militarizálódik.
- A Vénusz és a Mars politikailag és gazdaságilag szoros kapcsolatban marad a Földdel, de kezdik felütni a fejüket a függetlenségi mozgalmak.
- Óriási naperőművek épülnek, hogy ellássák olcsó energiával a Solt. Azoknál, akik megengedhetik maguknak, az élet megszokott tartozékai lesznek a fedvények, az implantátumok és a génmódosítások.
- Hatalmas fissziós meghajtók váltják fel a fissziós rakétákat, jelentősen lerövidítve az utazási időt a Naprendszeren belül.

2104–2154

- Létrejön a Fink-Nottle Kegyes Gőte Kereskedelmi Központ.
- A Mars és a Vénusz planetáris kormányának, számos úrállomás, előretolt helyőrség és territórium önkormányzatának bevonásával a Föld létrehozza hatalmának megerősítésére a Szoláris Szövetség egyetemes világkormányát.
- Feltalálják a STEM-injekciókat, amelyek biológiailag halhatatlanná teszik az embert. Ennek eredményeként több önfenntartó, szubluminális telepeshajót indítanak az Alfa Centauriba.
- Röviddel ezután Ilja Markov megalkotja az egységes térelméletet. 2114-ben megépül a fénynél sebesebb hajtómű prototípusa. A *Daidalosz* kísérleti űrhajó megteszi az első

utat a fénysebességen túl.

- FTL-űrhajók indulnak az Alfa Centauriba, kiszorítva a szubluminalis telepes hajókat. Az Alfa Centauriban, a Stewart Világán megalapítják az első telepet a Naprendszeren, azaz a Solon kívül.
- Oelert 2122-ben megerősíti, hogy a helyi szupraluminális anyag nagyobb részét egy óriási halo tartalmazza a Tejút körül.
- Újabb telepek jönnek létre, elsőnek a Shin-Zaron, majd az Eidolonon. A városokat/előretolt helyőrségeket részben a nemzetközi nagyvállalatok, részben a Föld államai alapítják. Mindkét típus nagyban függ a Sol erőforrásaitól, és a gyarmatosok többsége súlyos adósságokba veri magát, hogy megvásárolhassa a szükséges felszerelést.

2154–2230

- A Weyland gyarmatosítása.
- Valamikor 2165 és 2179 között Sal Horker II megalapítja a Marson a numenizmust.
- Reginald, a disznófejű isten megkezdi pasztorizációját Khoisóban.
- A növekvő gyarmatok függetlenedni akarnak a Földtől és a Soltól. Helyi frakciók összecsapásai (lásd shin-zari zavargások). Megromlanak a kapcsolatok a Földdel. A Vénusz sikertelenül próbál elszakadni a Földtől a Zahn-offenzívával.
- 2197: Alex Crichton születése.
- A Ruszlán gyarmatosítása.

2234

- Az Adamura polgári űrhajó legénysége felfedezi a Talósz VII-en a Nagy Világítótornyot, és az ezt követő események.

UTÓSZÓ ÉS KÖSZÖNET

1.

Ezt a történetet egy rossz álmom miatt írtam.

Még 2011-ben, amikor az *Örökség* (az Eragon-sorozat negyedik és utolsó könyve) befejezésén dolgoztam, végigálmodtam egy éjszakát, és az álmom különböző okokból hihetetlenül életszerű volt, mind vizuálisan, mind érzelmileg.

Az álmom két fejezetből állt. Az elsőben egy nagy, sötét erdőben jártam, göcsörtös, magas fák között, amelyeket *gonosznak* éreztem valamiért. Az ágakon tüskés bóbítájú baglyok ültek. A madarak kétdimenziósak voltak és szurokfeketék, kivéve a szemüket, amely fehéren égett. A földön, a pocsolyákban olyan békákat láttam, amelyeknek foszforeszkáló csápjai a horgászhal nyúlványára emlékeztettek, és a fák alatt a mohán fehér nyüvek szökdécseltek azt nyikorogva: *szkri-szkri* és *szkri-szkró*. Földet érve egy pukkanással öt-hat százlábú lett belőlük, amelyek belefúrták magukat a mohába, és eltűntek.

A fák és a lények olyan mély hatást tettek rám, hogy beledolgoztam őket az *Örökségbe*, és azt hiszem, a könyv gazdagabb és különösebb lett általuk, mint egyébként lehetett volna, főleg a furdancskukacoktól, amelyek egészen elborzasztották néhány olvasómat.

A második fejezetben változott az álmom. Egy bolygóról álmodtam, egy kopár, sziklás bolygóról, amely mindörökké forog az űr feneketlen sötétségében. Azon a bolygón láttam egy irdatlan üreget, és hallottam, ahogy lüktet, mint egy gigászi hangszóró, és a hangjában megéreztem a Mandelbrot-halmazt,

a fraktáلالakzatot, amely egyre mélyebbre fúródik önmagába, a részletek végtelenségét ontva egy véges kiinduló pontból, és láttam a környező síkságon három embert, ahogy jönnek az üreg felé, jönnek és jönnek, lassú, keserves küldetésben.

2.

Mint láthatja az olvasó, ezek az álmok szokatlanul mély hatást gyakoroltak rám.

Az elmúlt évtizedben elég sok időt szenteltem annak, amit azon az éjszakán láttam, részben ördögűzésből, részben azért, mert próbáltam átadni másoknak, milyen érzéseket keltettek bennem az álmok. Most, hogy elkészültem... gondolom, arra várok, hogy alvó agyam merítsen nekem a tudat alól egy újabb adagot az ihlető furcsaságból, csak most legyen valamivel derűsebb, jó?

2013-ban kezdtem el kutatásaimat a Fraktálverzumhoz és a *Csillagokhoz*. A munka egy teljes évig tartott, de közben az a jó ötletem támadt, hogy megpróbálkozom egy bevezető novellával, hogy legyen valamilyen elképzelésem erről az új közegről, mielőtt belevágok egy akkora regénybe, mint az *Álmok a csillagok közt*. Ne feledjék, tizenöt éves koromtól huszonnyolc éves koromig írtam fantasyt, és az élmény olyan nyelvi manírokat alakított ki bennem, amelyeket ki kellett rádiózni, hogy tudományos fantasztikumot írhassek.

Eredetileg azt terveztem, hogy maximum tíz-tizenöt oldal lesz, de mint az sok más munkámmal megtörtént, ez is ennek a sokszorosára puffadt, bár gondolom, az *Örökség*-sorozat és az *Álmok a csillagok közt* mellett még mindig rövidnek nevezhető.

2013. október 8-án befejeztem az első vázlatot. Feleakkora volt, mint az a könyv, amelyet olvasóm jelenleg a kezében tart, és – mint elborzadva megállapítottam – nem igazán jött össze. Sokkal nyomasztóbb, kiábrándultabb és pesszimistább volt a mostaninál. Némi önvizsgálat után rájöttem, hogy a) nem akarok ilyen sötét dolgokat írni, és b) tovább akarok lépni, és

inkább a *Csillagokat* akarom írni ahelyett, hogy hónapokat pazarolnék csiszolgatásra.

(Ami az a) pontot illeti: az élet mindenkihez kemény. A szerzői komiszság netovábbjának tartom olyasmit közreadni, amitől az olvasó még rosszabbul érzi magát. Ha a könyv ihletet adhat, ha segíthet, amikor az olvasó éppen depressziós vagy maga alatt van, akkor az ellenkezőjére is képes. Ezért nem fognak sose azon kapni, hogy valami végletesen kishitű vagy pesszimista dolgot írok.)

Tehát ezt csináltam. Az *Álmok a csillagok közt* megírása és szerkesztése 2020-ig lekötött (sokkal tovább, mint vártam). Jut eszembe, ha valakinek tetszik a *Fractal Noise*, okvetlenül olvassa el a *Csillagokat*, amely kibontja és továbbfejleszti a *Fractal Noise* sok elemét, miközben önmagában is sokkal nagyobb sztori.

Mihelyt letehettem a vállamról a *Csillagokat*, nekiültem a *Fractal Noise*-nak, és rájöttem, hogy igen, mindig is el akartam mesélni egy ilyen történetet. Most, hogy tisztábban láttam a könyvet, nekiestem a javításnak, ami örömömre gyorsan és simán ment.

3.

Mint minden könyvemnél, most is olyan szerencsés voltam, hogy rengeteg segítséget kaptam a barátaimtól, a családomtól, és a munkatársaimtól, konkrétan:

Otthon

Szüleim rendíthetetlenül álltak mellettem a nagy változások idején. Örök hálám apámnak, Kennethnek, aki rengeteg ügyintézésről kímélt meg, miközben én írtam és szerkesztettem. Ugyancsak örök hálám anyámnak, Talitának, amiért többször is elolvasta a változatokat, és segített szerkeszteni őket. Mindezt éveken át!

Köszönöm feleségemnek, Ashnek, hogy tanácsokat ad, segít és szeret. Attól, hogy megismertelek, még drágább számomra ez

a könyv.

Sose hálálhatom meg fantasztikus asszisztenseimnek, Immanuelának és Hollynak elképesztő zsonglőrködésüket a weboldalakkal, a közösségi médiával, a reklámozással a kivitelezésben, az írásban, a tartalomkezelésben és - létrehozásban és sok minden másban.

Köszönöm barátom, Martin Clemons műszaki jártasságát a rádiók, vezetékek és az elektromosság területén. Ő javasolta, hogy galliumháló legyen az antenna, amitől érdekes elképzeléseim lettek az üreg természetéről.

A Writers House-nál

Simon Lipskar, páratlan és utolérhetetlen ügynököm ugyanolyan sikeresen irányította a *Fractal Noise* kiadását, mint a többi regényemét. Jó hosszú utat megjártunk ezzel, mi, Simon? Kösz, mint mindig. Még sok ilyet magunknak!

A Tor-nál

Köszönet Will Hintonnak, a szerkesztőmnek, aki segített novellából regénnyé fejleszteni a *Fractal Noise*-t. Sok más kimondhatatlanul hasznos javaslat mellett segített beemelni a történetbe egy fontos (és szükséges!) érzelmi forró drótot Alex és Layla között.

Ugyancsak hálával tartozom Oliver Dougherty szerkesztőnek, mert segített összehangolni ezt a projektet, és Christina MacDonald olvasószerkesztőnek, aki odafigyelt minden kötőjelre és a többi helyesírási részletre.

Hadd köszönjem meg Lucille Rettinónak, Eileen Lawrence-nak, Caroline Pernynek, Sarah Reidynek és Renata Sweeney-nek a reklámozást és a forgalmazást. Csúcsszuper hírverést csináltak ennek a könyvnek, úgy, ahogy szokták!

A formatervezésért hálás köszönetem Rafal Gibeknek, Jim Kappnak, Heather Saundersnek, Greg Collinsnak és Peter Lutjennek, szóval a tervezőknek, tördelőknek és általában

mindenkinek, hogy a *Fractal Noise* ilyen mutatós lett. (Pazar a borító!)

Végül pedig köszönöm a Tor összes többi munkatársának, hogy dolgoztak ezen a könyvön.

4.

Természetesen a legharsányabb köszönet neked jár, olvasóm. A te támogatásod nélkül semmi sem lett volna.

Ami engem illet... Miután hosszú évekig írtam űrhajókról, lézerről és idegenekről, valamiért nagy kedvem lett, hogy kardokról és sárkányokról írjak valamit. Van az *Örökség*-sorozatban egy bizonyos figura, akinek szerintem jár egy saját könyv. (Talán már ki is találtad, kicsoda.)

Addig se felejtsd el, hogy légy kedves azokhoz, akiket szeretsz. Hiszen kink van rajtuk kívül?

Christopher Paolini
2022. július 13.

{1} Az emergens jelenség olyan jelenség, amely bár visszavezethető alapvetőbb dolgokra, de pusztán azok elemzésével a gyakorlatban nem vagy nem könnyen érthető meg. (*A ford.*)

{2} A. Tennyson versének részlete Kosztolányi Dezső fordításában. (*A ford.*)

{3} Idézet W. B. Yeats híres verséből, *A második eljövétel*-ből. (*A ford.*)

{4} Vargyas Zoltán fordítása.